

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ

Contents

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	31
12. Chương 12	36
13. Chương 12 .2	38
14. Chương 13	43
15. Chương 14	48
16. Chương 15	50
17. Chương 16	54
18. Chương 17	58
19. Chương 18	63
20. Chương 18 .2	66
21. Chương 19	68
22. Chương 20	75
23. Chương 21	82
24. Chương 22	89
25. Chương 23	95
26. Chương 24	100
27. Chương 25	105
28. Chương 26	111
29. Chương 27	114
30. Chương 28	118
31. Chương 29	121
32. Chương 30	125
33. Chương 31	131
34. Chương 32	133
35. Chương 33	137
36. Chương 34	141
37. Chương 35	148
38. Chương 36	150
39. Chương 37	153
40. Chương 38	156
41. Chương 39	159

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ

Giới thiệu

Học kỳ thứ 2 năm tư ấy, là thời kỳ khó khăn nhất tôi phải trải qua trong quãng thời gian học đại học.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-nhu-anh-duong-ruc-ro>

1. Chương 1

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 01

Chương 1 – Những chuyện phải nhớ (1)

Cuối tháng 3 của năm tư, tôi kết thúc thời gian làm kế toán thực tập tại một công ty ở Vô Tích, quay trở về đại học ở Nam Kinh. Thật ra tôi còn muốn ở nhà thêm mười ngày nữa tháng làm một con sâu gạo nữa, chẳng qua tình thương của mẹ rất nhanh đã cạn kiệt, vậy nên tôi đành chán nản thu dọn hành lý trong nhà, kéo túi nặng nề rầu rĩ quay về Nam Kinh.

Lúc còn ở trên xe tôi đã nhắn tin cho các bạn ở ký túc xá: Dưa Hấu mình sắp lặn về Nam Kinh đây, mấy bồ từng người nhanh ra cửa xếp hàng chào đón mình.

Khoảng mười phút sau mới nhận được tin trả lời của Tư Tịnh: bồ là ai vậy, không quen nha.

Tôi cười hắc hắc, mười ngón tay lướt nhanh: aizz, quên đi, thật tiếc là tay trái mình xách một con gà, tay phải cầm một con vịt, cũng nặng lắm ấy, nếu không thì mình ném lại trên xe là được rồi.

Lần này chỉ tầm 10 giây, hơn nữa không chỉ nhận được một tin.

Tư Tịnh: A! Tình yêu à thì ra là em đã quay trở lại, cứ ở yên trước cổng trường đừng đi đâu, chị đây đi đón em.

Tiểu Phượng: Dưa Hấu, “nhật nhật tư quân bất kiến quân”*, mãi đến bây giờ, được cùng nhau gặm chân vịt.

*Ngày ngày mong nhớ mà không thấy chàng đâu – trích trong bài thơ Tương tư dài của Lương Ý Nương – Trong “Tình sử” có chép như sau: vào triều nhà Chu đời Ngũ Quý (Ngũ Đại), có người con gái của Lương Tiêu Hồ tên Ý Nương, cùng với Lý Sinh là họ hàng con cô con cậu. Lý Sinh thường qua lại rất nhiều. Nhân ngày trung thu ngắm trăng, ngầm hẹn ước với Ý Nương, lưu luyến không rời. Sự việc lâu ngày lộ ra, Tiêu Hồ nổi giận, ngăn cấm hai người gặp nhau. Gặp ngày trời thu, Ý Nương viết bài thơ này.

Vô cùng cảm ơn bạn Hana đã giải thích điển cố này giúp mình

... Thực sự là nhiệt tình tới mức làm người ta nổi da gà.

Vừa xuống khỏi xe taxi, quả nhiên thấy một đám người nổi bật đứng chờ ở cửa ký túc xá, phòng ký túc xá của chúng tôi tổng cộng có sáu người, vậy mà giờ có tới chín người, năm nữ bốn nam...

Tất cả chỉ có một con gà một con vịt, có cần phải gọi cả gia quyến tới không đây? Tôi thầm hỏi hận lúc này ở trên xe sao không găm trước một cái đùi gà chứ.

“Ha ha ha ha... Mọi người thực sự là quá long trọng rồi...”

Lão đại chạy đến hét vào lỗ tai tôi: “Con nhóc chết tiệt, thật biết chọn ngày để về ha, hôm nay mọi người đi Hà Thịnh liên hoan.”

Tôi đối với hai chữ Hà Thịnh đã sớm tạo thành phản xạ có điều kiện Hà Thịnh = canh chua cá đê nhất = sườn chua ngọt đê nhất = đậu phụ sốt cua đê nhất...

Tôi vừa nuốt nước bọt, vừa đưa gà vịt trong tay lên: “Mình có thể tính là có đóng góp đặc biệt, sau đó không cần trả tiền không?”

Tư Tịnh mang bộ mặt không chịu nổi tôi nữa nói: “Bỏ bớt làm cho phòng ký túc của mình mất mặt đi, hôm nay là Trang Tự mời.”

Tôi sững sốt, Trang Tự à... Tôi liếc về phía người đang đứng xa xa đằng kia, khi nhìn thấy tôi, mọi người đều ít nhiều tiến vài bước tới gần, chỉ có anh ta đứng yên một chỗ, mặc một chiếc áo lông màu xám, cũng không có biểu hiện gì cả.

Trang Tự, tôi đối với cái tên này cũng có phản xạ có điều kiện, Trang Tự = sinh viên sáng giá nổi tiếng cả nước = chỉ cần đi ra ngoài là có thể khiến các sinh viên nam trường tôi cảm thán ở cấp độ siêu đẹp trai = là “bạn bè” đầy mờ ám với Dung Dung ...

Giống như

Nhiếp Hi Quang ngu ngốc, đại ngu ngốc!

Hình như trong mắt có chút cay cay, đã lâu như vậy rồi mà, thật không có tiền đồ... có một thứ gì đó mãnh liệt muốn trào ra....

Tôi lập tức ngẩng đầu nhìn trời, một giây, hai giây...

“Bỏ hết cuộc đang nhìn cái gì?” Lão đại trước giờ luôn mạnh bạo hướng tôi mà hét như muốn xé lỗ tai.

Bọn họ đại khái cũng ngẩng đầu nhìn trời theo tôi cả nửa ngày, tôi cười ấp úng, ngậy thơ nháy mắt mấy cái, “Thật kỳ lạ, trên trời không có mưa đỏ nhỉ*”.

*Chỉ nước mắt của người phụ nữ

Trang Tự cũng không mời ai đi ăn bao giờ, cho dù có được học bổng hạng nhất. Tất cả mọi người đều biết bố anh sớm qua đời, trong nhà chỉ còn một người mẹ ốm yếu, lại còn có một em trai đang học trung học, nhưng anh ngay cả những lúc khó khăn nhất cũng không cầu xin ai điều gì.

Nói ra mới thấy những lời này giống như có ý châm chọc, tất cả mọi người đều thấy xấu hổ, A Phân trừng mắt nhìn tôi đầy trách cứ, mọi người cũng nhìn cô ấy véo tay tôi.

Đau quá! Móng tay của cô ấy bao lâu chưa cắt rồi! Nước mắt của tôi vì bị cô ấy véo mà rơi ra.

Thật đáng thương cho tôi, thường xuyên bị bạn cùng phòng ngược đãi thành thói quen, bây giờ giận mà cũng không dám nói gì, trong lòng ầm ục dâng lên — tôi cũng có phải cố ý đâu chứ, chớ dữ đều cần người mà...tôi mà nóng nảy đương nhiên cũng sẽ....

Cuối cùng là Dung Dung lên tiếng cười giải vây: “Trang Tự kí hợp đồng với ngân hàng A ở Thượng Hải, tiền lương khoảng 8 ngàn.”

“A!” Ngân hàng A! Lương 8 ngàn! Tiền lương thế này nghiên cứu sinh học xong cũng chưa chắc có thể kiếm được nha!

Tôi ngạc nhiên nhìn Trang Tự, anh cũng đang hướng tôi nhìn, con mắt đen láy nhìn tôi chăm chăm, hình như muốn biết tôi sẽ có phản ứng như thế nào.

Cái này... cảm giác này là sai đúng không?

Mặc kệ thế nào, cũng nên chúc mừng anh, tôi bước lên trước, thật tâm thật ý nói: “Chúc mừng nhé, Trang Tự....À, việc kia, sau này ghé thăm Thượng Hải là phải nhờ cậu rồi, bao ăn bao ở, chơi bời...”

“Không phải là ngày mai cậu mới về sao?”

Mấy lời nói bậy bạ của tôi bị âm thanh trầm ấm của anh chặn ngang, tôi hơi giật mình nhìn anh đang từ trên cao thư thái nhìn xuống, đầu óc có chỗ mơ hồ, anh đang hỏi tôi cái gì?

A Phân đột nhiên nắm tay tôi, kéo tôi đi về hướng Hà Thịnh, “Trang Tự, ông còn mời cơm không đấy, tôi sắp chết đói rồi!”

Tiếp theo, tôi ngồi trước một bàn đầy thức ăn ngon ở Hà Thịnh mới nhớ lại, nếu không phải tại mẹ đuổi đi, tôi chính xác là hôm sau mới trở về, hôm qua gọi điện về ký túc xá, cũng nói là ngày mai mới về.

Trang Tự anh ta... căn bản là không muốn mời tôi mà.

Dựa theo đạo lý, đúng ra tôi nên có một chút khí phách bỏ đũa quay đi, nhưng mà...tôi là người có khí phách như thế sao?

Hừ! Tôi hung tợn gặm một miếng sườn, phải ăn gấp bội mới phù hợp với tính cách của tôi. Vì vậy tôi chẳng kiêng nể gì, có gì ăn nấy, còn muốn uống nước hoa quả....

Là gió cuốn mây tan, là ăn như sói như hổ, là buông đũa như có thần...

“Dưa hấu, nhìn bở giống như động vật vậy.”, Tiểu Phượng ngồi bên trái nhìn tôi đầy kính sợ.

Lúc này tôi mới phát hiện ra mình đã trở thành tâm điểm của bàn ăn, không biết từ lúc nào mọi người đã dừng đũa mà nhìn tôi ăn. Trang Tự ngồi đối diện tôi, liếc nhìn một cái, sau đó gọi phục vụ.”

“Chúng tôi muốn gọi thêm thức ăn.”

Tôi còn chưa kịp đỏ mặt, lão đại ngồi bên phải đã hung hăng nhéo vào chân tôi, “Bỏ bớt bớt lại giùm đi”.

Quá buồn, tôi không phải đang biến đau thương thành sức ăn sao, có cần dùng vũ lực thế không chứ?

Không ăn thì không ăn, dù sao tôi cũng ăn không vào nữa rồi, ngán đến nỗi cầm chiếc đũa chọc chọc vào cái chân giò trong bát, nghĩ không ra vừa rồi sao có thể ăn được nhỉ, toàn là mỡ thế này.

Không khí trên bàn ăn nhanh chóng lại trở nên náo nhiệt, trọng tâm của cuộc nói chuyện đương nhiên là về việc làm của Trang Tự. Bạn trai của A Phân và Tư Tĩnh là bạn cùng phòng với Trang Tự, rượu bia vào rồi hai người một bên trái một bên phải bầu vào Trang Tự nói: “Trang Tự, trong đám chúng ta bây giờ giỏi nhất là cậu, mấy anh em sau này sẽ theo cậu lẫn lộn...”

A Phân và Tư Tĩnh cười khanh khách nhìn. Tư Tĩnh nói: “Vây Dung Dung phải tìm việc một lần nữa rồi.”

Tiểu Phượng vừa ăn vừa mơ hồ hỏi: “Vì sao phải tìm việc mới, công việc bây giờ cũng tốt mà.”

“Bởi vì ... công việc này ở Nam Kinh, cách Thượng Hải quá xa đó.” Tư Tĩnh mở mắt nói, lại nháy mắt mấy cái.

“À ~” Tiểu Phượng kéo dài âm thanh, tỏ vẻ như đã hiểu rõ, đột nhiên chuyển hướng sang tôi: “Dưa Hấu!”

“A!” Tôi đang chăm chú chọc chọc vào giò trong bát, bị cô ấy làm cho giật mình, chẳng phải đang nói chuyện về Dung Dung sao, gọi tôi làm gì chứ.

“Gà bở mang đến ăn ngon thật á.”

Tôi không nói gì ——

Tiểu Phượng, bở mới là heo.

2. Chương 2

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 02

“Bồ cái đồ đầu heo.”

Người lên tiếng chính là lão đại, xem ra người có loại ý nghĩ này không chỉ có mình tôi.

Tư Tịnh cười thấp, quay về trọng tâm câu chuyện: “Ngày 1/5 tới ở Thượng Hải có hội tuyển dụng, Dung Dung bồ có đi không?”

“Sao lại hỏi thế, tất nhiên sẽ đi.” Dung Dung nhả nhận buông đùa.”Thượng Hải cơ hội nhiều không gian phát triển lại lớn, trước đây mình gửi hồ sơ về đó mà. “

Tư Tịnh chớp mắt: “Bọn mình chưa nói gì tới bồ mà, làm gì phải thanh minh vậy chứ?”

Ta cuối cùng nhét khối thịt giò chịu đủ loại tra tấn kia vào miệng, đột nhiên nghĩ bữa cơm này vừa không vui lại còn kéo dài lê thê, hay là do trước đó tôi đã ăn quá no rồi. Con mắt không tự chủ được nhìn về phía Trang Tự, anh đang nghiêng đầu nghe bạn trai Trác Huy của Tư Tịnh nói gì đó, có vẻ như cũng không chú ý đám con gái bên này nói chuyện gì.

Hơn một giờ đồng hồ, mọi người cơm no rượu say từ trong phòng đi ra. Trang Tự ra quầy trước thanh toán tiền, tôi cố tình lẩn đi cuối cùng, cách mọi người rất xa, vì tôi bắt đầu bị nấc cụt.

==

Đi ra phía ngoài nhất định phải đi ngang qua Trang Tự đang thanh toán ở quầy, tôi che miệng đang muốn đi qua thật nhanh, không ngờ cổ họng tới lúc này lại vô cùng không hợp tác, liên tiếp phát ra hai tiếng nấc rất to.

Tôi đứng hình, nhìn bóng lưng cao ngất của Trang Tự.

Anh không nghe thấy không nghe thấy, nghìn vạn lần đừng quay đầu lại a...

Đáng tiếc ông trời không giúp đỡ, Trang Tự đang thanh toán thì quay đầu lại, thấy tôi, tỏ vẻ dừng dừng quay mặt đi.

Tôi vội vàng bước ra ngoài, mắt mặt chết mắt.

Ra ngoài rồi con bị lão đại và Tiểu Phương không nể tình gì cười nhạo một trận, càng thêm rầu rĩ. Tư Tịnh bọn họ đang bàn xem tiếp theo sẽ đi đâu, Trang Tự đến, anh luôn trầm mặc, nhưng lần này lại lên tiếng đề nghị: “Đi hát Karaoke đi.”

“Ah, Trang Tự hôm nay sao rộng rãi thế, bây giờ mà đi hát là đắt lắm đấy.”

“Đúng vậy, không phải nói là đi uống nước ngồi đánh bài, hoặc đi dạo chợ đêm sao?”

“Không có gì, chỉ nhất thời thấy hứng lên thôi.” Trang Tự nói rồi đột nhiên liếc mắt qua tôi, đôi mắt như hồ nước sâu thẳm, khóe miệng mang theo ý cười như vô tình.

Tôi ngây người ngẩn ngơ.

Tất cả mọi người đều tán thành, hăng hái ủng hộ, chỉ có Tiểu Phương phản đối.”Không được đâu, Dưa Hấu ăn no đến nấc cụt, làm sao hát được.”

Đúng vậy, tôi bây giờ bộ dáng như thế nào, chả lẽ vừa hát lại nấc một tiếng sao? Nghĩ đến đã thấy buồn cười.

Trang Tự anh biết rõ điều này, như vậy... là cố tình sao? Việc này khiến tôi bối rối, mặt có cảm giác như bị thiêu cháy.

Có điều, có khi anh không hề nghĩ thế, tôi không cần phải nhạy cảm vậy, anh cũng chẳng cần là như thế mà. Nhưng mà, vừa rồi ánh mắt thế là có ý gì?

Nghe Tiểu Phượng nói thế, mọi người có vẻ mất hứng. Lão đại lại ngắt tôi một cái: "Bồ là rắc rối nhất, không được, phải đánh."

"Ai, mình không đi đâu, mọi người cứ đi chơi đi. ", tôi nói.

"Bồ quay về một mình làm gì.", Tư Tịnh nói.

"Mình..." Đang muốn tìm lí do, điện thoại di động bỗng nhiên reng lên, tôi nhanh chóng lấy điện thoại cách ra xa vài bước mới nghe máy.

Là điện thoại của cậu.

"Hi Quang, mẹ con nói con về Nam Kinh rồi, sao không gọi điện báo cho cậu biết?"

"Con cũng vừa đến, vừa rồi gặp các bạn học."

"Thế khi nào gặp xong, buổi tối đến nhà cậu, cậu đã chuẩn bị chỗ cho con rồi."

"Ah... con đang chuẩn bị đi đây."

Nói với cậu thêm vài câu nữa, tôi cất điện thoại quay đầu lại nhìn. Cách chỗ tôi không xa mọi người đang nói gì đó rồi lại cười rộ lên, bầu không khí tự nhiên vui vẻ, lại nghĩ đến không khí lúc này, thấy hay là tôi không đi thì hơn.

Hoặc có lẽ nửa năm trước tôi không nên đến ở ký túc xá.

"Mình không đi nữa đâu." Tôi lên tiếng."Giờ mình đi đến nhà người quen rồi."

Tôi nhin không được liếc nhìn về phía Trang Tự, nghĩ thầm mình nói thế có khi làm anh cảm thấy thoải mái hơn, nhưng thấy anh lại vẫn như lúc đầu, không có thêm biểu hiện gì dư thừa, nụ cười trên khóe miệng lúc này đã sớm tắt.

"Mượn một chút không được sao?" Tư Tịnh giữ tôi lại.

"Thôi vậy, mình ngồi xe mệt chết rồi, cũng chẳng còn sức chơi nữa." Tôi vẫy vẫy tay, "Đi trước nhé, tạm biệt."

Sau khi tiễn bọn họ một lúc, tôi chậm rãi bước về phía trạm xe bus, một chiếc đến, nhưng không phải xe tuyến 12X tôi đang chờ. Xe công cộng ở Nam Kinh có lúc rất thích tụ tập một chỗ, có lúc thật lâu không có lấy không xe, lại có lúc nhiều xe đến cùng lúc.

Đang chờ xe thì điện thoại lại vang lên lần thứ hai, lần này là em họ gọi đến.

"Chị họ, chị chưa lên xe đúng không?"

"Chưa."

"Vậy chị mang PSP [1] của em theo nhé, chị quên mấy lần rồi."

"Ah ~" đúng rồi, PSP em họ cho tôi mượn từ lâu rồi, mỗi lần đều nói mang trả rồi lại quên. Có điều đang để ở ký túc xá mà, chẳng lẽ lại phải quay về đó một chuyến.

"Lần sau mang cho em nhé?" Tôi kì kèo với nó.

"Không được." Em họ nói rất kiên quyết, "Bởi vì chị có bệnh hay quên của người già, lần sau rồi lại có lần sau nữa, em không tin chị nữa."

Bệnh hay quên của người già...

Tôi mới chừng này tuổi, kiểu gì cũng chỉ là bệnh đĩnh đoảng của thiếu nữ mới đún chứ ba -, thật là một thằng nhóc chưa được huấn luyện.

Bất đắc dĩ phải quay về ký túc xá, vừa vịn xe về ký túc xá của tôi đến, chỉ là phải leo tận bốn lầu.

Giường của tôi là giường trên ngay cạnh cửa sổ, và cũng giống các giường khác, treo rèm, tạo nên không gian riêng tư ỗi người. Vốn là tôi sẽ không treo đầu, nhưng ai cũng treo rồi, tôi không treo lại thành người kỳ quái nhất.

Trèo lên giường, còn đang lật giường tìm PSP, cửa phòng lại bị mở ra, tôi nghe được giọng của Tư Tịnh, “Bàn tính cả nửa ngày cuối cùng vẫn là đi dạo phố. “

“KTV thế mà lại không còn phòng trống, ngày hôm nay cũng không phải cuối tuần, sao mà lại lăm người thế. Chả trách mà Trang Tự lại bình tĩnh thế.”

Giọng này là của Tiểu Phượng, lạ thật, bọn họ sao lại về cả thế này?

“Nhanh đổi giày đi, họ còn đang chờ chúng ta ở dưới.”

“Chờ một chút, mình lên giường lấy cái áo khoác mỏng đã, tối lạnh lắm.”

“Bỏ lăm chuyện thật đấy.”

Xuyên qua khe hở ở màn che, tôi thấy Tư Tịnh và Dung Dung đang ngồi trên giường thay giày thể thao, Tiểu Phượng đang leo lên giường của cô ấy.

Đang tính lên tiếng gọi bọn họ, đột nhiên tôi nghe Tư Tịnh hỏi: “Dung Dung, bỏ với Trang Tự hôm nay làm sao thế? Chả nói với nhau câu nào.”

Tim vô tình nhảy lên một cái, tôi ngậm miệng lại.

Dung Dung cười khê: “Bọn mình là quan hệ thế nào? Ai quy định bọn mình phải nói chuyện với nhau?”

“Mấy bỏ là quan hệ thế nào?! Là đôi Kim Đồng Ngọc Nữ được cả khoa Kinh doanh đại học A công nhận! Dung Dung, mình thật không hiểu mấy bỏ đang làm gì, rõ ràng cả hai đều thích đối phương, thế mà hết lần này tới lần khác nhất định không chịu mở lời, nếu mà mấy bỏ rõ ràng một chút từ sớm thì lúc trước Dưa Hấu cũng sẽ không. . . ” Tiểu Phượng không nói nữa, khê hừ một tiếng.

Giọng Tư Tịnh ôn hòa đi rất nhiều: “Mấy bỏ rốt cuộc là muốn thành thế nào, cứ căng thẳng mãi như vậy sao? Điều sắp tốt nghiệp cả rồi, Dung Dung, cả hai đều quá kiêu ngạo, có nhiều lúc lùi một bước không có nghĩa là thất bại. “

Một lúc sau, giọng Dung Dung có phần tự giễu vang lên: “Diệp Dung của hôm nay vẫn chính là Diệp Dung của lúc đầu, mọi người cho rằng Trang Tự của hôm nay vẫn là Trang Tự ngày đó sao?”

Tiểu Phượng cảm thấy mơ hồ: “Ý của bỏ là sao? Chẳng lẽ Trang Tự lại vì tiền lương 8 ngàn mà không cho bỏ vào mắt sao?”

Tư Tịnh có vẻ như hiểu ra, hỏi: “Dung Dung, bỏ hối hận rồi có đúng không?”

Dung Dung đứng dậy: “Tiểu Phượng, bỏ lấy áo chưa, đi thôi.”

Bọn họ đi rồi, tôi mất một lúc nữa mới tìm thấy MP3, sau đó rời ký túc xá, không đi xe bus nữa, mà chậm chậm đi bộ về nhà cậu.

Nhà cậu ở không xa lắm, ngồi xe bus từ đại học A mất khoảng 15 phút là đến. Khu xung quanh đại học A cũng không tính là sầm uất lắm, đi xe mất 15 phút là đến khu nhà cậu của tôi, chính là một khu dành cho người giàu có.

Từ năm nhất đến năm ba, tôi ở đây được ba năm rồi.

Cậu mợ đều là người làm ăn, bay tới bay lui khắp nơi trong nước, trong nhà tuy có vú em chăm sóc em họ, nhưng dù sao họ vẫn lo lắng, sợ em họ theo bạn xấu, lúc đầu vừa nghe tôi theo học đại học A, liền cho tôi đến ở nhờ nhà cậu.

Thế nên chỉ trong một tháng tập huấn quân sự, tôi bắt đầu ở lại trường, khi tan tập đi thẳng về nhà cậu làm bảo mẫu kiêm máy giặt quần áo.

Đến khi khai giảng năm tư tôi mới quay về ký túc xá, nói lí do với cậu là để tiện tìm việc làm và đến thư viện viết luận văn, em họ lại thâm cười tôi là ý không ở trong lời (ý bắt tại tử).

Em ấy môn ngữ văn từ trước đến nay chưa bao giờ đạt chuẩn thể mà lại lần đầu tiên dùng thành ngữ chuẩn xác như thế.

Khi đó, vào kì nghỉ hè năm thứ ba, tôi mới biết thầy dạy kèm của em họ là Trang Tự, còn biết anh cũng là sinh viên khoa Kinh doanh đại học A.

[1] PSP: Máy chơi game Play Station

3. Chương 3

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 03

Chương 3

Tôi chỉ ở lại nhà cậu một đêm rồi quay về đại học A, vì luận văn của tôi có khả năng sẽ không kịp hoàn thành.

Đề tài cho luận văn tốt nghiệp của tôi là Phân tích các thể lực độc quyền trong nền kinh tế mạng, trên cơ bản, ở thì, đến giờ tôi cũng chưa biết đề tài này nói về cái gì nữa. Ba tháng trước tôi ngập lút trong công việc, luận văn cơ bản chưa hề động bút, bây giờ mới gấp rút làm, sau khi gọi điện cho giáo viên hướng dẫn bị mắng một trận, càng thêm sốt ruột mà chính thức nằm đồng ở thư viện mấy ngày.

Tiểu Phượng gửi tin nhắn trong lúc tôi đang tìm tư liệu ở thư viện, nhìn thấy nội dung tin là “Tỷ Mắc đình*, ba thiếu một”, tôi vội vội vàng vàng mượn thêm vài quyển sách tham khảo nữa, nghĩa vô phản cổ ** mà hăng hái bừng bừng chạy đi giải cứu chiến sĩ.

* ý chỉ việc sát phạt, chơi bài mạt chược.

**Nghĩa vô phản cổ: làm việc nghĩa là không được chùn bước

Đối với sinh viên năm cuối, đánh bài mạt chược chính là hoạt động phổ biến nhất trong trường. Ký túc xá chúng tôi có sáu người, ngoài trừ Dung Dung luôn không đánh, tôi và Tiểu Phượng vừa biết chơi, còn lại ba người kia chính là những con người đam mê mạt chược chuẩn mực.

Đến khi tôi kích động chạy đến nơi, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là bóng lưng của Trang Tự, Dung Dung ngồi bên cạnh anh xem bài, đến khi nghe được tiếng bước chân của tôi, cô ấy quay đầu lại.

“Hi Quang, bồ đến rồi.”

“Ừm.” Tôi gật đầu, bước chân chậm lại.

Bọn họ bắt đầu chơi rồi, còn gọi tôi tới làm gì?

Tiểu Phượng ngẩng đầu nhìn tôi, kêu gào: “Dưa Hấu, Dưa Hấu, mau tới xem giúp mình bài này đánh làm sao!”

Tôi đi đến phía sau cô ấy, nhìn thoáng qua bài của cô. Một đám rối bời, hơn nữa thế này thì vô phương cứu chữa rồi, tôi nói: “Bồ đánh tùy tiện đi.”

Dù sao cũng chẳng cứu được.

Quả nhiên lúc này Tiểu Phượng và Tư Tịnh bị đánh một mẻ lớn, bị Trang Tự đánh cho thất bại ê chề, lão đại hợp tác cùng Trang Tự thì cười haha vừa lật bài vừa hỏi tôi: “Sao bồ lại tới đây?”

Tôi buồn bực. “Là mấy bồ gọi mình tới có được không?”

Tiểu Phượng ngại ngùng nói, “Thật ngại quá, Dưa Hấu. Vừa nhắn tin cho bồ thì thấy Dung Dung và Trang Tự đi sang đây, lập tức kéo họ vào đánh luân.”

“Không sao, tối nay mời mình ăn lẩu cay là được, mình về ký túc xá trước để làm bài đây. “

Lúc Tiểu Phượng đang kêu gào phản đối, tôi xoay lưng tính bỏ chạy thì lão đại nghe xong một cuộc điện thoại rồi đứng dậy, “Lão già này! Tự nhiên lại gọi mình về văn phòng! Đang vừa lúc gặp vận may.”

“Là ai?” Tư Tịnh hỏi.

“Địa Trung Hải.” Địa Trung Hải là “tên thân mật” của kẻ thù của tất cả mọi người, là Mr. chủ nhiệm khoa đầu láng bóng.

Lão đại gom gom bài, liếc mắt nhìn tôi, lại nhìn về phía Dung Dung, do dự một chút rồi nói: “Dung Dung, bồ tới đánh đi.”

Dung Dung lắc đầu, cười: “Bồ biết mình không đánh mà.”

Lão đại cười ha ha một chút, nhìn sang tôi thì lập tức thay đổi thái độ, dữ tợn ra lệnh, “Dưa Hấu, bồ đánh đi, chỉ cho thắng không được bại!”

... Hợp tác với Trang Tự sao?

Tôi sững sốt một chút, còn chưa kịp lên tiếng, Tư Tịnh liền cười giễu cợt: “Thôi đi, còn chưa biết khả năng đánh bài của bồ ấy sao.”

Khi dọn đến ký túc xá ở học kỳ đầu năm tư tôi mới học chơi bài, khả năng chơi tương đương với Tiểu Phượng, chính là không thể tệ hơn, lần nào chơi cùng tôi mọi người cũng khá đau khổ, người tính tình xấu như lão đại mỗi lần thấy tôi đánh hỏng nhất định sẽ không để yên.

Tính tình Trang Tự chắc là không xấu thế chứ?

Bị lão đại lôi kéo ngồi xuống, tẩy bài, xáo bài.

Lượt bốc bài đầu tiên là tôi.

Tôi sợ nhất phải bắt bài. Không bắt bài thì sợ người ta bắt được bài tốt, bắt bài lại sợ người ta lật bài với mình, may mắn bài trên tay cũng không tệ lắm, N con lớn, còn có mấy con phối hợp, mấy con bài nhỏ cũng rất tốt, ha ha, tôi vui vẻ bắt bài rồi xếp xếp.

Bài của tôi thật sự quá tốt, phối hợp với Trang Tự cũng không tệ lắm. Tiểu Phượng và Tư Tịnh cơ bản cũng không có sức chống đỡ. Tiểu Phượng bị đánh tới mức kêu gào, Tư Tịnh cũng cầu nhàu.

Bài trở ra rất nhanh, trên tay tôi chỉ còn ba con, cơ bản là bài lớn nhất rồi, tôi thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng không bị mất mặt lần thứ hai với Trang Tự. Ông trời phù hộ!

Lúc này Tư Tịnh bỗng nhiên đứng dậy nói, “Khoan đã, trong tay bồ còn bài gì?”

“Ba con.”

“Vì sao bọn mình đều còn tới bốn con?”

...

Trang Tự tay vừa tính tính vừa chỉnh lại mấy con bài chưa lật, ngẩng đầu nói: “Cậu đánh tới chín con rồi.”

Tiểu phượng và Tư Tịnh cười ha ha, thả bài, “Tự động xả bài, tự động xả bài.”

Trang Tự cũng khê cười, tay thuần thục xáo bài.”Lần sau cẩn thận một chút.”

Tôi còn tưởng rằng như thế thì ai cũng sẽ mắng cho, hoặc ít nhất là trưng ra một bộ mặt khó chịu. Nhưng mà tâm tình anh lại tốt như thế, chẳng lẽ tôi bắt sai bài thế mà lại khiến không khí vui hơn?

*Đoạn chơi bài này thật vô phương...mình không biết không hiểu mặt chược TT_TT Mạn Mạn à chị thích đánh mặt chược lắm đúng không? Mấy truyện đều nhắc đến rồi? TT_TT

Mọi người tìm hiểu cách chơi ở đây nhé

Tiếp theo mỗi một lần ra bài tôi đều rất cẩn thận, xem Tiểu Phụng Tư Tĩnh đi cái gì, lại bắt chước tác phong ra bài cẩn thận của Trang Tự... Là lần đầu tiên đánh bài một thế này, trước đây mỗi lần thua tôi da mặt dày đều mượn cơ bài xấu, rất ít khi tính toán cẩn thận.

Tự thấy sẽ đánh qua A, Tiểu Phụng đầu hàng, lại như thở dài, “Này! Hai người sao lại ăn ý thế chứ.”

Rõ ràng là một câu nói vô cùng trong sáng, tôi lại nghe như tim vừa nhảy một nhịp, trực giác nên ngừng đầu nhìn về phía Trang Tự, anh vẫn đang chuyên tâm xáo bài, khóe miệng như có một nụ cười nhạt, thoáng qua.

Suôn sẻ đánh đến hết buổi chiều, Tư Tĩnh buông bài. “Không đánh nữa! Hai người mời bọn mình ăn!”

“A? Vì sao bọn mình phải mời?” Kiểu gì cũng thấy người thua mời thì hợp lý chứ.

“Chơi cái này đâu có ăn tiền, là người thắng sẽ phải mời cơm.” Tư Tĩnh cười trộm, “Không tin bỏ đi hỏi lão đại, Trang Tự cũng biết mà.”

Tôi ngất, nhịn không được hỏi Trang Tự: “Vậy cậu đánh chuyên tâm thế làm gì hả, cho tôi biết trước, việc thắng thì không nói trước, nhưng tôi đảm bảo sẽ đánh thua.”

Trang Tự khẽ cười một chút, nói: “Nói dối là không tốt.”

... Anh lại còn đùa? Tôi nghi ngờ nhìn nhìn Dung Dung, Dung Dung cũng mỉm cười, xem ra hai người họ hôm nay tâm tình không tệ lắm, chắc là hôm qua đi chơi rất vui đây.

Thật ra như vậy cũng tốt. Tôi nghĩ, giống như bây giờ, bạn bè bình thường ngồi nói chuyện đùa giỡn đánh bài tán gẫu, thật ra cũng không tệ lắm...

Dù cho không phải bạn trai bạn gái của nhau, cũng không làm sao cả...

“Nè, không cần ủ rũ vậy nha, biểu hiện của bồ vậy là sao.” Tiểu Phụng khinh bỉ nói, “Đại tiểu thư à, là kẻ có tiền thì đừng nhỏ mọn như vậy nha. Chưa kể bồ thắng vậy là tinh thần đã được vui vẻ, phải chi cả vật chất nữa thì mới cân bằng.”

Nhưng mà rõ ràng tinh thần tôi đã bị đả kích, tiền còn bị trấn lột đây này có biết không?

Rầm rầm rì rì đi đến quán cơm của chú Lâm. Tôi gọi một phần đậu hũ khô xào thịt, Tiểu Phụng nói: “Dưa Hấu, bồ lúc nào cũng ăn thịt, nhục dục quá nặng rồi.”

Nhục dục...

Phụt!

Tôi đang uống nước, kết quả là bị sặc, ho liên tục. Chị hai à, ở đây đang có con trai đấy.

Tiểu Phụng vẻ mặt rất vô tội. Tư Tĩnh đánh cô ấy một cái, hỏi tôi: “Hi Quang, bồ có chỗ làm rồi đúng không?”

“Ừm.” Tôi gật đầu, “Là làm kế toán cao cấp ở công ty hành chính.”

“Là người nhà giới thiệu?”

“Đúng vậy.”

“Tại Vô Tích sao?” Câu này là Trang Tự hỏi.

Lại gật đầu.

“Sổ tốt thật.” Tiểu Phụng thở dài.

“Sổ của bồ mới tốt á, đi làm ở thành phố lớn”. Tôi trợn mắt nhìn cô ấy, “Chưa kể, làm công ty hành chính một chết luôn, có người nói lúc bạn có thể tăng ca thêm 3 tiếng, hơn nữa nhân viên mới lương lại rất thấp nữa.”

Tiệm cơm đầy mùi thơm thức ăn, lôi kéo con sâu tham ăn của tôi trời ra, vừa quay đầu xem thịt của tôi có chưa, quay lại đã nghe thanh âm lạnh nhạt của Trang Tự.

“Không hài lòng thì tự mình tìm việc đi, việc đã dâng đến tận cửa mà còn ý kiến gì nữa.”

4. Chương 4

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 04

Chương 4

Tôi sững sốt, chậm rãi quay đầu lại, thấy Trang Tự biểu hiện giọng nói cũng vẫn lãnh đạm như trước. Bàn ăn nhất thời yên tĩnh, không khí vui vẻ vừa nãy chớp mắt biến mất không còn gì.

“Không phải. . .” Một lát sau, tôi phun ra hai chữ, muốn giải thích rằng thật ra mình cũng chẳng có ý kiến gì, chỉ là mang mấy lời vô tình nghe được từ các nhân viên khác lúc còn thực tập thuận miệng kể lại thôi. Nhưng nếu kể ra thì lại càng giống đang ngụy biện.

Tôi đành im lặng.

“Sao không tự mình đi tìm việc, ở cạnh bố mẹ bám nhờ không cảm thấy mất mặt sao?”

“...” Tôi ghen nửa ngày, nói: “Không cảm thấy.”

Anh không nói thêm gì nữa, ánh mắt nhìn tôi tựa hồ như có vài tia thất vọng.

Tôi uể oải gõ đôi đũa. Trước kia còn nghĩ làm bạn bè thôi cũng tốt, thì ra chỉ là ý nghĩa đơn phương, Trang Tự anh luôn không cho tôi vào mắt. Chúng tôi có làm bạn bè thì cũng là cách xa vạn dặm, là không xác định được quan hệ gì cả.

“Trang Tự.” Tư Tịnh cắt ngang lời anh, “Cậu nói thế cũng không đúng, rất nhiều người đều như vậy, không chỉ có Hi Quang là thế.”

“Phải không? Tôi thì chỉ biết mỗi cậu ấy là như thế”. Anh dừng lại một chút, trong giọng nói mang theo một chút nghiêm túc, “Hơn nữa tôi chính xác là nghĩ vậy đấy.”

“Đậu phụ khô kho thịt đến đây!”, người phục vụ hô to rồi mang thịt kho của tôi đưa lên, phần ăn của những người khác cũng lục tục được đưa tới, Tư Tịnh thay đổi trọng tâm câu chuyện, bắt đầu nói sang những vấn đề khác.

Bữa cơm này cuối cùng cũng khiến tôi biết được thế nào là ăn ngon mà chẳng cảm nhận được vị gì.

Vài ngày sau, hành trình của tôi liên tục là thư viện-ký túc xá-căn tin. Đến khi thật sự bắt tay vào làm mới thấy luận văn tốt nghiệp là vô cùng khó viết so với trong tưởng tượng, hoàn toàn không hề giống với viết góp nhặt kiến thức những năm trước lại như người ta đồn. Thời gian còn chưa tới một tháng về cơ bản là không kịp rồi, chưa kể tôi với kiến thức học bình thường cũng không tích lũy gì, đến giờ nghe người ta giảng kiến thức chuyên ngành thì đầu óc cũng lơ mơ lộn xộn.

Chỉ là đến thời giờ mà rầu rĩ cũng chẳng có, tôi chẳng còn cách nào khác là mỗi ngày chăm chỉ chạy đến thư viện.

Chớp mắt đã đến cuối tháng.

Tối hôm nay, trong phòng ký túc xá lý chỉ có tôi và Tiểu Phượng. Tôi nằm sấp trên giường nghiên cứu tư liệu và viết bản sơ yếu lý lịch của mình, Tiểu Phượng thì ngâm nga hát.

Một lát sau, tôi đẩy đồng tư liệu làm mình nhưc đầu hoa mắt kia sang một bên, nói với Tiểu Phượng, “Bồ không phải sẽ học lên nghiên cứu sinh sao, sao còn phải đi ngày hội tuyển dụng chứ?”

“Đi để tìm, biết đâu có cơ hội nào tốt ấy” Tiểu Phượng quay về phía tôi nói, vừa vô cùng vui vẻ gõ gõ bàn phím, “Hơn nữa cũng muốn trải nghiệm cảm giác tham gia ngày hội tuyển dụng, ba năm sau mình cũng cần tìm việc mà.”

Không nghĩ đến Tiểu Phượng bình thường nhìn qua có vẻ ngốc ngốc, quên trước quên sau, thế mà lại có những dự tính như thế. Cũng đúng, đây là trường đại học danh tiếng cả nước, những người lười biếng như tôi mới là số ít trong trường.

Tôi lại nằm sấp trên giường một lúc nữa mới mở miệng nói: “Mình cũng đi.”

“Đi đâu? Ngày hội tuyển dụng á?” Tiểu Phượng giật mình quay đầu lại, “Dưa Hấu à, bồ bị kích động hả?”

Tôi không để ý cô ấy, trở mình một cái, nhìn trần nhà, trong đầu hiện lên hình ảnh Trang Tự không ủng hộ tôi hôm trước. . . Đúng vậy, tôi là bị kích động rồi.

Nhưng mà, tôi rất nhanh hối hận ==

Bởi vì tôi phát hiện viết sơ yếu lý lịch cũng không dễ hơn so với luận văn, đặc biệt khi mà bạn đang thiếu thời gian vô cùng.

Trước hôm diễn ra hội tuyển dụng, tôi ngồi cắn bút nửa ngày, cuối cùng trong 100 chữ cũng có thể viết xong giới thiệu về bản thân, tối hôm đó 8 giờ chạy đi đóng dấu niêm phong hồ sơ. Các tiệm đóng dấu xung quanh trường đông đúc muốn chết, đi mấy tiệm mà nơi nào cũng đông đúc chen chúc, đến khi tôi chuẩn bị xong hết đã là hơn 11 giờ khuya, may mà có thể năn nỉ dì quản lý của ký túc xá.

Sáng sớm ngày thứ hai, vừa rời giường tôi đã thấy càng thêm hối hận, vì ngày hội tuyển dụng dán thông báo là 8 giờ 30 sẽ bắt đầu, còn trường tôi lại ở cách xa nơi tổ chức, vì thế mới 6 giờ đã phải thức dậy.

6 giờ Ơi 6 giờ. Sau khi vĩnh biệt trường trung học, đây là lần đầu tiên tôi phải rời giường lúc 6 giờ.

Sau đó đi đến trạm xe bus, thấy mấy người trong ký túc xá của Trang Tự, sự hối hận của tôi lên đến đỉnh điểm.

Sao lại không cho tôi biết Trang Tự cũng sẽ đi a! Không phải anh đã có việc làm rồi sao?

Còn nữa, anh gặp tôi sẽ không nghĩ rằng tôi vì bị anh nói mới đi chứ, tuy rằng đích thực là như vậy, nhưng mà nhưng mà...

Tôi phiền muộn bò lên trên xe bus.

May mà tâm tình ảo não của tôi rất nhanh bị cảm giác mệt mỏi xua đi mất, quá mệt đi! Tôi lấy tay che miệng, nhin không được bắt đầu ngáp.

Ặc!

Hình như vừa rồi Trang Tự nhìn tôi.

Tôi biết mình mất sạch hình tượng rồi, nhưng mà mặc kệ đi, cho dù tôi có mang hình tượng thực nữ thì anh cũng sẽ chẳng thích tôi.

Hơn một tiếng sau, tôi đến nơi tổ chức ngày hội tuyển dụng.

Lần đầu tiên tham gia ngày hội tuyển dụng, vừa vào bên trong, tôi thực sự bị dọa cho chết khiếp. Người, người, tất cả đều là người, tôi còn lần đầu tiên chứng kiến một nơi có thể chứa chừng này ở Nam Kinh.

Đồng thời cũng nghĩ lời Trang Tự cũng rất có lý, dựa vào quan hệ của mẹ mà tìm được việc làm thật là quá vô sỉ mà, vì việc làm bây giờ tìm rất khó khăn.

Người chen chúc người, vì mục đích của mọi người đều khác nhau, thời gian dừng chỗ này chỗ kia cũng khác, nên mấy người chúng tôi rất nhanh bị tách ra.

Đi thêm vài bước, tôi phát hiện mình thật sự không chịu được, khó thở đến mức không bước đi nổi. Cả hội trường không còn một chỗ trống, nhồi nhét phải đến mấy vạn sinh viên. Người rồi lại người, người thúc người, mỗi quầy phía trước đều bị vây bởi mấy lớp người. Đừng nói đến lao vào nộp sơ yếu lý lịch, đến việc nhìn xem công ty nào tên gì còn khó khăn nữa là.

Chen chúc với người ta trong mấy dòng người, tôi đã sớm chết ngộp, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, điều tiết hô hấp bình thường đã.

Từ trước đến nay chưa hề tham gia ngày hội tuyển dụng lớn như thế này, tôi không nghĩ được rằng nó lại kinh khủng như thế. Tôi ném bộ hồ sơ sang một bên, hít thở không khí một lúc, rất có cảm giác vừa sống sót sau tai nạn.

Qua khoảng khoảng tiếng rưỡi đồng hồ nữa mới gặp bọn Tư Tịnh đang đi ra. Lúc này tôi vẫn còn đang ngồi dựa ở gốc cây –

“Dưa Hấu, bỏ làm gì mà nhanh vậy?”

Tôi đưa tập hồ sơ của mình lên, “Mình còn chưa nộp”.

Tiểu Phượng tròn mắt, “Vậy bỏ tới làm cái gì?”

Tôi đang tính trả lời, bộ hồ sơ trong tay bỗng nhiên bị người ta lấy đi. Tôi giật mình, ngẩng đầu, thì ra là Trang Tự.

Anh nhìn sơ qua: “Mấy bộ hồ sơ này cậu tính làm thế nào? Bỏ đi sao?”

“À. . .” Tôi còn chưa nghĩ đến. Chắc là phải bỏ thôi, đến khi tốt nghiệp thì vứt đi. Nghĩ lại đúng là thấy tiếc, tuy nói bỏ 10 đồng ra thì nghe không sao, nhưng nếu so sánh là bỏ đi phần thịt bò mua ở hai bên trường thì đúng là rất lãng phí.

Nghĩ như vậy lại thấy hối hận, vừa nãy đúng ra nên bằng mọi cách nộp được mấy bộ hồ sơ này.

“Nhưng mà giờ vào nộp cũng chẳng còn kịp, người ta nhận được một đồng hồ sơ rồi.”

Anh nhíu mày, quay đầu vào nhìn hội trường, quả thật là sắp bế mạc. “Tôi có quen một đàn chị năm nay phụ trách phần tuyển dụng của Thịnh Viên, tôi giúp cậu nộp nhé.”

Tôi chưa kịp từ chối, anh đã xoay người đi vào hội trường, tôi phản xạ nhìn sang Dung Dung, thấy cô ấy đang nói chuyện với Tư Tịnh, có vẻ như không nghe thấy chuyện vừa rồi.

Nửa tiếng sau mới thấy Trang Tự đi ra, hai tay trống trơn, giống như chưa hề cầm qua hồ sơ của tôi.

“Thấy còn có mấy công ty chưa dọn quầy, thuận tiện nộp luôn rồi.”

“Công ty nào? Họ vẫn nhận hồ sơ sao?”

“Một vài công ty ở Thượng Hải.”. Trang Tự không muốn nói nhiều, tôi cũng không hỏi thêm, có lẽ là anh để trên bàn của người ta, nhưng sao lại lâu như thế?

Thượng Hải....là Thượng Hải a TT_TT huhuhu *ngất* Mọi người có hiểu ý của Trang Tự hông? :”>

<>Dung Dung lúc này cười cười nói: “Sao lúc nãy không nghe anh nói có quen người làm ở khâu tuyển dụng nhỉ?”

<>Trang Tự thần sắc không thay đổi nhìn về phía cô ấy, “Lẽ nào em cần đi cửa sau?”

<>Dung Dung ghen lời, hừ một không nói nữa.

<>Tôi quần quần tóc, không biết làm sao. Tiểu Phượng kéo kéo tôi, tôi hiểu ý đi lên phía trước cùng cô ấy. Cô ấy nhỏ giọng hỏi tôi: “Dưa Hấu, bỏ nói coi có phải Trang Tự cố tình chọc giận dung dung không?”

<>Tôi à một tiếng.

<>Tiểu Phượng lại hỏi tiếp, “Có đúng hay không hả?”

<>“Làm sao mình biết được!” Tôi tức giận nói, bước nhanh bỏ đi.

<>Nộp mấy bộ hồ sơ nhưng tôi cũng không ôm hy vọng gì nhiều, báo chí truyền thông mỗi ngày đều nói năm nay tốt nghiệp có bao nhiêu vạn sinh viên, tình huống lúc tốt nghiệp sẽ có bao nhiêu người không vui. Điều kiện của tôi không tốt lắm, mấy sơ yếu lý lịch gì đó chắc là đã chìm xuống tận đáy rồi.

<>Thế nhưng qua lễ 1/5 không bao lâu, tôi nhận được điện thoại của Thịnh Xa, muốn tôi ngày hôm sau đến gặp họ để phỏng vấn.

<>Vì là ở ngay trong phòng nghe điện thoại, nên việc vị mọi người nghe thấy cũng không lạ lắm. Tôi vừa cúp máy, Tiểu Phượng lập tức hét lớn: “Dưa Hấu à bỏ phát tài rồi, Thịnh Viễn là siêu cấp nổi danh, là siêu cấp nhà giàu đó.”

<>Cô ấy hình như còn hưng phấn tôi, la hét một hồi mới quay sang hỏi Dung Dung, “Dung Dung, bỏ cũng nhận được điện thoại đúng không?”

<>Dung Dung mặt trắng bệch, cầm sách không nói gì bỏ ra ngoài.

<>Mọi người thấy vẻ mặt Tiểu Phượng mờ mịt, đều không nói gì mà chỉ thở dài. Người này có nhiều lúc sáng dạ, lại có lúc đại trí giả ngu, chỉ số thông minh lúc cao lúc thấp hoàn toàn vô phương chống đỡ.

<>Phấn khích lúc đầu qua đi, tôi bắt đầu thấy khó hiểu. Thật ra lý lịch của tôi, tiếng Anh cấp 4, vì tính cấp 2, chưa hề được học bổng, cho dù là cầm bằng của đại học A cũng không phải xuất sắc gì, kém rất xa xấp giấy khen chứng nhận dày cộp của Dung Dung.

<>Vì sao tôi nhận được điện thoại phỏng vấn nhưng Dung Dung lại không? Chẳng lẽ đàn chị kia thật sự là nể mặt Trang Tự?

<>Chẳng trách Dung Dung lại tức giận như thế.

<>Từ trước đến nay tôi làm gì cũng đều thờ ơ, lần này phỏng vấn lại hồi hộp lo sợ mà chuẩn bị rất kỹ, một đoạn tự giới thiệu bằng Tiếng Anh, lại còn luyện tập với tiểu Phượng mấy lần. Thì là. . . bởi vì cơ hội này dù sao cũng là Trang Tự giúp tôi có được.

<>Có lúc tôi nghĩ lung tung, Trang Tự nói việc tôi nhờ quan hệ bố mẹ mà có được công việc là rất mất mặt, vậy cái việc này có phải cũng được tính là nhờ quan hệ của anh mà có được không?

<>Nghĩ như thế, đột nhiên trong lòng vừa chua xót, lại có chút ngọt ngào.

<>—————

<>

5. Chương 5

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 05

Chương 5

Kết quả, tôi chuẩn bị cả nửa ngày, khi đến Thượng Hải, một chút cũng chẳng cần dùng.

Quản lý Lý phụ trách phỏng vấn đối với tôi vô cùng khách sáo, một câu Nhiếp tiểu thư hai câu Nhiếp tiểu thư, cái gì cũng chẳng hỏi, chỉ cùng tôi ngồi trò chuyện khách khi một tiếng đồng hồ, sau cùng còn nói chào mừng Nhiếp tiểu thư gia nhập công ty. Lại còn hỏi lần này đến Thượng Hải việc ăn ở có được sắp xếp tốt chưa, nếu chưa thì công ty sẽ giúp sắp xếp một chút.

Tôi mờ mịt trả lời xong, lúc đứng dậy chuẩn bị ra về, quản lý Lý lại còn mở cửa tiễn tôi, tươi cười: “Nhiếp tiểu thư, gửi lời hỏi thăm của tôi đến Nhiếp tiên sinh nhé.”

Thì ra là thế.

Sau khi bố mẹ ly hôn, tôi cũng lâu không liên hệ gì với ông, suýt thì quên bố tôi là Nhiếp Trình Viễn. Bố tôi ấy mà, tôi thường dùng hình ảnh một ông trung niên nhà giàu mới nổi, tương đối dễ nhìn để hình dung

ông ấy. Lúc trẻ thì nghèo không có cái ăn, chỉ có mẹ tôi mới đồng ý gả cho ông, đến khi hơi có tuổi thì bắt đầu có chút thân phận địa vị, nhưng lại bùng phát tình yêu, cùng mẹ tôi ly hôn, sau đó đến sống cùng với mối tình đầu của mình trước khi kết hôn với mẹ tôi.

May thay mẹ tôi là người rộng lượng, nói với tôi: “Bố của mày suốt thời gian đẹp trai đều là của mẹ mày, đến giờ ông ta già rồi thì trở thành hàng hiếm đó.” Nhưng mẹ cấm tiết tôi không được xin một đồng nào của ông, nói tôi dọn về sống cùng bà, tôi nghĩ thật ra trong lòng mẹ vẫn còn để bụng.

Mấy hôm trước vị phụ thân đã lâu không liên hệ đột nhiên gọi điện cho tôi, hỏi khi tốt nghiệp thì tính sắp xếp thế nào, nghe nói tôi đi rải hồ sơ, liền hỏi tôi nộp vào công ty nào. Tôi đâu nhớ kỹ tên mấy công ty đó, chỉ nhớ mỗi cái công ty gì mà Trang Tự giúp tôi nộp vào, gọi là cái gì Thịnh Viễn. Bố lúc đó cũng không nói gì, chỉ hỏi thêm vài việc rồi cúp máy.

Bây giờ nghĩ đến, hẳn là lúc đó ông đã thông qua mấy mối quan hệ mà sắp xếp.

Thì ra không phải do mối quan hệ của Trang Tự, trong lòng bỗng thấy có chút mất mát.

Lúc ngồi trên xe lửa quay về Nam Kinh, tôi cứ mãi suy nghĩ có nên đến Thịnh Viễn làm việc hay không. Vốn định đi làm ở chỗ mẹ đã hứa với người ta, có lẽ tôi nên từ chối, nên trên đường đi tôi không chú ý đến một tòa nhà nổi bật giữa thành phố rộng lớn này, ngay phía đối diện tầm mắt của tôi.

Dưới ánh sáng chói lóa của mặt trời, một biểu tượng hình tròn đẹp nổi bật —— ngân hàng A.

Nơi làm việc sau này của Trang Tự.

Buổi tối quay về ký túc xá, mọi người đều niềm nở hỏi tôi kết quả, tôi có chút rầu rĩ nói: “Mình còn chưa quyết có muốn đi hay không.”

Sang ngày hôm sau lúc ngồi ăn sáng cùng Tư Tịnh ở căn tin, Tư Tịnh oán giận: “Hi Quang, hôm qua bỏ cũng không cần thận gì cả, Dung Dung còn chưa nhận được điện thoại hẹn phỏng vấn mà.”

A, tôi suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Biết rồi.”

Đến buổi chiều, Lý quản lý lại gọi điện đến, mục đích mời tôi ký hợp đồng, tôi chần chừ nói còn phải cân nhắc, ông ấy lập tức nói sẽ tăng lương tăng phúc lợi. Thật ra công việc tôi đăng ký là một nhân viên nhân hạ, cho dù là ở Thượng Hải, cũng chỉ tầm 3,4 nghìn thôi, đâu cần ông ta cường điệu hóa vậy chứ.

Ông ta lại nghĩ tôi thấy lương thấp quá nên làm mình làm mẩy.

Cúp điện thoại, đột nhiên cảm thấy khó chịu, tôi chậm chậm bước về phía bờ hồ trong khuôn viên trường.

Gần như không thể tưởng tượng ra tôi sẽ là thế nào nếu như đến làm việc ở Thịnh Viễn nữa. Thật ra lúc còn làm công ty ở Vô Tích cũng thế này thôi, tôi cùng mấy thực tập sinh khác đều vị sai làm chỗ này chỗ kia mỗi nơi một chút, chỉ mỗi tôi là có quen biết, nên dù có nhờ tôi làm gì, họ cũng vô cùng khách khí.

Thế nhưng người khác thật lòng nghĩ thế nào? Tuy tôi cũng không để ý lắm chuyện người ta nghĩ gì, nhưng bị Trang Tự nói mình ăn bám, hình như cũng rất khó chịu.

Ngồi bên hồ ngắm ngó một lúc, tôi gọi điện thoại ẹ, nói cứ để tôi tự tìm việc thử xem sao. Ban đầu mẹ phản đối, sau khi nghe tôi nói nói rồi làm vui vẻ đồng ý, nói rằng cuối cùng tôi cũng biết tự nghĩ mình, sau đó còn dặn dò tôi nếu tìm không được việc thì mẹ sẽ lại tìm giúp tôi.

Thật ra trước lúc gọi ẹ, tôi cũng không biết bắt đầu thế nào, cũng không rõ bản thân muốn cái gì, nhưng khi nghe giọng điệu vui mừng của mẹ tôi lại thấy thêm kiên định.

Là tự mình sẽ đi tìm việc.

Về phần Thịnh Xa... tôi dừng dờ ra nhìn hồ nước phản chiếu lấp lánh.

Tôi đại khái muốn cự tuyệt, không phải vì bố, mà là vì ở gần nơi nào đó quá.

Đi và không đi, đều do ở đó gần nơi làm việc của Trang Tự quá.

Hạ quyết tâm, quyết định xong, tôi lại tiếp tục làm luận văn. Mấy ngày nay lo lắng chuyện việc làm, tốc độ làm bài bị chậm lại rồi.

Hôm nay tôi đang ở thư viện chép tư liệu, điện thoại truyền đến báo có tin nhắn, là Tư Tịnh —— Hi Quang, quay về ký túc xá một chút, có việc.

Ồ, không lẽ buổi tối nay có mở tiệc?

Gần đây năm cuối thường hay có liên hoan, suy nghĩ đầu tiên của tôi là việc này.

Xem qua thì đúng là đến giờ ăn rồi, tôi lập tức đem sách trả lại, hưng phấn đeo túi quay về ký túc xá.

Trở lại ký túc xá, mở cửa ra, đem ném túi trên giường, “Là mời khách hả?”

Không ai trả lời tôi. Tôi bây giờ mới phát hiện bầu không khí trong phòng có điểm âm trầm kỳ lạ. Mọi người trừ Tiểu Phượng đi Thượng Hải, tất cả đều đang ở trong phòng, Trang Tự cũng ở đây. Tôi nhìn anh bằng cặp mắt kỳ lạ, không lẽ anh lại muốn mời tiệc?

Chỉ là, bọn họ sao đều đang nhìn tôi?

Một lát sau, Dung Dung mở miệng, giọng nói không hề có vẻ thân thiện.

“Nhiếp Hi Quang.”

“Sao?” Tôi không hiểu gì cả.

“Cậu còn sao trắng gì, chẳng phải quá kỳ lạ sao?” Dung Dung cười nhạt nói: “Cậu làm ra chuyện này mà cũng không hề thấy chột dạ sao?”

“Mình làm cái gì?” tôi bị kiểu chất vấn này của cô ấy làm cho giọng nói có phần bực bội, gà thịt cá trong đầu khi này bay đi sạch không còn gì.

“Dung Dung, bỏ bình tĩnh đi, chuyện thế nào cũng chưa rõ mà”, Tư Tịnh đang ngồi thì đứng dậy, cẩn trọng nhìn tôi nói: “Hi Quang, chiều hôm thứ 2, bộ có nhận được điện thoại mời Dung Dung phỏng vấn của Thịnh Viên không?”

Tôi lắc đầu, đây là cái gì với cái gì thế.

“Đến bây giờ mà vẫn không thừa nhận. Nhiếp Hi Quang, thật không ngờ cậu có thể làm như vậy”, Dung Dung mang biểu tình tức giận nói, có vẻ như khinh thường, lại còn có vẻ như mang theo chút đắc ý không giấu được.

A Phân nhỏ giọng chen vào: “Có khi nào Dừa Hấu quên không. Hôm đó lúc chúng ta đi thì bồ ấy không phải đang ngủ sao? Có khả năng nghe điện thoại lúc đang ngủ nên dậy rồi lại quên mất.”

A Phân vừa nói thế xong, tôi cuối cùng mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. Dung Dung chẳng lẽ nghi ngờ tôi nghe điện thoại mời phỏng vấn của cô ấy mà không nói lại? Trong lòng thấy buồn cười nhiều hơn tức giận, “Có nhầm lẫn chỗ nào không, mình không nhận được điện thoại mời Dung Dung đi phỏng vấn mà.”

“Phủ nhận làm gì”, Dung Dung nặng nề nói, “Đáng tiếc cậu lại tính quá thông minh. Nếu không phải tôi gọi điện hỏi, sợ rằng đã bị cậu lừa mất rồi.”

Đang nói loạn gì đó, tôi kiềm chế cơn tức, hít sâu một hơi, chuyển sang Tư Tịnh, “Tư Tịnh, bồ có thể mang chuyện từ đầu đến cuối giải thích ỉnh nghe không?”

Tư Tịnh gật đầu, “Là thế này, Dung Dung vẫn chưa nhận được điện thoại hẹn phỏng vấn, nên mới gọi đến Thịnh Viên để hỏi thăm một chút, cuối cùng bên bộ phận nhân sự của Thịnh Viên lại nói rằng buổi chiều hôm thứ 2 trong danh sách hẹn gặp phỏng vấn có tên của Dung Dung, còn hỏi cậu ấy sao lại không đến phỏng vấn.”

“Bồ biết mà, điện thoại của Dung Dung đã bị trộm mất lúc chen chúc ở ngày hội tuyển dụng hôm thứ bảy, nên công ty phải gọi đến ký túc xá để thông báo. Chiều hôm đó mình, Dung Dung, A Phân, Tiểu Phượng ra ngoài, lúc đó bồ đang ngủ, lão đại hôm đó ở nhà của cậu ấy, đến thứ 3 mới về lại, cho nên . . . “

Tư Tịnh dừng lại một chút, lại nói: “Bồ cẩn thận suy nghĩ lại xem có phải lúc đó đã tiếp điện thoại rồi lại quên không?”

Tôi suy nghĩ một lúc, lắc đầu nói: “Không có, lúc mọi người đi rồi, một lát sau mình cũng đi đến thư viện, cơ bản không nhận được điện thoại phỏng vấn gì cả.”

“Phải sạch sẽ nhỉ.” Dung Dung chậm chạp nói.

Tôi không để ý cô ấy, nhún mày suy nghĩ. Tôi đương nhiên không nhận được cuộc điện thoại kia, thế nhưng nghe Tư Tịnh nói như vậy, cuộc điện thoại đó có thể chính là do tôi nghe, rốt cuộc chuyện gì thế này?

Trong đầu đột nhiên lóe lên, tôi nói: “Có khả năng người của Thịnh Viễn không gọi điện, lại đổ vấy vào, có khi do không có ai nghe máy nên sau đó lại quên gọi lại mất.”

“Đáng tiếc người ta có thu âm cuộc gọi, tròn nửa phút.” giọng nói Dung Dung vừa chắc chắn lại có chút chậm chạp. Cô ấy đã khẳng định chuyện này là do tôi làm rồi.

Tôi cố gắng giữ một tia lý trí, chậm rãi nói: “Mình không có lý do gì để làm như vậy.”

“Không có lý do gì sao?” Dung Dung cười nhạt, “Cậu chẳng thích Trang Tự còn gì.”

Sắc mặt tôi tái nhợt.

Dung Dung không hề cho tôi cơ hội lên tiếng, lại cười nhảy nói tiếp: “Thịnh Viễn và ngân hàng A gần nhau như vậy, cậu là không muốn tôi ở gần Trang Tự thôi mà, thế mà lại dùng thủ đoạn dè tiện như vậy . . . “

“Dung Dung!”

Trang Tự từ đầu vẫn không nói gì giờ mới lớn tiếng quát bảo cô ấy im lặng.

Được rồi, sao anh ấy lại ở đây? Dung Dung gọi anh đến? Cùng nhau thăm vấn, xem bộ mặt thật của tôi sao? Tôi nắm chặt tay, cảm thấy cơ thể đang run rẩy.

Tư Tịnh vội vàng kéo Dung Dung nói: “Chắc là thật sự có hiểu lầm. Dù sao giờ bỏ cũng được đi phỏng vấn mà, thôi bỏ đi, đừng khiến mất hòa khí.”

“Chuyện vốn có thể cho qua, nhưng bỏ xem cậu ấy có chút hối hận áy náy nào không? Mình nuốt không trôi cái thái độ đó.”

Dĩ nhiên là cô ấy không nuốt nổi rồi. Tôi giận dữ cười ngược lại, “Diệp Dung, cậu đừng coi thường tôi quá thế. Nếu tôi không muốn cậu đi phỏng vấn, cậu nghĩ Thịnh Viễn có thể gọi đến được cho cậu sao?”

Về mặt cô ấy cứng đờ, dừng lại nửa ngày sao mới mở miệng, giọng nói có vẻ miễn cưỡng, “Cậu cho rằng cậu là ai? Xã hội bây giờ chỉ nói đến thực lực thôi.”

“Có muốn thử không?” Tôi bắt chước cô ấy cười nhạt.

Lý quản lý cho tôi danh thiếp đã bị tôi tiện tay ném vào đồng hồ tạp trên bàn học. Tôi tìm ra danh thiếp đó, nhắc điện thoại của ký túc xá, bắt đầu nhấn số.

Mọi người trong phòng hình như không nghĩ chuyện sẽ thành ra thế này, tất cả đều im lặng.

“A lô, là quản lý Lý sao? Tôi là Nhiếp Hi Quang, có chuyện muốn cùng ông nói một chút...”

Còn chưa nói hết câu, tai nghe đã bị người ta giật đi mất, là sinh viên sức lực mạnh mẽ, Trang Tự.

Anh giật lấy điện thoại trong nháy mắt, tôi ngẩng đầu, dùng ánh mắt chống lại anh.

Sau đó tôi sững sốt.

Ánh mắt của Trang Tự... cùng ánh mắt nhìn tôi năm ngoái lúc tôi thổ lộ mình thích anh giống nhau như đúc. Lúc đó tôi còn không rõ ánh mắt đó mang ý gì. Đột nhiên giờ lại thông suốt như nước xối ào ạt trên đầu, thoáng cái đã hiểu.

Là chán ghét.

Thì ra là chán ghét.

Thế mà lại là chán ghét.

Anh ghét tôi.

Tôi thất hồn để mặc anh đem điện thoại trong tay tôi mang đi. Ngơ ngác đứng ở đó, động cũng không động, trong đầu chỉ xoay quanh mấy ý nghĩ đó.

Anh ghét tôi...

Anh ghét tôi, vì sao chứ?

Hơn nữa không phải vì chuyện hôm nay. Từ trước đây rất lâu, anh đã ghét tôi. Khi đó tôi vừa cho anh mượn tiền, để mẹ anh thuận lợi trải qua phẫu thuật . . .

“Xin lỗi, chúng tôi ...”

Anh cầm điện thoại nói, lập tức cau mày, cúp điện thoại, quay sang Dung Dung với vẻ mặt khấn trương nói: “Số không có thực.”

Đúng vậy, tôi quay chính là số không có thực. Tôi vốn muốn dùng cách này để tranh cãi, nhưng lúc quay số lại nhấn đại vài số, chính là buông tay, ấn liền mấy số.

Dung Dung thở phào nhẹ nhõm, lập tức cười lạnh nói: “Tôi còn nghĩ cậu thực sự có khả năng thần thánh gì đó, thì ra là làm bộ làm tịch.”

Tư Tịnh mắng cô ấy, cô ấy mới không cam lòng mà im lặng.

Tôi không hề nghĩ đến những lời cay nghiệt cô ấy nói, chỉ nhìn Trang Tự. Tôi biết tình cảnh thế này chỉ làm người ta càng thêm chế giễu mình, nhưng không kiềm được, chỉ có thể tiếp tục nhìn anh.

Tôi muốn hỏi vì sao anh ghét tôi, có phải do tôi giấu cuộc điện thoại tìm Dung Dung? Thế nhưng câu hỏi không ra được khỏi miệng. Anh ghét hay không ghét, tin hay không tin, có ý nghĩa gì với tôi chứ?

Cảm thấy ủy khuất đến muốn khóc.

Trước khi nước mắt muốn rơi xuống, tôi xoay người chạy ra khỏi ký túc xá.

6. Chương 6

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 06

Chương 6

Thì ra, thế giới này có chuyện thích không vì lí do gì, cũng có chuyện ghét không vì lí do gì cả.

Giống như tôi thích anh, và anh ghét tôi.

Chạy xuống khỏi ký túc xá, bị gió đêm thổi vào, tôi có chút tỉnh táo lại, trong đầu mơ hồ nghĩ, tôi cứ như thế bỏ đi, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?

Có tội giết mình? Hay là sợ tội bỏ chạy?

Những người khác tôi không rõ, nhưng với cách Trang Tự đối xử với tôi, tám chín phần anh sẽ cho là như thế.

Thật tức cười. Mỗi lúc trước tôi còn đơn phương nghĩ ừ thì Trang Tự không thích mình, là vì không thuận mắt thấy tôi không có chí cầu tiến, ít nhất cũng sẽ thấy biết ơn tôi, sẽ nghĩ tôi là một người tốt. Chẳng phải tôi đã từng giúp anh sao?

Kết quả một lần nữa chứng minh tôi rất ngu ngốc.

Từ khi quen biết Trang Tự, hình như chưa bao giờ tôi hành xử ngốc nghếch như thế. Bắt đầu bằng một trò cười theo đuổi người ta, tôi sắm vai một tên hề hoàn toàn không biết gì nhưng lại tự mình hay ho, sau khi hiểu rõ mọi chuyện, nén đau buồn mà rời đi, thậm chí còn nhắn tin cho anh để giải thích và xin lỗi — “Xin lỗi, tôi không biết cậu và Dung Dung đang hẹn hò, hy vọng sẽ không gây rắc rối cho cậu.”

Lời xin lỗi như thế, nghĩ đến đã thấy thực nhục nhã.

Nhưng không muốn anh hiểu lầm tôi muốn cướp người yêu của người khác.

Tin nhắn đó và cả tin nhắn trước đây đều không nhận được hồi âm. Bây giờ nghĩ đến, hay là do anh không hề tin tôi?

Có lẽ anh ghét tôi không vì nguyên nhân gì, chỉ là vì. . . trên thế giới này có vô có thích, cũng có vô có ghét.

Giống như tôi thích anh, anh ghét tôi.

Trong mắt ngày càng cay, hai tay liên tục lau đi nước mắt, kết quả ngược lại càng có nhiều hơn, trong lòng đầy ý nghĩ chua xót làm tôi muốn khóc lớn một trận. Tuy hôm nay họ chỉ trích tôi vô cùng khó hiểu, nhưng thế không đủ làm tôi mềm yếu mà bật khóc. Điều làm tôi đau chính là bản thân trước đây là dần và ngốc đến thế nào.

Ngồi đồng tại rừng cây nhỏ trong khuôn viên trường, đến tận khi bụng đói tôi mới khó chịu đứng dậy. Ngẩng đầu nhìn, trời đã tối mịt, không biết là mấy giờ, lúc đi ra khỏi ký túc xá tôi đã bỏ tiền và điện thoại ở lại, may mà trong túi không biết có sẵn mấy chục đồng từ khi nào, không phải chịu cảnh vừa bị oan lại còn nhịn đói, có hơi quá thê thảm.

Tay nhét vào trong túi áo, chậm rãi đi ra khỏi trường. Bên ngoài cổng bắc đang là lúc náo nhiệt, mấy bài hát đang thịnh hành pha lẫn với tiếng người nói cười hỗn loạn ập đến, trong chốc lát tâm tình buồn bực của tôi trôi đi không ít. Hít sâu một hơi, cảm giác như đã ổn trở lại rồi, chỉ có đôi mắt bị mấy ngọn đèn của chợ đêm chiếu vào nên bị đau. Đi vào một quán ăn bình thường giữa hàng loạt quán xá hai bên đường, ngồi xuống gọi một phần mì, sau đó tôi lại ngồi chờ dần xoay xoay đôi đũa trong tay.

Xoay bút xoay đũa từ khi học cấp 3 tôi đã có thói quen này, vốn đã bỏ nhiều năm nay, hôm nay lại vô thức ngồi chơi thế này, chiếc đũa nhẹ nhàng xoay trên tay tôi, giống như chẳng phải việc mới lạ gì.

Nhưng đến khi trong tầm mắt xuất hiện hai người, tay của tôi như bị giữ lại, chiếc đũa trượt khỏi tay, “ba” một tiếng bay về phía cô gái ngồi đối diện.

Là Trang Tự và Dung Dung. Dung Dung kéo tay Trang Tự, vừa nói vừa cười tiến đến.

Đại khái đây là cái người ta gọi là không thể thoát được.

Bọn họ đến quán ăn này cũng không có gì ngạc nhiên. Sinh viên đại học A đối với quán này rất quen mặt, ở đây mì thịt bò là ngon nhất, nổi tiếng cả Nam Kinh. Nhưng bao nhiêu lần không gặp, lại gặp ngay lúc này?

Dung Dung kéo Trang Tự vào một góc khuất trong quán, giống như không nhìn thấy tôi, trên mặt là một bộ dáng tươi cười cùng với Trang Tự nói chuyện, tôi ngồi xa thế còn cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của cô ấy, so với lúc đối diện với tôi hoàn toàn trái ngược.

Đây còn là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bọn họ biểu hiện thân mật như thế ở nơi đông người. Dung Dung luôn rất rụt rè, với người khác đều nói mình và Trang Tự chỉ là bạn bè. Bây giờ lại tỏ ra thân mật thế kia, sẽ không phải nhờ công của tôi chứ? Nếu thế thì mình đúng là chất xúc tác có hiệu quả cao.

Tôi tự giễu, chua xót trong lòng vừa đè nén xuống lại bắt đầu rục rịch.

Tôi quay sang xin lỗi với cô gái đó, lấy đôi đũa về. Người bán hàng vừa nhặt đôi đũa lên giúp tôi. Tôi cúi đầu ăn mì, thậm chí thừa dịp họ không thấy mình thì nhanh chóng ăn rồi đi.

Đáng tiếc trời phụ lòng người. Người đối diện ăn xong rồi, lại không tìm được ví.

Người phục vụ thái độ cũng không tệ lắm, nhưng giọng nói lại thật sự lớn. “Không có tiền à?” Vừa nói thế, không ít người đã nhìn sang.

Tuy Trang Tự hai người họ không nhìn sang, nhưng người phục vụ cứ nói to thế này, không đảm bảo họ sẽ không quay lại nhìn. Tôi cũng chẳng còn tâm trạng để ăn, nói người phục vụ tính tiền lần hai, lấy trong túi ra 20 đồng đưa cho người ta: “Tính tiền, tôi tính cùng cô ấy.”

Tôi cho rằng người phục vụ cầm tiền rồi sẽ đi, ai ngờ ông ta nhiệt tình đứng lại nhai thêm nữa, nói là người ta vận khí tốt vận vận. Tôi bị ông ta làm cho nhức đầu, không chờ thói tiền đã đứng lên đi ra ngoài.

Dung Dung không ngờ sẽ gặp tôi, tôi vừa đứng lên đã bắt gặp ánh mắt của cô ấy. Cô ấy hừ một tiếng chuyển ánh mắt, làm như không muốn nhìn thấy tôi.

Tôi nắm chặt nắm tay, nén xúc động muốn đi sang cãi nhau với cô ấy xuống, cứng nhắc ra khỏi quán.

Tâm tình càng lúc càng xấu.

Ký túc xá không biết thế nào hôm nay tôi cũng chẳng muốn về. Tôi hướng về phía trạm xe bus, định là ở nhờ một đêm nhà cậu.

Đến nhà cậu, em họ đã học xong, ngồi ở ghế sofa vừa ăn khuya vừa xem TV, vừa thấy tôi đến liền ôm chặt lấy cái khay: “Chị, hôm nay sao lại về? Em đang đói, đừng hòng ăn của em!”

“Em tự ăn được rồi”, tôi vô tâm trả lời, nói qua loa rồi bỏ đi lên lầu.

Vừa nằm được vài phút, em họ gõ cửa: “Này, Nhiếp Hi Quang, em ăn không hết, chỉ muốn ăn không? Là bánh bao dì Trương làm, có thịt á.”

Tôi không để ý đến nó.

Em họ lại ở bên ngoài nói tiếp, “Chị à, không phải chị bị thất tình chứ?”

Ngày hôm nay sao ai cũng phiền thế này? Tôi xuống giường, mở cửa, mặt không cảm xúc nói: “Đúng thì thế nào?”

“Lại nữa hả?” Em họ đầu tiên là há hốc mồm, sau đó bắt đầu cười trộm, “Không phải là anh Trang nữa chứ? Chẳng phải chị đã nói sẽ buông tay sao?”

Cuối cùng lại nhìn thấy tôi trừng mắt, nghĩ một đằng nói một nẻo, an ủi tôi: “Được rồi chị à, không thất thân là tốt rồi.” “...” Tôi nhìn nó hai giây, sau đó đóng sầm cửa lại.

Làm rùa đen rụt cổ ở nhà cậu hai ngày, tôi phải quay về, sách vở máy tính đều để ở ký túc xá, bản nháp của luận văn cũng ở trong máy.

Không biết là do tâm lý không ổn hay sao, trên đường có mấy bạn học cùng khoa nửa đời không quen biết nhìn thấy tôi mắt đều lóe lên, trong lòng tôi thấy phiền, nhưng cũng chẳng có khả năng làm gì người ta. Sau này, A Phấn nói với tôi lúc đó trong khoa mọi người đều biết chuyện, chuyện tốt khó truyền mà, Nhiếp Hi Quang hãm hại tình địch các loại chuyện đều có mấy phiên bản rất hay, thể hiện đầy đủ sức tưởng tượng của sinh viên, đến cả nhân viên tư vấn cũng gọi điện đến an ủi Dung Dung.

Tôi vốn là nghĩ buổi chiều ký túc xá thường không có ai nên 3 giờ mới quay về. Kết quả vừa đẩy cửa ra, thấy vô cùng không khéo thay, tất cả các bạn đều có trong phòng, Dung Dung đứng ở giữa, tươi cười đầy mặt như vẻ tâm tình rất tốt, vừa thấy tôi mặt lập tức cứng lại, cười mỉm một cái.

“Nhiếp Hi Quang, sự việc đó coi như qua rồi, đều là bạn học của nhau mà.”

Tôi đã chẳng buồn giải thích, ngậy ngốc nhìn cô ấy.

Cô ấy cầm điện thoại trong tay nói: “Cái này là Trang Tự hôm qua tặng, quà sinh nhật sớm, mọi thứ có được có mất. Cổ nhân nói thật có đạo lý, có đôi khi, không cần phải tính toán thủ đoạn quá. sớm đích quà sinh nhật, mọi việc hiểu được hữu thất, cổ nhân nói chân có đạo lý.”

Cô ấy mang hàm ý nói, mọi người trong ký túc xá đều trầm mặc. Tôi xem qua cái nhàn nhạt nói: “Điện thoại bình thường thế thì có gì để khoe khoang chứ.”

Mặt cô ấy đỏ lên, nhưng lập tức khôi phục bình thường: “Ừ, điện thoại di động thì bình thường, là một nghìn mấy cái, Nhíp tiểu thư thấy chướng mắt, nhưng mà cậu chưa từng nghe qua sao?”, cô ấy nhấn mạnh nói: “Dịch cầu vô giới bảo, nan đắc hữu tình lang.”*

*Dịch cầu vô giới bảo, nan đắc hữu tình lang: Bảo vật dễ tìm, nhưng tìm người có tình thì khó

Tôi ngây người, sau đó chậm rãi nói: “Ừm, khó tìm người có tình, vậy phải chúc mừng cậu rồi.”

Thật sự tôi không thể chịu đựng ở lại ký túc xá nữa, thu dọn một chút rồi bỏ đến nhà cậu.

Hoặc là ngay từ đầu tôi đã không nên đến đây.

7. Chương 7

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 07

Chương 7 Cuộc sống của tôi lại quay về quỹ đạo yên tĩnh. Bây giờ gần như chẳng đến lớp nữa, thỉnh thoảng tôi mới đến thư viện trường, tìm thông tin cho luận văn, sau đó photocopy lại rồi mang về nghiên cứu. Sau đó bắt đầu vì nghiên cứu và nghiên cứu cách chơi mấy vi tính. Em họ sắp tới kì thi đại học, đang là thời điểm nước sôi lửa bỏng, thấy tôi mỗi ngày đều nhàn nhàn nên đâm ra đổ kị. Tôi nói với nó: “Chị sắp phải đi làm, đến cả nghỉ đông lẫn nghỉ hè đều không có, em thì xong rồi thì thoải mái mà chơi trong 4 năm, sướng quá còn gì.” Em họ khinh bỉ nói: “Chị à, mấy năm đại học em muốn phấn đấu hết sức. Bố đã vì em mà học theo tư bản để tích lũy rồi, em muốn đi làm ở công ty lớn, chị nghĩ người người đều giống chị sao, không có chí khí.” “Ai, thật ra lúc chị bằng chú cũng có chí khí như thế á, nếu không thì làm sao mà liều mạng học thi vào trường tốt như này. Chỉ là, chị chú đã hiểu ra rồi. Khương Duệ chú tốt nhất cả đời đừng giác ngộ, tương lai cứ cây như trâu như ngựa mà kiếm tiền đi, chị đây sẽ nhờ chú nuôi ha.” Em họ bày ra một vẻ mặt thống khổ: “Nếu mà chị bằng chú cũng có chí khí như thế á, nếu không thì làm sao mà dưới lầu điện thoại vang lên, tôi cười hi hi chạy xuống nghe điện thoại. “A lô?” “Hi Quang, là mình.” Tôi dừng một chút, “À, Tư Tịnh —— có chuyện gì sao?” “Không có việc gì cũng không tìm bồ được sao, bồ to lắm chắc.” Tôi cười hai tiếng, có chút miễn cưỡng, vốn tâm tình đã dần dần có chút tốt lên, nghe giọng cậu ấy rồi tôi lại thấy như mây đen đang vây trên đầu mình. Hôm đó mọi người ở ký túc xá, từng người từng người vì tôi mà lên tiếng. Thật ra họ không có nghĩa vụ phải làm thế, quả thật là tình bạn của chúng tôi không sâu đến mức họ sẽ tin tôi vô điều kiện. Nhưng tôi vẫn lạnh như thế. “Hi Quang”, Tư Tịnh một lát sau lên tiếng, “Tiểu Phượng đi Thượng Hải hôm qua đã trở về, cậu ấy nói cuộc điện thoại đó là cậu ấy nghe. Hôm đó đúng ra cậu ấy đã đi đến ga rồi, cuối cùng nhớ ra mình không mang chứng minh thư, quay về ký túc vừa đúng lúc nghe cuộc điện thoại đó, lúc cúp máy còn muốn để lại mấy chữ, cuối cùng vội vã đi quá nên quên mất. Haiz, cái này là do Tiểu Phượng Tử sai, Dung Dung tuy không nói gì, nhưng cậu ấy xác định là sẽ phải mời cơm để xin lỗi rồi. Khi nào bồ về lại, chúng ta nhất định bắt cậu ấy trả tiền chết luôn.” Giọng của Tư Tịnh rõ ràng rất vui vẻ, tôi nghĩ cô ấy muốn tạo không khí “chuyện này đã qua rồi, không có gì, cùng lắm thì”, chỉ là để dãi như vậy chỉ làm tôi thêm khổ sở thôi. Chỉ có thể trả lời cứng ngắc: “Ừ, mình biết rồi, nhưng chắc mình không về đâu, đang ở nhà cậu chuẩn bị bài phản biện luận văn.” Tư Tịnh nói: “Quay về với việc chuẩn bị đâu liên quan đến nhau, hơn nữa mọi người còn có thể thảo luận xem nên trả lời thế nào mà.” “Vẫn là thôi đi, ký túc xá quá nóng, ở nhà cậu thì có máy điều hòa.” Tôi nói dối trắng trợn, tháng năm còn chưa tới, trời làm gì đã nóng. Tư Tịnh cũng không nói thêm gì nữa. Sau đó lần lượt Tiểu Phượng rồi A Phân nhắn tin nói cái gì liên hoan, tôi vẫn mượn cớ từ chối, người tự nhiên cảm thấy uể oải. Dường như cái gì cũng không quan trọng nữa. Chỉ là. . . Cũng sắp tốt nghiệp rồi, không kết thúc cũng phải kết thúc. Ngày hai mấy tháng tư, giáo viên hướng dẫn luận văn gọi điện đến cho tôi, bảo tôi đem luận văn đến để góp ý sửa chữa. Vì thế, sáng sớm liền cưỡi xe đẹp của em họ đi đến đại học A. Khả năng hôm nay là không thích hợp xuất hành, trên đường đi né một con chó chạy loạn, tôi hung hăng

cùng mặt đất tiếp xúc một cái, nếu quay về thay quần áo sẽ không kịp giờ gặp giáo viên, nên không còn cách nào đành để người đầy bụi đất đi vào khoa Kinh tế của đại học A. Tìm được phòng làm việc của giáo viên, gõ gõ cửa. “Vào đi.” Tôi thấp thỏm đẩy cửa phòng, đầu tiên mắt thấy mà là nhìn thấy Trang Tự. Anh đứng bên cạnh giáo viên hướng dẫn, nghe được tiếng mở cửa, ngẩng đầu nhìn hướng tôi, ánh mắt dừng lại trên người tôi một chút, rất nhanh lại dời đi. Tôi sững sờ ở cửa. Anh làm thế nào lại ở đây? Giáo viên hướng dẫn của tôi là phó khoa của chúng tôi, là một người luôn nghiêm khắc. Ông liếc mắt sang tôi, đẩy đẩy cặp kính, “Chờ tôi một chút”, sau đó lại tiếp tục nói chuyện cùng Trang Tự. Nghe cuộc nói chuyện giữa bọn họ, cũng là đang bàn về luận văn. Nói như vậy Trang Tự và tôi vô tình bắt thăm cùng một giáo viên hướng dẫn sao? Chúng tôi tuy không cùng hệ, nhưng lại cùng khoa, nếu vô tình chọn cùng giáo viên hướng dẫn cũng có khả năng xảy ra, chỉ là tỷ lệ thật sự rất nhỏ. Nếu chuyện này xảy ra trước khi mọi chuyện phát sinh, tôi chắc sẽ vô cùng hưng phấn, nhưng bây giờ chỉ thấy vô cùng không may, đặc biệt là khi biết trước hôm nay đến đây tôi nhất định sẽ bị mắng. Trong lòng chỉ mong anh nói xong rồi đi ngay. Ai biết đợi vài phút, Trang Tự nói đi trước, thầy lại ngăn lại, “Cậu khoan đi đã, một lát tôi sẽ cùng cậu thảo luận thêm, giờ tôi nói chuyện với người vài câu này đã.” Sau đó thầy nhìn sang tôi. “Nhiếp Hi Quang phải không?” Tôi gật đầu. Thầy lấy luận văn của tôi ra, sau đó xem chăm chú không nói lời nào, vài phút trôi qua trong phòng một mảnh tĩnh lặng, tôi khẩn trương sốt ruột muốn chết. Cuối cùng, thầy nói, “Trong các sinh viên tôi từng phụ trách, trò là người nộp bản nháp trễ nhất.” “Thưa thầy, em. . .”, bản thảo của tôi nộp quá muộn, trước khi đến đã biết thế nào cũng sẽ bị hỏi, tôi đã sớm chuẩn bị lí do, thế nhưng Trang Tự bên cạnh, tôi cứng họng, mấy lí do trước đó soạn sẵn ra đều không dùng được. “Cũng là có dàn bài tẻ nhất, hoàn toàn là chấp vá lại với nhau. Bài của trò thế này không đạt tiêu chuẩn, tôi sẽ không để luận văn như thế này tham gia phản biện. Trò bỏ qua lần phản biện này, về chuẩn bị kỹ càng đi, năm sau quay lại.” Tuy rằng trước đây từng nghe qua các giáo viên năm nào cũng dọa dẫm sinh viên thế này, nhưng bây giờ chính tai nghe được, bị sự phê bình nghiêm trọng thế dọa ắt hồn rồi. Chưa kể, tình huống thế này lại bị Trang Tự xem thấy, tôi vừa xấu hổ vừa giận, hận đất không nứt ra một lỗ để chui xuống. Nếu xuống nước lấy lòng, làm trò trước mắt Trang Tự, thế nào tôi cũng không mở miệng được. Lúc này, Trang Tự vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng, “Thưa thầy.” Tôi ngẩng đầu hoài nghi nhìn anh, nghĩ thầm hiểu lầm đã giải quyết rồi, anh sẽ không giậu đổ bìm leo đấy chứ? “Thưa thầy, biết đâu sau khi sửa chữa, luận văn của cô ấy sẽ thay đổi tốt hơn.” Không ngờ... là giúp tôi năn nỉ? Anh giúp tôi nói chuyện, đúng ra tôi nên thấy hài lòng, nhưng chẳng vì lí do gì, trong lòng lại cảm thấy tức giận. Cậu thế là thế nào? Tôi chẳng cần cậu giúp năn nỉ! Tôi thốt ra lời nói: “Thưa thầy, năm sao em phản biện cũng được.” Nghe vậy, Trang Tự và thầy giáo đều ngẩn ra. Trang Tự ánh mắt phức tạp liếc mắt nhìn tôi, lui về một bên, không nói gì nữa. Thầy giáo có chút nổi giận, đập bàn, “Xem đi, mới nói có hai câu trò đã giận dữ. Sinh viên bây giờ đó mà, đều ỉn là nhất, kéo lê lê, vậy thì viết được cái gì tốt chứ? Tính tình lại còn xấu.” Giáo viên một bên lắc đầu thở dài, một bên ném sang một bài luận văn cho tôi, “Xem đi, đề tài giống nhau, vì sao người ta viết thật tỉ mỉ nghiêm túc, càng viết càng phát triển ý, hơn nữa người ta đã sửa gần xong bản thảo rồi, trò mới chỉ có bản nháp.” Tôi nhìn qua, chỉ thấy phía trên đầu đề ghi hai chữ “Trang Tự”. Đúng rồi, tôi và Trang Tự đề tài luận văn là giống nhau. Lúc đầu là muốn bắt chước Trang Tự, khi đó rất nhiều chuyện chưa xảy ra, tôi thật lòng nghĩ nếu đề tài giống nhau sẽ tạo ra nhiều cơ hội cho tôi. Giáo viên hướng dẫn tất nhiên sẽ không cho tôi xem luận văn của người khác, lấy bài về, đưa bài của tôi lại, “Nhận xét đều viết ở đầu rồi, tôi không có gì nói cả. Trò tự về sửa đi, bản nháp lần hai nếu không được, tôi tuyệt đối sẽ không cho trò tham gia phản biện.” Bị thầy hướng dẫn đuổi ra, tôi tạm thời thở dài một hơi, cuối cùng cũng còn có cơ hội, không phải kéo dài thời hạn tốt nghiệp. Đợi một lúc thang máy mới đến, tôi bước vào chuẩn bị đóng cửa thì nghe thấy có người nói chờ một chút. Theo phản xạ nhấn nút mở cửa, đến khi sức nhớ đến giọng nói quen thuộc này đã không kịp rồi. Trang Tự rảo bước vào trong thang máy. Sau đó cánh tay dài lướt qua tôi nhấn số tầng. Thang máy đi xuống. Trong thang máy yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy tim của tôi đang đập, tôi mắt cũng không chớp nhìn vào ánh sáng hiện lên ở dãy số tầng. Lần đầu tiên nghĩ thang máy ở trường thật sự quá chậm, rõ ràng đã qua một thời gian rất dài rất dài, thế mà mới đi được một nửa. “Có lẽ tôi có thể giúp cậu.” Lúc âm thanh phát ra, tôi chờ tai nghe xong, chân chờ một chút mới nhìn hướng Trang Tự. Thang máy chỉ có tôi và anh, vậy là anh đang nói với tôi, nhưng mà giúp tôi? Giúp tôi cái gì? Có lẽ là nhìn ra khó hiểu của tôi, ánh mắt của anh rơi xuống tờ giấy trong tay tôi, ngắn gọn nói: “Luận văn.” Về mặt tôi nhất thời đổ bưng. Vừa rồi thầy hướng dẫn nói luận văn của tôi không đáng một đồng, anh ở bên cạnh vẫn nghe thấy từ đầu đến cuối. Thật mất mặt. Thế nhưng tôi cũng không nói được gì, lúc này thang máy đã xuống đến nơi, tôi bước nhanh ra ngoài, cũng không quay đầu lại.

8. Chương 8

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 08

Chương 8

Vui lòng không mang truyện ra khỏi blog!

Vừa bước đến cổng trường đã gặp phải Tư Tịnh, hiếm khi cậu ấy dùng đến giọng nói vô cùng mát hình tượng thực nữ của mình mà lớn tiếng gọi, lớn đến mức tôi nghĩ cậu ấy tưởng tôi bị điếc.

“Hi Quang.”

Tôi dừng xe lại, “Tư Tịnh.”

Cậu ấy thoáng nhìn luận văn trong tay tôi, “Đến nhận góp ý sửa chữa sao?”

“Ừm.”

“Luận văn thế nào?”

“Nát bét.”

“Quay về ký túc xá đi, mọi người cùng giúp cậu xem thế nào, dù sao cũng sắp tốt nghiệp rồi, thời gian mọi người ở cùng nhau cũng không còn nhiều mà”, cậu ấy thấy tôi không đi tiếp thì kéo lại nói, tặng tôi một vẻ mặt đoan trang, nói, “Bỏ còn để ý chuyện kia sao? Chuyện đó đều là hiểu lầm mà, Dung Dung cũng không có ác ý, cậu đừng giận như thế mà.”

Trong đầu tôi xẹt qua một ý nghĩ, thật ra tôi vẫn không hiểu cậu ấy sao lại quan tâm chuyện giữa 3 người chúng tôi, chuyện bắt đầu hay rồi đây.

Tôi hỏi cậu ấy: “Tư Tịnh, bỏ thực sự nghĩ Dung Dung đối với mình không có ác ý gì sao?”

“Làm gì có ác ý chứ?” Cậu ấy cười nói.

“Có một lần, bỏ và Dung Dung nói chuyện ở ký túc xá, thật ra lúc đó mình ở trong màn che nên mọi người không biết, mình nghe bỏ hỏi Dung Dung, có sợ Trang Tự bị mình cướp mất không?”

Nụ cười của cô ấy cứng đờ.

“Bỏ còn nhớ Dung Dung nói thế nào không —— bỏ chẳng lẽ không nghĩ cậu ấy đá thử vàng tốt nhất sao? Trong nhà có tiền có thể, người cũng không xấu xí, nếu như Trang Tự từ chối cái thang lên trời này, mình có thể tin tưởng cậu ấy sau này sẽ không thay lòng đổi dạ.”

Tôi bắt chước điệu bộ y hệt như Dung Dung, nói ra câu đó làm tôi ngẩn ngơ cả buổi trời mà kể lại, nhìn sắc mặt có chút xấu hổ của Tư Tịnh, cười cười nói: “Sau đó mình về Vô Tích.”

Tư Tịnh không nói được một lời nào nhìn tôi lên xe, không giữ lại nữa.

Tôi nghĩ qua cuộc nói chuyện đó rồi, Tư Tịnh sẽ không tiếp tục tìm cách hòa giải cho chúng tôi nữa. Quả nhiên, vài ngày tiếp theo điện thoại thật sự rất yên tĩnh.

Kỳ thực tôi cũng không suy nghĩ đến những việc này, dựa theo lời của thầy hướng dẫn, luận văn của tôi thật sự là phải viết lại toàn bộ rồi, tôi đau đầu vô cùng, chẳng biết bắt đầu từ đâu. Chỉ còn tự trách ban đầu lại chọn đề tài này, bây giờ hối hận cũng chẳng kịp.

Đang ngồi chống cằm chờ đợi nhìn màn hình máy tính, điện thoại bỗng nhiên kêu lên, dãy số hiện lên giống như rất quen thuộc.

Tôi do dự một chút, nhấn nút nghe máy.

“Nhiếp Hi Quang?”

Tôi sửng sốt.

“Tôi là Trang Tự.”

Tôi biết là cậu mà. Tôi yên lặng suy nghĩ, nhưng lại cứng ngắc bình thản nói: “À, là cậu à.”

Sau đó không nói gì nữa.

Bên kia dừng một chút, hình như cũng mất tự nhiên như tôi: “Cậu xem email đi, tôi vừa gửi một cái email cho cậu.”

Thư xin lỗi? Thư khen ngợi? Sẽ không phải là thư tình chứ?

*thiệt hết nói nổi chị này =v=” đã đến lúc nào rồi chứ 8-}

Trước khi mở hộp inbox, trong đầu tôi hiện lên đủ loại suy đoán, nhưng tuyệt đối không nghĩ đến, vậy mà lại là luận văn.

Tôi xem qua bản word nhận được, dòng tiêu đề bằng font to in đậm chính là nguyên nhân cho phiền não của tôi mấy ngày nay —— phân tích các thể lực độc quyền trong nền kinh tế mạng.

Điện thoại còn chưa cúp, Trang Tự đầu bên kia nói: “Luận văn là tôi viết lại, hoàn toàn không giống với bản của tôi, cậu có thể trực tiếp dùng luôn, không có vấn đề gì. “

Tôi đã hoàn toàn không biết mình nên trả lời thế nào.

Tức giận hay mừng rỡ hình như đều không thích hợp, mà tim càng lúc đập càng nhanh làm tôi thấy khó chịu.

Anh không chờ đến lúc tôi trả lời, qua loa nói: “Cứ vậy đi . . . tôi cúp đây, có gì cứ tìm tôi.”

Sau đó treo máy.

Tôi ngồi ngây ngốc một lúc, mới nhớ đến xem bài luận văn. Danh tiếng quốc bảo của đại học toàn quốc của Trang tự quả nhiên không hề giả, luận văn trật tự rõ ràng, luận cứ đầy đủ, không hề giống bài của tôi, để đủ số từ, đồng một câu tây một câu, hoàn toàn không ăn rơ với nhau.

Thế nhưng... anh vì sao lại viết cho tôi?

Trang Tự con người này, tính tình rất thanh ngoạn. Có người kể năm ngoái có một đàn anh năm tư muốn nhờ anh viết luận văn giúp, ra giá những năm nghìn, anh không hề do dự mà từ chối. Dung Dung vẫn luôn nói anh thật thanh cao, nhưng mà bây giờ, anh lại phá nguyên tắc giúp tôi viết luận văn, thậm chí còn rất rõ ràng nói rằng tôi có thể dùng luôn.

Tôi dí sát mặt vào màn hình, thì thào tự nói: “Chẳng lẽ, người vừa nói chuyện với mình là người ngoài hành tinh. . .”

Được rồi, tôi thừa nhận, kinh ngạc cũng có, rồi xấu hổ vì viết luận văn quá dở cũng có, nhưng sau hết, trong lòng dâng lên chính là một cảm giác ngọt ngào, giống như đột nhiên cùng người đó gần thêm một chút, như cùng nhau mờ ám biết được bí mật động trời gì đó vậy.

Tôi trượt trượt con chuột nhanh chóng xem hết bài luận văn. Trong đầu suy nghĩ lung tung, cái này là thay lời xin lỗi sao? Hay là. . .

Trong đầu xẹt lên một cái, bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ, bàn tay đặt lên con chuột dừng lại, trong nháy mắt giống như bị điểm huyết mà bất động, vui sướng vừa được một lúc lại biến mất sạch sẽ.

Hay là. . . anh thay mặt Dung Dung xin lỗi?

Tôi nhìn chằm chằm luận văn, càng nghĩ càng thấy có khả năng. Hiểu lắm được giải quyết rồi, Tiểu Phượng gọi cho tôi vài cuộc điện thoại để xin lỗi, Tư Tịnh, A Phân bọn họ đều đã có gọi điện cho tôi, nhưng hôm đó người chỉ trích tôi nhiều nhất là Dung Dung đến cả một câu cũng không có.

Hơn nữa, Trang Tự điều không phải trước đây tự đáng ghét ta sao, thế nào hội bởi vì ... này thứ ta bị oan uổng tự giúp ta viết luận văn.

Nhưng mà... chỉ có cách này giải thích mới hợp lý thôi.

Tôi mờ mịt đóng hộp thư. May là này giờ toàn những ý nghĩ trong lòng, không ai biết, không sợ bị chê cười.

Nằm trên giường một lúc, tôi cầm lấy điện thoại di động, suy nghĩ vài lời kịch, nhấn nút gọi số khi này, dự tính sẽ lịch sự mà trả lại luận văn.

Tiếp điện thoại là bạn cùng phòng của Trang Tự, “Cậu tìm Trang Tự à, chờ một chút.”

Một lúc sau người nọ lại nghe điện thoại, “Cậu có việc gấp sao? Nếu không thì tôi nay hãy gọi lại đi, Trang Tự đang ngủ, gọi hai tiếng cũng không dậy.”

“Bây giờ đang ngủ?”, giờ đang là lúc ăn tối mà.

“Đúng vậy”, đầu bên kia trả lời: “Cậu ấy gần đây không biết làm tư liệu gì mà đã thức trắng mấy đêm rồi. . . Haiz! Cậu ấy hình như thức rồi, để tôi đi gọi.”

Thức đêm vài ngày? Tôi sợ run, là bởi vì ... luận văn này sao?

Từ lần trước vô tình gặp ở văn phòng, cũng chỉ mới mấy ngày thôi, dùng thời gian ngắn như thế, viết lại cùng một chủ đề luận văn nhưng lại không hề giống nội dung, cho dù có là Trang Tự cũng không hề dễ dàng gì.

Chẳng biết vì sao bỗng nhiên cảm thấy mềm lòng. Trong lòng yên lặng suy nghĩ, anh không trực tiếp thì cũng là gián tiếp đưa cho tôi mà. Nhưng càng nghĩ càng thấy khó chịu, đại khái là vì ghen tỵ với Dung Dung có Trang Tự làm cho những việc này. Ngực yên lặng đích tướng, hẳn thì là điều không phải trực tiếp cho ta, cũng coi như gián tiếp cho ta ba. Thế nhưng hừ càng thêm nghĩ khó chịu, đại khái thị đồ kị Trang Tự khả dĩ vì dung dung làm được như vậy nông nổi. Trong lúc cảm thấy bản thân đang tâm trạng lẫn lộn phức tạp. tôi bắt đầu thấy hối hận đã gọi cuộc điện thoại này.

Thế nhưng chưa kịp ngắt điện thoại, bên kia Trang Tự đã nghe máy.

“A lô”, trong giọng nói có chút ngái ngủ.

“À... Tôi...”, trong lòng bị khuấy động, mấy lời kịch đã chuẩn bị toàn bộ quên sạch, “Tôi. . . chuyện đó. . .”

Bên kia yên tĩnh một hồi, hỏi: “Nhiếp Hi Quang?”

“Ừm là tôi...”

“Luận văn có vấn đề gì sao?”

“Không, không có.”

Sau đó lại trầm mặc.

“Nếu có vấn đề gì có thể hỏi tôi.”

“Ừm, được. . . Vậy. . . tạm biệt”, lần này chưa đợi anh trả lời, tôi nhanh chóng treo điện thoại.

Tôi nghĩ Trang Tự ở đầu bên kia điện thoại đang rất mờ mịt, hoàn toàn không hiểu tôi gọi cú điện thoại nói mấy lời vô nghĩa đó để làm gì.

Luận văn tôi đương nhiên sẽ không chép lại y nguyên, tôi đọc kỹ luận văn anh gửi một lần, để ý một vài điểm chính, sau đó dùng máy phân công phụ trước đây, cùng với tư liệu đã tìm được chỉnh sửa viết lại, chỉ có một vài điểm tương đồng, điểm khác nhau là so với bản cũ của tôi thì hay hơn hẳn.

Có đôi khi những lúc bận rộn đột nhiên chợt nhớ, nhớ đến anh có nói nếu có việc gì có thể tìm anh. Anh nói hai lần rồi, đều không phải do khách sáo. Nếu thực sự tìm anh, có lẽ anh cũng sẽ kiên trì giải thích, giống như lúc trước đây anh làm gia sư cho em họ, mục đích của tôi trước đây khi chọn cùng đề tài với anh có thể thực hiện được rồi.

Chỉ là hiện tại, da mặt tôi có dày hơn nữa cũng chẳng nghĩ đến việc đó.

Anh đã rõ ràng thể hiện ra như thế, đã xác định lòng mình rồi mà.

Dem luận văn đến cho thầy hướng dẫn, thầy rõ ràng đã vui vẻ hơn rất nhiều, chỉ sơ qua vài chỗ cần sửa nữa. Luận văn trên cơ bản đã hoàn thành.

Bản thảo lần ba của luận văn được duyệt, cũng vừa đến lúc phải biện hộ.

Thời gian cũng đến tháng năm rồi.

Chỉ nửa tháng nữa, tôi sẽ chính thức tốt nghiệp.

9. Chương 9

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 09

Chương 9

Bắt đầu vào tháng sáu, thời tiết Nam Kinh đột nhiên trở nóng.

Sống ở Nam Kinh gần bốn năm, cảm giác nhiều nhất là nơi này giống như không có mùa xuân và mùa thu, không nóng thì là lạnh, có thể đột nhiên đang mặc áo khoác lông dày chuyển sang áo thun cộc tay ngay.

Nhưng mà trời nóng đến thế này, cũng vừa hay thích hợp với tâm trạng nôn nóng của tôi —— không phải do bài bảo vệ luận văn, mà là do kì thi đại học của em họ.

Cậu mợ tự nhiên trở nên hồi hộp, ba tôi cũng gọi điện thoại đến hỏi thăm, tuy cậu cũng không lấy làm cảm kích lắm. Tôi cũng tự cảm thấy khẩn trương, đi ngang qua phòng em họ bước chân cũng nhẹ hơn, sợ chạm đến giờ nghỉ của em ấy. Nhưng mà giữa bầu không khí nóng vội ở đây, cái người chuẩn bị đi thi kia lại nhàn nhã như chả có chút khẩn trương nào. Ngày bảy đi thi thì ngày sáu nó còn đang nghiền cứu sổ tay du học.

“Trường này nhìn qua coi bộ cũng đẹp ha.” .

“... Em đã chẳng nói mọi thứ đã được quyết định rồi sao.” .

Việc em họ sau khi thi đại học sẽ đi du học Châu Âu vốn là chuyện đã định sẵn, chỉ là không ngờ tôi cũng sẽ bị kéo đi theo. Vốn là mợ sẽ hộ tống em họ, nhưng cuối cùng bây giờ mợ có việc không đi được, không còn cách nào liền đẩy tôi ra trận. Vừa nghĩ đến việc phải ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ, tôi bắt đầu thấy sợ.

“Khương Duệ, em muốn xem bài lại chút không, ngày mai là đi thi rồi.” .

“Ai còn xem bài trước khi thi nữa?”, em họ rất khinh thường nói, “Đến lúc nước đến chân mới nhảy thì có ích lợi gì.” .

Ai nói vô dụng? Tôi khinh bỉ nó, tôi đây chính là thường xuyên nước đến chân mới nhảy đây.

Năm đó biết được tôi muốn thi đại học A, ba liền chuẩn bị sẵn một đồng mồi quan hệ để lót đường, ai ngờ được sau khi công bố điểm, tôi đạt đủ điểm chuẩn. Cả nhà ngạc nhiên không hiểu, thiếu chút nữa đen tôi thành thiên tài ngày thường giấu nghề. Thật ra là vừa lúc vận khí tốt mà thôi. Vừa vào trường A đã lộ bản chất lười biếng, bây giờ thành tích chả tốt chả tệ, tôi chính là loại sinh viên học sinh đi thi kiểu như thế đó.

Vào bếp lấy chè đậu xanh, thuận tiện mang cho em họ một chén, nó uống ào ào rồi nói: “Vây đi, Nhiếp Hi Quang, mai chị đưa em đi thi đi.” .

“Mợ nói là mai sẽ đưa em đi rồi.” .

Em họ bữu môi nói: “Không được, mấy người bọn họ thần kinh đều không bình thường, sẽ làm em bị khẩn trương”.

Vì vậy, sau bốn năm, tôi lại một lần nữa đến trường thi. Sáng sớm hôm sau, lão Trương đưa chúng tôi đến cổng trường thi quay về. Vừa xuống xe, Khương Duệ đã nhìn ngó xung quanh. .

“Em tìm gì đó?” .

“Hãy, em sắp vào thi rồi, chị để ý mấy người đưa thí sinh đi thi xem, không chừng gặp người quen đó.” .

Nó nháy mắt mấy cái với tôi, sau đó trộm cười rồi vào trong. Tôi mờ mịt, nó bảo xem mấy người đưa thí sinh đi thi, toàn là mấy chú mấy bác. . . Người quen. . . Tự nhiên thấy lạnh lạnh.

Thừa dịp Khương Duệ làm bài thi, tôi đi thuê một căn phòng ở nhà trọ gần đó, sau đó nghiên cứu thực đơn ở đó nửa ngày, gọi vài món thức ăn, dọn dờ thời gian cần phục vụ. Chuẩn bị xong hết thì đi dạo khu vực xung quanh, xem đồng hồ thấy vừa lúc, tôi quay về trường thi chờ Khương Duệ.

Khương Duệ nhanh chóng ra khỏi phòng thi, thần sắc không cần hỏi cũng biết làm bài rất tốt. Tôi đón nó, cười cười nói: “Chúc mừng chúc mừng, cuối cùng ném được một môn rồi nha.” .

Khương Duệ vuốt tóc, cao ngạo mà nói: “Chị nè, chị nói xem lỡ mà em đỗ đầu toàn tỉnh thì phải làm sao đây?”

Tôi choáng, đơ đơ nửa ngày rồi vỗ vỗ vai nó nói: “Vậy cũng chỉ có thể nén bi thương mà thay đổi kế hoạch thôi.”

Khương Duệ hứ một cái : “Chị lúc nào cũng không nói được gì có ích mà.” Nó vừa nói vừa nhìn nhìn chung quanh: “Chị, có gặp người quen không?”

Tôi tức giận, “Người quen cái đầu em á. Đi, đi ăn”.

“Chờ chờ chút đã “, nó vẫn không từ bỏ ý định lại nhìn vòng một lượt, sau đó kéo tay tôi, “Ồ đây”.

Tôi còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra đã bị nó lôi tới trước mặt một nam sinh. Khương Duệ vỗ vai cậu nam sinh kia, gọi: “Trang Phi!”

Sau đó quay sang giới thiệu với tôi: “Chị, đây là Trang Phi”.

Trang Phi? .

Một cái tên giống như từng nghe qua trước đây. Tôi chưa kịp phản ứng gì, Khương Duệ đã nói: “Là bạn học của em, em trai của anh Trang, chị quên rồi sao? À, Trang Phi, đây là chị của tôi.”

Thì ra, là anh. . .

Tôi quan sát nam sinh kia một chút, dáng cao gầy sáng sủa, quả nhiên vài điểm rất giống trang tự. Tôi cười nói: “À, một thời gian không gặp, hai đứa thi cùng một trường sao?”

Khương Duệ gật đầu, hỏi Trang Phi: “Nhà cậu không ai đi cùng sao?”

Trang Phi lắc đầu nói: “Không có.”, sau đó lại sợ chúng tôi hiểu lầm gì, thoải mái giải thích: “Là tôi không cho ai đi cùng, lúc anh tôi thi cũng không ai đi cùng, tôi cũng có thể như thế.”.

Khương Duệ nói: “Nhà cậu xa thế kia, chắc sẽ không về nhà ăn cơm chứ nhỉ, hay là theo chúng tôi đi ăn luôn?”

Sau đó nhìn tôi, tôi tất nhiên cũng chỉ có thể gật đầu: “Rất hoan nghênh”.

Tính cách Trang Phi có lẽ rất dễ ngại lại biết điều, thế nào cũng không muốn đi cùng, nhưng mà em họ tôi rất biết cách thuyết phục người ta, cái gì mà “Đều là bạn học mà”, rồi “Môn thi chiều nay còn có vấn đề muốn tham kiến cậu một chút” đủ loại, nói mấy cậu lừa gạt rồi mang được người ta cùng đi ăn với chúng tôi.

Tôi đứng bên cạnh nghe thấy mà hắc tuyến rớt đầy mặt.

Mấy người chúng tôi quay về nhà trọ còn sớm hơn thời gian tôi dự tính một chút, cơm còn chưa đưa lên, nên trước tiên cho hai người học uống miếng trà lấy bình tĩnh.

Trang Phi vẫn trầm tĩnh như trước, luôn yên lặng nghe Khương Duệ nói long tung. Tôi lên dò xét ánh mắt cậu ấy, phát hiện tình trạng không tốt lắm. Sắc mặt nhợt nhạt, vành mắt phù thũng, trong lòng giống như có tâm sự.

Tôi suy nghĩ một chút, trực tiếp hỏi: “Em bị làm sao thế, khó chịu sao?” .

Trang Phi đầu tiên lắc đầu, dừng một lúc lại nhỏ giọng nói: “Sáng nay lúc ngủ dậy em thấy hơi choáng váng thôi.”

Trong kì thi đại học bất kì sự cố nào đều là chuyện lớn, nên tôi hỏi nhanh: “Giờ còn choáng không?”

“Giờ không choáng nữa.”, Trang Phi lắc đầu, “Có lẽ do lo lắng quá nên sáng nay bị thế thôi.”

Khương Duệ trấn an: “Không choáng thì tốt rồi. Đề lúc sáng nay với trình độ của cậu thì có nhắm mắt cũng vẫn làm tốt, yên tâm đi.”

Trang Phi gật đầu: “Đề ra gì tôi đều làm được cả.”

“Vậy còn lo lắng gì nữa, tình trạng của cậu không phải là không ổn, mà là quá hưng phấn, giống chị của tôi.”

Tôi làm sao cơ? Bên này tôi trừng mắt nhìn Khương Duệ.

Khương Duệ làm ra vẻ người kể chuyện, bắt đầu trầm bổng du dương: “Cậu không biết chỉ tôi ấy, bình thường thành tích giỏi lắm là trung bình khá, mấy tháng trước khi thi đại học liều mạng chút ít, ai ngờ được hôm thi đó trời nóng quá thế, mọi người đều nghĩ thôi chị ấy tạch rồi, vậy mà cuối cùng kết quả cao hơn bình thường mấy chục lần, chúng tôi đều nói chị ấy bị hỏng mất đầu óc rồi nên thi mới tốt như thế.”

“Thực lực, thực lực mà.” Hắc hắc, đúng há, sao lại quên được chuyện này chứ. Đây chính là việc khiến tôi đặc ý nhắc đời mình, thế là nhanh khoác lác một chút.

“Thật vậy chứ?” .

“Đương nhiên là thật rồi. Thật ra bình thường chị rất có khả năng, chỉ vì không tìm được thời cơ thích hợp để phát huy, vừa lúc hôm đó nóng dữ dội, đầu óc chị cuối cùng cũng bị đốt cháy. . .”

Tôi và Khương Duệ nói nhảm một hồi, Trang Phi rốt cục không lo lắng nữa, ngưỡng ngừng cười rộ lên, nhẹ nhàng mà nói một câu: “Chị và chị Dung Dung cách nói chuyện thật khác nhau.”

Lời vừa ra khỏi miệng, cậu ấy hình như tự biết mình lỡ lời, có chút khấn trương nhìn tôi. Lòng tôi đột nhiên trầm xuống, nhìn dáng vẻ khấn trương của cậu ấy, làm ra vẻ không chú ý, quay đầu nhìn lung tung.

“Đồ ăn đồ ăn, sao mãi còn chưa có.”

Khương Duệ hí hả chuyển đề tài, cùng Trang Phi nói chuyện, cũng không ngừng lén lén nhìn tôi, trên mặt thể hiện chút lo lắng.

Nó là một đứa nhỏ rất nhạy cảm. Sau thấy sắc mặt của tôi vẫn bình thường mới yên tâm, thở dài một hơi.

Tôi cũng vì giọng nói thả lỏng của em ấy mà thở dài một hơi

Rất nhanh sau đó thức ăn đúng giờ được mang lên. Khương Duệ nhìn thoáng qua thức ăn, oán giận nói: “Chị, chị thật quá keo kiệt mà. Sao không làm đại tiệc chứ, hôm nay em thi đó biết không?”. Tôi trừng mắt liếc nó: “Đi thi chính là phải ăn bình thường đó.”

Tuy ban đầu gọi thức ăn cho hai người, nhưng ba người ăn vẫn đủ. Cơm nước xong thì đuổi bọn họ lên lầu nghỉ ngơi, tôi ngồi một mình dưới lầu, không thể tránh việc nghĩ đến câu nói kia của Trang Phi. Dung Dung và nhà họ là hàng xóm nhiều năm, việc Trang Phi quen biết cô ấy cũng là bình thường. Tôi chỉ là không nghĩ đến cô ấy nhắc đến tôi với em trai của Trang Tự. Không biết có được tính là vinh hạnh hay không.

Dung Dung nói với Trang Phi chuyện gì tôi không muốn nghĩ đến, chỉ nghĩ thật không hay, thậm chí còn có chút hối hận, không nên mời Trang Phi cùng đi ăn với chúng tôi. Nếu một lời mời thật lòng lại bị xem như dụng tâm kín đáo, tấm chân tình của tôi làm sao chịu nổi đây.

Chỉ có điều hồi hận thì hồi hận, chiều hôm đó thi Toán xong tôi còn mới Trang Phi cùng chúng tôi đi về. Tôi còn nhớ rõ chúng tôi là tiện đường. Trang Phi không từ chối, hơi ngượng ngùng mà ngồi lên xe.

10. Chương 10

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 10

Chương 10 Ngày hôm sau tôi vẫn đưa Khương Duệ đi thi. Xuống xe, Khương Duệ vừa nhìn, lập tức trở nên hưng phấn. “Woah, chị à, em có lừa chị đâu. Người quen của chị thực sự đến kia!” Nó vẫn như cũ kéo tôi chạy vọt tới trước mặt người ta, cúi sát mặt người ta mà chào hỏi: “Trang Phi, anh Trang.” Vì vậy tôi gặp Trang Tự. Trong lúc nhất thời, bên tai hình như chỉ còn nghe tiếng Khương Duệ gào to, Trang Phi nói chuyện với nó, Trang Tự lẳng lặng đứng bên cạnh tôi, trong đám người trở nên độc nhất vô nhị rất đẹp trai. Lúc đó tôi mới hiểu lời Khương Duệ nói người quen là ý gì, thoáng chốc cảm thấy rất tức giận, không hiểu nó đi thi đại học lại còn tìm được trò vui này. Sau một lúc lâu nghe thấy Trang Tự nói: “Hai đứa nên vào thi rồi.” “Đi đi.” Khương Duệ nháy mắt mấy cái với tôi, cùng Trang Phi đi vào phòng thi. Ta giả vờ nhìn theo bọn họ, nhưng rất nhanh đã chẳng thấy bóng dáng họ đâu. Tôi làm bộ cũng chẳng được nữa, chẳng còn cách nào đành bắt chuyện: “Thật khéo.” “Không hẳn là khéo.” Trang Tự dừng một chút rồi nói, “Tôi vốn không có dự định đến đây.” Những lời này nếu như đổi lại là tôi nói, tôi đại khái sẽ từ đơn giản mà biến ra một đồng phức tạp, ví như vốn không muốn đến, nhưng biết tôi đến nên mới đến. Nhưng mà Trang Tự. . . thôi quên đi. Tôi nghĩ tính toán so chiều thế này đối với anh thật không thể, liền thu mấy ý nghĩ đó lại. Nhưng mà tôi còn chưa lên tiếng nói, đã nghe anh hỏi: “Ngày hôm qua, mọi người ăn trưa ở đâu?” Tôi ngạc nhiên nhìn anh, vì sao lại hỏi cái này: “Cảm ơn cậu quan tâm Trang Phi, hôm nay tôi mời lại.” Vừa nói, ánh mắt anh vừa di chuyển. Ta lúc này mới bừng tỉnh, thì ra Trang Tự đến vì lý do này. Trang Tự chính là thế này, một đồng cũng không muốn “nợ” tôi. Tôi mời em trai anh ấy một bữa cơm, vì thế anh cho dù bận việc cũng muốn đích thân đến mời lại chúng tôi một bữa. Tôi nghĩ đến lúc đó cho anh vay tiền, sau đó trả lại còn kèm thêm 10% lãi suất, làm tôi cảm thấy mình giống như cho vay cắt cổ người ta. Anh với tôi, tóm lại là nhất định phải hai bên không nợ nần gì nhau mới yên tâm. “Nhiếp Hi Quang.” Nghe được anh gọi, tôi mới phát hiện mình đang thất thần. Tôi thấy cay cay mắt, không muốn nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Tôi đưa cậu đến đó.” Đến quán trọ ngày hôm qua, chúng tôi tìm vị trí ngồi xuống, sau đó mỗi người một quyển thực đơn bắt đầu gọi món ăn. Tôi nhìn mấy hình ảnh trong thực đơn mà dờ ra, cảm giác thấy Trang Tự hình như liếc mắt nhìn tôi, sau cũng chẳng hỏi qua tôi mà đã gọi xong hết các món ăn. Mấy món này, so với mấy món tôi gọi ngày hôm qua quả thật là phong phú hơn rất nhiều. Phục vụ sau khi ghi xong thực đơn đi rồi, anh yên lặng một lúc rồi nói: “Hôm qua cậu đưa em tôi về. . .” Tôi không chờ anh nói hết câu, liền chặn ngang nói: “Không cần phải cảm ơn, tiền xăng tính ra cũng tương đương với tiền bữa ăn hôm nay rồi.” Lời nói vừa xong, khóe mắt lóe sáng, tôi thấy anh nắm chặt tờ thực đơn, không khỏi mở to mắt. Vừa lúc nhận thấy trong mắt anh có chút lung túng. Tôi biết mình có hơi quá đáng, nhưng vừa rồi quả thật là lời đột nhiên thốt ra không khống chế được. Chúng tôi không nói thêm gì nữa, tôi cũng không tiện nói xin lỗi, đành ngơ ngẩn nhìn xuống dưới, rồi đứng dậy qua loa nói: “Tôi ra ngoài đi dạo một lát, quay lại sau.” Thật ra khu vực xung quanh cũng không có gì đặc biệt thú vị, vậy mà tôi cũng đi hết vòng này đến vòng khác, đến khi xem thấy thời gian vừa đúng lúc, liền mua vài quyển sách rồi quay về. Sách là tiện tay mà mua, cũng chẳng nhìn qua tên, chẳng qua chỉ là mượn cớ đi dạo phố có mục đích rõ ràng nên mua về thôi. Còn cách một góc đường nữa là có thể nhìn thấy nhà trọ kia. Tôi dừng chân lại, từ xa xa nhìn qua cửa kính thủy tinh thấy Trang Tự ngồi đó. Anh ngồi một mình, bóng lưng cao ngạo mà ngay thẳng. Anh đang nhìn ngoài cửa sổ mà thất thần, cả người đầy một loại tác phong mang áp lực. Giống như bị lan truyền từ anh, tôi đột nhiên cũng thấy xúc động. Ngày hôm nay lúc anh xuất hiện không hề tĩnh lặng như vậy, vậy ra, là lời nói của tôi làm tổn thương anh sao? Tôi thật là không cố ý mà. Anh không thích tôi, cũng không phải

lỗi của anh, tôi cần gì phải xỏ xiên như thế, nhận được lời cảm ơn của anh cũng sẽ chẳng phải chết, xem mọi việc đơn giản một chút thì có gì không tốt chứ. Trong lòng tôi hỗn loạn, đứng ở nơi đó nhìn anh, một lúc sau anh giống như có cảm giác ai đó đang nhìn, khẽ động, quay đầu nhìn đúng hướng của tôi, chính xác bắt được ánh mắt tôi đang nhìn anh. Hai người chúng tôi giống như nhìn nhau một lúc lâu sau đó. Sau đó anh đứng lên, đi ra ngoài, đến chỗ tôi, “Bọn họ cũng sắp thi xong rồi.” Tôi gật đầu, không nói gì, cùng anh đến trường đón người. Khương Duệ vẫn vui vẻ như trước, Trang Phi so với hôm qua cũng khá hơn, hoặc là do có anh trai ở đây, cậu ấy cũng cảm thấy thoải mái hơn. Đến quán trọ kia, thức ăn được mang lên thì Khương Duệ hô to gọi nhỏ: “Woah, hôm nay so với hôm qua thật sự phong phú hơn mà. Anh Trang mời cơm đó, quả thật chỉ đàn ông mới hiểu đàn ông mà.” Tuy trong lòng tôi đang có đủ loại phiền loạn nhưng vẫn đột nhiên thấy vui. “Hắc hắc, còn canh xương yêu thích của em nè! Chị à, chị vốn thích thịt mà, lần này ăn nhiều một chút.” Nó nhét một đôi đũa vào tay tôi, một bên nháy mắt mấy cái với tôi. Trang Phi xấu hổ cười cười: “Ngày hôm qua anh hỏi chúng ta ăn gì.” Khương Duệ nháy mắt ra hiệu: “Là anh Trang có ý mà

” .Cơm nước xong, Khương Duệ và Trang Phi đi nghỉ. Chờ họ lên phòng rồi, tôi còn đang muốn tìm một cơ gì đó để ra ngoài giết thời gian thì Trang Tự đã mở lời trước: “Tôi có việc phải đi một lúc.” Tôi gật đầu: “Được.” “Nhớ kỹ...” .Anh bỗng dừng lại, tôi nghi hoặc nhìn anh. “Không có gì.”, sau đó xoay người ra khỏi cửa. Quyển sách lúc nãy tiện tay mua đột nhiên trở nên rất rối rắm, chỉ là trong đầu giờ không vào được gì nữa, tiếp theo đơn giản là không đọc nữa, tránh làm hỏng tâm ý của tác giả. Ngẩng ra một lúc, lại nhìn đồng hồ, đến lúc đi gọi Khương Duệ dậy. Vừa đứng lên thì lấy điện thoại rung. Cuộc gọi đến từ Trang Tự. Có lẽ nhờ tôi nhắn gì với Trang Phi? Tôi nhấn nghe, thì ra là lời dành cho tôi. “Đến giờ rồi, nhớ gọi bọn họ dậy.” “Ừm, tôi cũng đang chuẩn bị đi đây.” “Đến khi bọn họ thi xong tôi mới về được.” “Được, tôi sẽ nhắn với Trang Phi.” Bên kia không nói gì nữa, nhưng cũng không ngắt máy, chắc là lịch sự chờ tôi ngắt trước? Chần chừ một chút, ngón tay nhẹ nhấn phím hồng trên điện thoại. Đưa Khương Duệ và Trang Phi vào trường thi rồi, tôi cũng không về nhà trọ, tùy tiện tìm một chỗ bên ngoài trường ngồi xuống. Tuy rằng nắng gắt như lửa, nhưng nghe các cô các chú xung quanh nói chuyện phiếm, cảm giác chờ ai đó cũng không tệ lắm. Ngồi một hồi, cô ngồi bên cạnh bắt chuyện với tôi: “Cháu là đưa em trai hay em gái đi thi thế?” “Dạ, là em trai.” “Em trai thành tích học có tốt không nhỉ?” “Tốt lắm ạ, kì thi lần trước được điểm cao nhất toàn khối.” Trò chuyện câu được câu không, mấy tiếng trôi qua cũng thật nhanh. Tôi nghe có người gọi, “Nhiếp Hi Quang.” Cô kia cười tí mắt nói: “Ai ui, là bạn trai đến đón nha.” Anh hình như cũng nghe thấy, đứng ở phía xa mà không đến gần đây. Tôi nhìn anh một cái, nét mặt vô cùng yên tĩnh, nhìn tôi, nhưng không giải thích gì, chắc là để tôi có cơ hội tự giải thích, tránh xấu hổ cho tôi? Vì thế tôi ngầm hiểu, lễ phép nhìn cô kia cười cười nói: “Không phải ạ, cậu ấy cũng là đưa em trai đi thi.” Hai chúng tôi cùng đến cổng trường. “Nhiếp Hi Quang, hôm qua cậu đưa em tôi về. . .” Tôi cười khổ, chẳng lẽ anh cứ nhất định phải nói lời cảm ơn với tôi sao? Tuy vừa rồi đã rõ ràng mọi thứ, nhưng trong lòng vẫn thấy nhói đau. “Không phải cậu giận tôi chứ?” .Tôi giật mình. Ánh mặt trời buổi chiều rất chói, chiếu ngay vào mắt, nên tôi không thấy được biểu hiện trên mặt anh. “Việc tôi đưa em ấy về và việc với cậu không quan hệ gì”, tôi chậm rãi nói, “Nhưng tôi cũng không giận cậu”. Còn nữa: “Cám ơn luận văn của cậu.”. Tuy rằng cậu làm thế là vì Dung Dung. Anh dừng một chút, rồi nói: “Không có gì”. Khương Duệ và Trang Phi ra ngoài, hai người họ đều như trút được gánh nặng. Khương Duệ lại mời an hem Trang Tự cùng về với chúng tôi. Trang Phi từ chối: “Không được, hôm nay chúng tôi phải đến đầu phố bên kia, không tiện đường.” Trang Tự chau mày: “Đến đó làm gì?” .Trang Phi nói: “Chị Dung Dung không nói với anh sao? Chị ấy tối nay muốn mời chúng ta đi ăn mừng em hoàn thành kì thi, mẹ cũng đi nữa.” Trang Tự ngần ra, lập tức nhìn sang tôi. Tôi không biết anh nhìn tôi làm gì, gật đầu nói, “Vậy chúng tôi đi trước.” Nhìn qua anh giống như rất ngoài ý muốn, hay là Dung Dung muốn tặng cho bọn họ một bất ngờ gì đó? Tôi xoay người bước lên xe. Xe đi được một đoạn, ngẫu nhiên vừa quay đầu lại, Trang Tự vẫn đang đứng đó. Là đang đợi xe...lúc này bắt xe cũng không dễ lắm. Tôi thu tầm mắt, yên lặng nhìn dòng xe ngoài cửa sổ. Khương Duệ đột nhiên lên tiếng, “Chị.” Tôi quay đầu nhìn nó. Nó nói: “Không tiện đường gì chứ.” “Chúng ta cũng sẽ tìm ra một đường tiện cho họ thôi, chị của em mà, hừm—— “Tôi không nhịn được phì cười, cuối cùng tìm được lí do làm việc mà lúc trưa đã phải kiềm chế—— hung hăng đánh nó hai cái.———

11. Chương 11

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 11

Chương 11

Tận đến ngày đó làm bài biện hộ, tôi mới gặp lại mấy người ở ký túc xá bọn họ. Tiểu Phượng vừa thấy tôi đã chạy đến, nắm tay tôi lắc mạnh: “Dưa hấu à xin lỗi bồ, đều tại mình quên trước quên sau mà làm bồ bị nghi oan, bồ tha lỗi ỉnh nha!”

Hình như còn muốn chứng minh thành ý của cô ấy, nên cô ấy nắm cả vai tôi mà dùng sức mạnh như chim ưng mà lắc, tôi cảm thấy vai mình như sắp vỡ vụn. . .

“... Bồ nghĩ là vai mình bị liệt rồi thì còn tha thứ được cho bồ không?”

“Hắc hắc, ngại quá, hơi kích động một chút!”, cô ấy cười ngược rồi thu tay lại. “Dưa hấu à bồ yên tâm, mấy hôm nay đi đâu mình cũng giải thích việc này rõ ràng hết.”

“Giải thích cái gì?”

“Gặp người nào cũng nói mình là đồ heo, quên báo lại với bạn học về điện thoại mời phỏng vấn.”

Bị oan mà không được minh oan cảm giác thật không dễ chịu gì, nghe cô ấy nói thế, lòng tôi ít nhiều cũng cảm thấy yên.

Lão đại, A Phân cũng đứng bên cạnh, tôi nhìn họ cười cười.

Trước đây đối với họ không phải là không giận, nhưng cẩn thận nghĩ lại, tôi và Dung Dung đều là bạn cùng phòng của họ, Dung Dung lại diễn thật đến vậy, chính xác là không thể yêu cầu người ta tin tôi tuyệt đối, đứng về phía tôi. . .

Yêu cầu từ người khác hạ thấp đi một chút, bản thân cũng sẽ thấy vui vẻ hơn.

Thái độ của tôi đối với Lão đại và A Phân nhanh chóng trở nên hòa nhã hơn, vì vậy mọi người bắt đầu nói đến kỳ biện hộ lần này. Mấy người chúng tôi ngoại trừ Tư Tịnh và Dung Dung, đều là biện hộ cá nhân, phỏng chừng đến chiều là đã xong hết.

Tôi bắt thăm số thứ tự cũng gần cuối, đến lúc tôi lên biện hộ, mọi người trong phòng cũng đã xong lượt của mình. Tiểu Phượng và mọi người vốn muốn ở lại chờ tôi, bị tôi đuổi về, nói có người quen không chừng còn làm tôi khấn trương hơn. Chỉ là vừa bước lên bục giảng, chuẩn bị chào giáo sư, vừa nhấc mắt, đã thấy Trang Tự đứng ở cửa sau, ánh mắt rơi thẳng vào tôi.

Tôi không khỏi sửng sốt.

Chắc là đi nhầm rồi, Dung Dung không có ở phòng này. . .

Trong đầu lơ mơ hiện lên ý nghĩ này, tôi không dám phân tâm nữa, bắt đầu tập trung trình bày và phân tích luận văn, sau đó lại đợi các bậc thầy phân tích các khe hở, tôi lại vô thức nhìn về phía cửa sau. Nơi nào đó đã không còn một bóng người.

Ra khỏi phòng thi đã không còn sớm, vốn có ý nghĩ trực tiếp quay về nhà cậu, vừa đến lối rẽ ra cửa, lại nhớ đến trong ký túc xá còn có đồ chưa dọn, nên quay về hướng ký túc xá.

Trong phòng chỉ có Tư Tịnh, tôi ôn hòa bắt chuyện, vừa thu dọn một vài đồ lặt vặt linh tinh.

Dọn dẹp một lúc, thấy Tư Tịnh không biết từ lúc nào đã đứng phía sau tôi.

“Hi Quang, ngày hôm nay mình mời ăn.” .

“... Không cần mà?”

“Không được.” .

“... Vậy có cần chờ mấy người Tiểu Phượng không?”

“Hai người thôi.” .

Tôi cho rằng chỉ là ăn một bữa cơm, rồi cô ấy sẽ giải thích gì đó với tôi. Không nghĩ đến trong suốt lúc ăn cái gì cô ấy cũng không nói, ăn xong lại kéo tôi đi siêu thị mua một túi bia, rồi lại chạy đến rừng cây nhỏ sau trường uống.

Quả nhiên đến khi sắp tốt nghiệp, mọi người bắt đầu trở nên không bình thường hết cả sao?

“Bồ có nghĩ mình là người hai mặt, thích gây điều tiếng thị phi sau lưng người ta không?”

“... Do bồ suy nghĩ nhiều thôi.”

Có lẽ là bắt đầu ngà ngà say, tôi đếm đếm bên cạnh có khoảng 3, 4 lon bia rỗng, không có lon nào của tôi. Tiếp theo, Tư Tịnh lên tiếng, chứng minh phỏng đoán vừa rồi của tôi.

“Bồ đại khái không biết bản thân mình luôn là chủ đề bàn tán, rõ ràng không phải là người địa phương, cũng không ở lại trường, trong lớp học có người từng thấy bồ xuống từ xe xịt, sau này mọi người mới từ bạn học trung học của bồ mà biết, thì ra nhà của bồ lại lợi hại, nổi tiếng đến vậy.”

“Còn có, cách bồ hung hăng vênh váo theo đuổi người ta như vậy.”

Hung hăng, vênh váo?

Tôi tuyệt đối chưa bao giờ nghĩ sẽ bị gán cho bốn chữ đó.

Thật ra tôi chỉ là can đảm thôi mà, vì chẳng lo lắng gì, cho nên còn lớn tiếng thổ lộ, đầy niềm tin vào bản thân, thoải mái theo đuổi, ừ thì là thất bại, bị từ chối, nhưng cũng là một thất bại thoải mái mà.

“Sau đó, mẹ Trang Tự bệnh, bồ vậy mà trong một lúc có được nhiều tiền như thế”, Tư Tịnh cười khổ nói, “Hi Quang bồ biết không, lúc đó mình bị dọa mất vía, thấy bồ tùy tiện không cần xin bố mẹ mà lại có mấy vạn đồng, mình lần đầu tiên cảm nhận được chênh lệch giữa người với người. Còn có lần, chúng ta cùng đi ngân hàng rút tiền. Hôm đó ngân hàng đặc biệt đông, máy lấy số còn bị hư, trước cửa người ta xếp thành hàng dài, vậy mà bồ đến, đường đường quản lý lại chạy ra tận nơi đón bồ vào. Giống như nhìn ra bồ là người đặc biệt vậy. Bồ chỉ cần nói với quản lý một tiếng, là có thể vào phòng thượng khách mà rút tiền, không cần phải xếp hàng. Mình chưa từng cảm nhận được sâu sắc đến thế, thì ra có tiền cũng có thể không cần xếp hàng.”

Tôi cũng không nhớ kỹ những chi tiết đó, ngờ ngợ gai thích một chút: “Trang Tự không phải là cần tiền gấp sao? Quản lý ngân hàng hỏi khách có nhu cầu gì thì cũng là rất bình thường mà, hơn nữa ở đó cũng có cửa dành riêng cho VIP mà.”

“Đúng vậy, cửa VIP, như thế đương nhiên, bồ xem, trên thế giới quả nhiên không có bình đẳng.” .

Tôi nghĩ nói, trên đời người tốt cũng nhiều, hôm đó nếu tôi không lấy phiếu VIP, chỉ cần xếp hàng như người ta nói, chờ đến lượt mình rút tiền ra, người xếp hàng cũng sẽ nhường chúng tôi trước thôi.

Vì sao mọi người không nghĩ đến kết quả, lại chỉ nghĩ đến mấy điều nhỏ nhặt không đáng kể này.

Tôi trầm mặc nhìn mặt đất, sau đó đột nhiên hỏi: “Tư Tịnh, có phải bồ thích Trang tự không?”

Tôi hỏi bất ngờ, nhưng thật ra đã nghi ngờ từ lâu. Tư Tịnh đối với chuyện lúc đó giữa tôi, Dung Dung và Trang Tự quan tâm thật sự đã vượt khỏi giới hạn, không khiến tôi nghĩ khác được. Tôi cho rằng Tư Tịnh sẽ né tránh không trả lời, khả năng kiềm chế của cô ấy luôn tốt, vậy mà Tư Tịnh lại thẳng thắn trả lời.

“Phải, đúng vậy. Trang Tự là người thế nào, đẹp trai lại có tài văn chương, sao lại không thích được? Nhưng trong nhà anh ấy nghèo như thế, mẹ thì bệnh em thì còn nhỏ, mình phải thận trọng. Bồ cho rằng trước đây vì sao Dung Dung vẫn theo đuổi anh ấy, thật ra là kiêu ngạo chó má gì chứ, chờ người ta mở lời

sao? Hừ, nếu trong nhà Trang Tự gánh nặng lớn như vậy, bồ nghi cậu ấy có còn nhào đầu vô không. Hiện tại cậu ấy chẳng còn muốn theo đuổi nữa, nhưng mà, a ~”

Tôi há hốc, mắt tròn to ngây ngốc nhìn Tư Tịnh thao thao bất tuyệt: “Hơn nữa cứ cho là mình không ngại trong nhà anh ấy, còn có Dung Dung cản đường ngay phía trước, bồ không phải là ví dụ tốt nhất sao? Hai người họ là thanh mai trúc mã, mình thì có toàn lực ứng phó cũng chắc gì đã có được anh ấy. Sau này bồ đến, người sáng suốt vừa nhìn đã biết bồ thích Trang Tự, chưa kể bồ chẳng thèm che giấu, bồ có biết không? Mình vừa mong bồ thắng, lại cũng sợ bồ thắng.”

Thì ra Tư Tịnh khi uống say lại có thể thẳng thắn như vậy. Tôi giật mình. . . thậm chí còn muốn đứng dậy. Tôi gần như có thể kết luận, ngày mai Tư Tịnh rượu tỉnh, nếu nhớ hết những chuyện này, tất nhiên sẽ thấy hối hận.

Tâm tình của cô ấy bắt đầu không khống chế được, tôi nửa trấn an nửa cảm khái mà nói: “Bồ quả nhiên thông minh hơn mình, đúng vậy, có gì hơn được thanh mai trúc mã chứ?”

Cô ấy giật mình, bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn tôi nói: “Hi Quang, bồ nghi là anh ấy...” .

“Hả? Cái gì?”, tôi thờ ơ.

Cô ấy nhìn tôi, sau đó đứng lên, vung ba lô nói: “Hừ, không cho bồ biết.”

Cô ấy cứ như vậy đi mất, tôi xem bóng lưng cô ấy mà ngây người.

Tư Tịnh lúc nào cũng là một người luôn khéo léo, chưa bao giờ có hành động trẻ con như thế. Tôi ngần ra rồi không khỏi cười khổ, thì thầm nói: “Bồ muốn ành biết gì chứ?”

Cách một ngày sau, Tư Tịnh gọi điện cho tôi, trực tiếp nói: “Nhiếp Hi Qiuang, hôm qua mình nói gì giờ quên sạch rồi.”

Tim tôi đập mạnh rồi bật cười: “Ồ, mình cũng quên rồi.”

“Hôm nay mình mời mọi người đi ăn lẩu, bồ nhất định phải có mặt.”

“Ừ, được.”, Tôi cười cười nói, “Có uống rượu không?” .

Tư Tịnh “cụp” một tiếng cúp máy.

Buổi tối tôi đúng hẹn tới, Dung Dung Trang Tự cũng đã đến. Trong lòng cũng không phải không có vật gì ách lại, nhưng đối với chuyện ly biệt, tôi quả thực cũng không để tâm mấy nữa.

Trong trí nhớ còn lại, mấy ngày đó chỉ có ăn uống, đánh bài, một đám người hát hò ăn uống khắp nơi. Ngày phát bằng tốt nghiệp, cả khóa cuối cùng cũng tụ tập một lần, đây là lần đoàn tụ cuối cùng, tất cả mọi người đều biết đã đến lúc chia tay.

Không chờ đến hôm sau, giữa đêm thì đã có người rời phòng ký túc. Sau khi kết thúc tiệc, A Phân mang theo mấy đồ đạc trong suốt 4 năm qua, trở thành người đầu tiên quay về nhà.

Lúc đầu thật sự một chút tôi cũng không thấy đau lòng, nhưng đến khi A Phân phải đi, tại cổng trường, nhìn cô ấy chuẩn bị bước lên xe, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Tôi hoàn toàn không chuẩn bị ý nghĩ mình sẽ khóc, mọi người hình như cũng thế, nhưng cuối cùng tất cả lại cùng khóc, không thể dừng được. Sau đó lại đột nhiên kích động, tất cả cùng đi theo A Phân đến trạm xe lửa, mua vé vào tiền, nhìn theo cô ấy đến tận ban công.

Ôm chầm lấy nhau, xe lửa rốt cục chuyển bánh.

Tôi đứng trên sân thượng, nhìn xe lửa lao vun vút đi, cảm giác giống như nhìn thấy thời thanh xuân trôi vụt đi mất.

Những năm tháng ngày ngô kia đang trôi đi.

Đi rồi không quay về nữa.

Mọi người đều không có tâm trạng nói gì, trầm mặc rời trạm xe.

Giao thông xung quanh trạm xe luôn luôn trong tình trạng chen lấn, tôi vốn cùng Tiểu Phượng và mọi người đứng cạnh nhau, cố gắng đứng ngay trước trạm, nhưng vừa nhường người ta kéo hành lý một cái đã bị đẩy ra ngoài. Thiếu chút là trượt ngã, may là phía trước có người đỡ tôi lại.

Sau đó nhìn xe công cộng nét chật kín người, tôi đầu hàng, nhìn họ đi mất, định bắt tuyến tiếp theo. Ai ngờ đến chỗ chờ xe mới phát hiện đó là chuyến cuối cùng.

Tôi không tin lại ra nhìn lại, chợt nghe bên cạnh tôi có người lên tiếng.

“Đừng xem nữa, vừa rồi là chuyến cuối cùng.” .

Giọng nói quen thuộc vang lên ngay bên cạnh, tôi quay ngoắt lại, thấy được một bên gương mặt khôi ngô của Trang Tự.

12. Chương 12

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 12.1

Chương 12 – Phần 1

Gió đêm thổi nhẹ nhẹ làn váy của tôi, qua một hồi lâu, tôi mới tìm lại được giọng nói của mình: “Sao cậu vẫn ở đây?”

Lúc tiễn A Phân, mấy người ở ký túc xá của Trang Tự cũng đến, tôi cũng không để ý lắm đến sự hiện diện của anh, nhưng sao anh cũng không lên xe?

Mắt anh hơi sáng lên, “Tôi đứng cùng phía với cậu, cậu không lên xe được, tôi đương nhiên cũng không thể.”

Lời này nghe giống như đang chỉ trích tôi, tôi nghĩ lại ngay trước đó bị người ta từ các phía chen lấn, cảnh tượng thảm thương thế nào, không khỏi thấy chút ngượng, “Xin lỗi”.

“Cậu hẳn là nên nói cảm ơn.”

Giọng của anh có phần hơi nhỏ, tôi lại nghe rất rõ, có chút mặc danh kỳ diệu, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, tôi hỏi: “Mọi người đâu?”

“Không biết.”, anh dừng một chút rồi mới trả lời gọn gàng, thực ra lại có vẻ như khó chịu.

Chỉ là làm anh không đuổi kịp xe buýt thôi, cũng chẳng phải tội ác tày trời gì mà. Tôi đang muốn tùy tiện nói gì đó sau đó mỗi người đi một ngã, trong tay anh lại có tiếng gì đó vang lên.

Anh lấy ra điện thoại di động, nhìn cái tên đang sáng nhấp nháy trên màn hình, sau đó mới nghe máy.

“A lô” .

. . . .

“Tôi không đến được” .

Đối phương chắc là hỏi anh đang ở đâu, như vậy, là điện thoại của Dung Dung sao? Tôi còn đang suy đoán, lại đột nhiên nghe anh nói: “Tôi đang ở cùng Nhiếp Hi Quang.”

Tim tôi nhảy lên.

Cuộc nói chuyện của anh cũng kết thúc, nói một tiếng “được” rồi nhấn tắt cuộc gọi.

“Điện thoại của bạn à?”, tôi dò đoán, không phải đúng ra anh sẽ không nói tôi đang ở cùng anh sao.

Anh nhìn tôi thật sâu, nói: “Là Dung Dung”.

Tôi nhất thời á khẩu không nói được, một lát mới hỏi: “Cô ấy nói gì?” .

“Các cô ấy đã lên xe buýt rồi, bảo chúng ta bắt xe về.”

“. . . Vậy thì bắt xe”.

Anh gật đầu.

Tôi sờ sờ túi tiền, mới nhớ đến lúc tiễn A Phân đến trạm xe lửa chỉ do đúng lúc keo kiệt, tôi cũng chẳng mang tiền theo, ngay cả tiền xu đi xe của do Tiểu Phượng đưa cho, còn chưa thấy có chút xấu hổ mà nói: “Tôi không có tiền, cậu có không?”

Anh nhìn về phía tôi, chắc là do trời tối, đôi mắt anh có vẻ sâu thẳm. Anh im lặng, giống như tự hỏi bản thân mình có tiền không, sau đó nói: “Tôi cũng không có”.

“A?” Tôi không nhìn được mà mắt tròn tròn: “Vậy làm sao bây giờ?” .

Anh lại nhìn tôi một cái, bước trước: “Đi bộ”.

Tôi còn đứng ở tại chỗ, anh đi một đoạn, dừng bước, xoay người từ xa xa nhìn tôi, cũng không nói gì, vẫn trầm mặc. Tôi nhấp môi dưới, bắt đầu bước theo.

Tôi không nghĩ tới, sau khi nhiều chuyện xảy ra như vậy, trong một buổi tối, chúng tôi còn có thể cùng nhau bước đi giữa đường lớn trống trải này.

Chỉ là bước đi, cả hai cũng không nói chuyện với nhau, nhưng lại khiến tôi liên tục không yên, cuối cùng phải bắt đầu đếm bước chân của mình, để bộ não đỡ phải không có việc làm, suy nghĩ lung tung.

Đếm hết N số, lại bắt đầu đếm ngược lại, đột nhiên nghe tiếng Trang Tự, trong gió đêm nghe có chút trống trải: “Cậu không phải dùng bài luận văn của tôi.”

Anh nói một câu, số đếm thầm của tôi bị rối, ngừng rồi nói: “Ừm, như vậy dù sao cũng không hay.”

Tôi cho rằng nói như vậy, câu chuyện sẽ dừng lại ở đây, ai biết anh lại cố chấp hỏi tiếp: “Không hay thế nào?”.

Tôi cứng họng, lẽ nào muốn tôi nói, bởi vì luận văn này anh vì Dung Dung mới viết, nên tôi mới nghĩ là không hay?

“ . . . Dù sao cũng là do cậu viết.” .

“Phải không? Cái tôi làm cậu sẽ không dùng?”, giọng điệu anh có chút nghi ngờ, “Năm thứ ba đó, chúng ta mới quen biết chưa bao lâu, cậu đã hỏi muốn mượn bản luận văn chuyên ngành của tôi để tham khảo. . .”

Lần đó anh cũng đâu đưa cho tôi, trong lòng tôi có chút cay đắng thầm trả lời, hơn nữa lần đó thật ra tôi đã viết lung tung được rồi, chỉ là muốn tìm lí do để dè dặt với bài của anh mà thôi.

“ . . . Cậu cứ xem như tôi có tiến bộ về suy nghĩ đi.”

Tôi không hề nghĩ sẽ nói chuyện quá khứ, mỗi một chi tiết khi nghĩ đến đều thấy thật ngu ngốc, làm tôi hận không thể hủy thi diệt tích [1]. May là, chỉ có hai người tôi và anh biết chuyện này.

Chỉ là, hay cả Dung Dung cũng biết? Lúc bọn họ ở cùng nhau, anh liệu có nói về tôi, đem lời tôi nói kể lại với Dung Dung, nhận được nụ cười trách móc từ cô.

Ý nghĩ này thật đáng sợ, quả thật làm người ta muốn tẩu hỏa nhập ma. Tôi có chút không muốn đi cùng anh, đêm yên tĩnh như vậy, đường lớn trống trải như vậy, một chút cũng không phù hợp cho hai người chúng tôi thế này.

Bước chân tôi chậm lại.

“Cậu đi trước đi”, tôi nói, “Tôi đi không nổi, cậu không cần chờ tôi.”

Anh đứng lại, cau mày nhìn tôi, “Cậu. . . rốt cuộc từ bé được nuông chiều đến thế nào.”

. . . Tôi chỉ là tùy tiện tìm một cái cớ thôi mà. . .

Ánh mắt anh rơi vào chân tôi, vùng xung quanh chân mày nhíu chặt thể hiện việc kịch liệt không ủng hộ. “Cậu sao lại mang loại giày này đi ra ngoài, chỉ lo đẹp, một chút cũng không. . .”

Anh chắc là phát hiện ngữ khí bản thân không thích hợp lắm, bỗng nhiên dừng lại.

Tôi cuối đầu nhìn đôi giày cao gót vô tội của mình, kiểm không được vì nó mà giải oan: “Tôi không nghĩ là hôm nay phải đi bộ, chưa kể đôi này đang rất nổi, thịnh hành trong năm này đó, trong phòng tôi ai cũng có một đôi cũng không ngoại đâu.”

Hơn nữa nếu tôi nhớ không lầm, hôm nay Dung Dung cũng mang một đôi giống thế này. Quả nhiên, đôi với một người không thuận mắt thì cô ấy có mang giày gì, đều có thể không phù hợp.

“Vậy sao?, anh yên lặng một lúc, “Tôi không để ý.” .

Tôi trầm mặc một chút, hỏi: “Trang Tự, cậu có phải rất không thích nhìn thấy tôi?”

“Nghĩ rằng tôi rất không cầu tiến rất lười nhác. . .”

Lại còn được nuông chiều từ bé? .

Mấy chữ sau tôi không nói ra, thế nào cũng nghĩ rằng như thế với bản thân không công bằng. Khi còn bé bố mẹ đi làm, tôi cũng bị ném ở lại nhà bà ở vùng nông thôn khá lâu, không phải cũng được dạy dỗ tốt sao, bây giờ cùng lắm chỉ là chân tay không hoạt động được thôi mà. . . vậy mà anh lại xem tôi như được nuông chiều từ bé sao.

“Đúng vậy.”, anh không chút do dự trả lời khi tôi đang hỏi giữa chừng.

. . . Anh vẫn đúng là. chưa bao giờ chừa cho tôi chút mặt mũi nào.

Tôi nhin không được nói: “Như thế này cũng có gì không tốt chứ? Ai cũng phải nhất định có mục tiêu gì đó sao? Bản thân thấy hài lòng, lại không cản trở người khác thì tốt rồi, sao phải luôn muốn nhiều như thế?”

Anh trầm mặc nghe, không nói gì cả. Anh tất nhiên sẽ không có suy nghĩ giống tôi. Anh là loại người rất có mục tiêu, nhất định phải làm được các chuyện. Tôi cũng không biết vì sao muốn nói cho anh nghe những chuyện này, hoặc là chỉ muốn giải thích cho anh, có thể tôi nhàn nhã, nhưng đây là bản tính trời sinh mà, tôi thích những ngày như thế, cũng đâu có gì sai.

[1] hủy thi diệt tích: hiểu nôm na là giết người giấu mất xác x3 tức là muốn xóa hết các chuyện lúc trước

13. Chương 12 .2

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 12.2

Chương 12 – phần 2

Tôi nghĩ đến gần đây Khương Duệ có làm một câu trắc nghiệm, về việc ăn quả nho to hay quả nho nhỏ trước. “Có một câu hỏi trắc nghiệm, hỏi bạn nếu muốn ăn nho, thì ăn quả to hay quả nhỏ trước. Tôi sẽ là loại người ăn quả to trước. Nếu ăn quả nhỏ trước, không chừng sẽ không muốn ăn quả to nữa đúng không? Nếu bây giờ có thể hạnh phúc, tại sao lại phải để dành chứ.”

Anh nhẹ nhàng nói: “Nếu như từ trước đến nay chưa hề có quả to thì sao?” .

“A. . .” .

Tôi sửng sốt, nhớ đến gia cảnh của anh, đáy lòng chua xót mãnh liệt, chưa từng nghĩ bản thân có thể vô tích sự như lúc này.

“Không, đã từng có”, anh lại đột nhiên nói, “Chỉ là quả nho to duy nhất kia bị tôi làm cho nổi giận mà chạy mất rồi.”

Bị anh làm cho nổi giận chạy mất. . . là Dung Dung sao? Tôi nghĩ đến, mấy lần tiệc tùng gần đây, bọn họ cũng không ngồi cùng một chỗ, nói chuyện cũng không nhiều lắm. . .

Trong đầu hiện lên hình ảnh Dung Dung từ thon thả biến thành một quả nho tròn vo, tôi không nhin được mà thấy buồn cười, nhưng thấy anh đang nghiêm túc như vậy, tôi cũng không thể mất lịch sự mà bật cười, chỉ nói: “Cô ấy sẽ quay về thôi.”

“Thật vậy chăng?”.

Trang Tự nghiêm túc hỏi, khiến tôi có cảm giác như đáp án của tôi rất quan trọng. Nhưng mà, tôi cũng không phải là Dung Dung.

Nhưng mà anh như là rất muốn khẳng định đáp án khiến tôi không tự chủ mà gật đầu, hoặc là anh chỉ cần người ngoài an ủi một câu thôi.

“Thực sự”, tôi vô cùng nghiêm túc nói.

Anh không nói nữa, chỉ là nhoẻn miệng cười, dường như đột nhiên yên tâm.

Trong trí nhớ của tôi, anh chưa bao giờ cười như thế. Phảng phất như mù dày đặc tan hết, mây trôi trắng hiện. Tôi bị nụ cười của anh làm cho tinh thần rúng động, hồi hồn rồi lại thấy như bị mất thêm một lần nữa.

Nụ cười đó không dành cho tôi, tương lai tôi cũng sẽ không được thấy nữa. Tôi bị điều đó bất ngờ giáng một đòn mà trở nên thất vọng, chợt gọi tên anh. “Trang Tự!”.

Trong mắt anh vẫn còn mang theo ý cười. “Sao?”

Thoáng chốc tôi nghĩ nói gì đó, xem như nỗ lực cuối cùng, nhưng lại nghĩ đến, cố gắng lần cuối, không phải đã làm rất nhiều lần trước đây sao?

Hơn nữa, khi đó tôi là không biết anh và Dung Dung hai người có ý với nhau, thế nào cũng phải rút lui mới đúng mà.

“Không có gì, tùy tiện gọi thôi. . .” .

Anh không chớp mắt nhìn tôi, giống như tôi cần phải nói gì đó.

“Thực sự là tùy tiện gọi à. . .” .

Trong mắt anh hình như mang một ít thất vọng, trong lòng tôi hỗn loạn nghi hoặc, lại nghĩ anh chắc chỉ nghĩ tôi đang chán quá, có hơi khó chịu.

Yên lặng một lúc, anh dời ánh mắt, “Đi lên phía trước một đoạn hình như có nơi bán giày, cậu đi đổi giày xem.”

Khuya khoắt thế này còn có cửa hàng mở cửa sao? Nhưng mà cũng vô dụng thôi.

“Tôi không có tiền mà”, tôi nhắc nhở anh, “Cậu không phải cũng không có tiền sao?”

Anh hình như bị ghen.

“Cứ đi thế này thôi, cũng không phải do giày”. Tôi nói.

Sau đó chúng tôi không nói gì thêm nữa, một đường không nhanh không chậm đi về phía trước. Đến trường, đến cổng rẽ vào khu ký túc xá, tôi nói một câu đã chuẩn bị từ trước, “Tạm biệt”.

Tôi đang gắng sức bước đi trước, không ngờ lại nghe thấy anh nói: “Tôi tiễn cậu đến dưới lầu.”

“Không. . .”, tôi muốn nói không cần, nhưng vừa ngẩng đầu, thấy vẻ mặt anh trong bóng đêm, nhu hòa lưu luyến. Vì vậy, một câu nói được nuốt trở lại vào trong.

Về mặt như thế, không nên ngay giờ khắc này dành cho tôi, hay là, biết đâu không phải vì tiễn tôi? Có khi nào Dung Dung đang chờ anh dưới lầu?

Tôi cần gì phải tự mình đa tình mà cự tuyệt. Vì thế không nói gì nữa, tôi trầm mặc đi về hướng ký túc xá, nhanh chóng đến nơi, tôi không kèm được hướng nhìn về phía dưới lầu, xem có phải như tôi nghĩ, Dung Dung đang chờ không.

Dưới lầu một mảnh yên tĩnh vắng vẻ.

Tôi hơi không ngờ đến, nhưng cũng không quá cao hứng.

Tôi quả thực đã hy vọng Dung Dung chờ sẵn ở nơi đó, như vậy tôi sẽ có thể nhanh chóng gọn gẽ đi lên lầu, để bọn họ lại phía sau, không giống như bây giờ, mặt khác lại nghĩ, chúng tôi lại có thể ở cùng nhau thêm vài phút.

Đáng thương đến thế nào chứ.

Vả lại, còn muốn nói thêm một tiếng “tạm biệt”.

Lần này thực sự nếu gặp, sẽ không còn đoạn đường nào để anh và tôi cùng đi nữa.

Chúng tôi không ai bảo ai mà cùng lúc dừng lại ở trước cửa ký túc xá.

Trong một lúc chúng tôi không ai nói gì, tôi mất đi thăng thần khi nói tạm biệt lúc này. Hay là do sức lực chỉ có thể đủ để nói một lần.

Tôi bước lên cầu thang, kiểm không được xoay người lại.

“Trang Tự.”

“Ừm?”, anh vẫn chưa đi, đứng phía dưới cầu thang, nghe thế thì ngẩng đầu nhìn tôi. Từ trước đến nay tôi chưa hề nhìn anh từ góc độ này, nên cũng chưa bao giờ biết, dáng anh lúc hơi ngược lên, thì là là đẹp mắt như thế.

Bị tâm trạng phấn khởi không hiểu rõ được thúc đẩy, tôi không cần nghĩ ngợi gì mà nói: “Tóc của cậu nếu ngắn đi một chút sẽ càng đẹp hơn.”

Tốt nhất là mặc áo sơ mi trắng, quần jean màu xanh. . .

Giống như hôm đó tôi đến nhà cậu ăn cơm, nghe tiếng gõ cửa, chạy ra mở cửa như thấy một nam sinh như thế.

“Xin chào, cho hỏi đây có phải là nhà của Khương tiên sinh không? Tôi là Trang Tự”. Cậu sinh viên kia nho nhã lễ độ hỏi.

Sau đó tôi hơi giật mình nhìn cậu: “Trang Tự?” .

Cậu rất bình tĩnh chậm rãi trả lời: “Đúng vậy.”

Tôi giật mình, hình như một khắc đó tất cả đều hiện ra trước mắt.

“Còn gì không?”, anh lại không mất kiên nhẫn, vô cùng điềm tĩnh hỏi tôi.

“Không còn.”, Tôi cúi đầu.

Hai người trong lúc đó vô cùng tĩnh lặng, hoàn toàn không còn chủ đề gì để nói nữa, tôi hẳn là phải lên lầu rồi, nhưng mà tôi luyến tiếc, những lúc như thế này về sau sẽ không còn nữa.

Nếu như đêm tối vĩnh viễn không biến mất thì thật tốt.

Nếu như sao vĩnh viễn không lặn thì thật tốt.

Nếu như anh có thể cùng tôi đứng mãi ở đây thì thật tốt.

Nhưng là không có nếu như, không có nữa, hôm nay phải dừng lại.

Rõ ràng là thời khắc ly biệt, nhưng tôi lại vĩnh viễn không biết hài lòng, mặt dày đứng yên không chào tạm biệt, yên lặng. Anh cũng không nói, cũng đứng yên như tôi.

Thế nhưng, kéo dài thời khắc này, có thể kéo dài được bao lâu? Tôi thở thật sâu, nhìn về phía anh.

“Tôi lên đây.” .

Tôi lên trên lầu, nhìn anh từ cửa sổ tầng hai, anh đã rời khỏi tầm mắt của tôi. Tại khi bóng anh đã bị cây cao che mất, tôi đột nhiên không khống chế được lớn tiếng gọi tên anh.

“Trang Tự.”

Anh dừng bước, quay đầu lại.

Anh đã bước xa rồi, nên tôi không thấy rõ được vẻ mặt của anh, cho nên, anh cũng không nhìn thấy được tôi.

Vì vậy tôi không hề kiềm chế mà thoải mái rơi lệ, cố sức hướng anh vẫy tay.

Tạm biệt nhé, Trang Tự!

Tôi thích anh thì vẫn thích anh, nhưng trong lòng đột nhiên nhẹ nhàng thế này.

Biết được anh vẫn đang ở nơi nào đó là tốt rồi, Trang Tự.

Sau đó, từ nay về sau, không thích nữa, trời cao biển rộng.

Những ngày tháng đại học kết thúc.

— buổi tối hôm đó chúng tôi chia tay, một người nghĩ về tạm biệt, một người nghĩ đến tương lai.

14. Chương 13

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 13

Chương 13

Tôi quyết định phần chân trở lại.

Thế nhưng tuyệt đối không bao gồm lúc này, bị Khương Duệ lôi lên máy bay.

“Chị à, chị lớn vậy rồi, đừng bắt chước em chơi trò mặt phụng phịu được không?”

Tôi bị ba chữ “mặt phụng phịu” của nó làm ơ hồ, tức giận nói: “Chị làm gì có hả, bị em lừa cũng không được phản ứng sao? Em rõ ràng không phải nói thẳng bầy mới phải đi sao, hôm nay mới là ngày mấy hả, còn mấy ngày nữa mới đến tháng bảy mà.”

Khương Duệ cười hề hề: “Em không phải là muốn tốt cho chị sao, chị không phải sợ ngồi máy bay còn gì? Cho nên em cố ý nói giãn ra vài ngày, chị còn chưa kịp lo lắng đã lên máy bay ngồi rồi, vậy đối với cơ thể thật là tốt mà! Em thật anh minh thật võ nha!”

“ . . . ” .

Anh minh thần võ cái đầu mi! .

Tìm được chỗ ngồi của mình, Khương Duệ an ủi tôi: “Được rồi, em biết chị một năm bị rần rần, mười năm sợ máy bay, sẽ cất cánh xong ngay thôi, đừng sợ.”

“Vì sao?” .

“Chị là không phải say máy bay, thật ra không phải do sợ chết sao, bay lên cao rồi thì sống chết đều là mạng phú quý ở trên trời, chị nghĩ nhiều quá thì có lợi gì.”, Khương Duệ thờ ơ nhún vai.

“ . . . ” Tôi lặng lẽ rút tạp chí đắp lên mặt, than khóc, “Tại sao chị lại đồng ý với mợ đưa em đi chơi chứ?”

“Biết là đi chơi mà còn không vừa lòng”, nó rung đùi đắc ý nói một câu không biết đọc từ đâu ra, “Trèo non lội suối đi xem một nơi phong cảnh đẹp, giống như trăm cay nghìn đắng đuổi theo một đoạn tình cảm. Chị, dùng dũng khí của chị để đi ngắm cảnh đẹp đi!”

Tôi đối với cái đùa đùa giả chuyên lấy độc trị độc như kiểu này đã lười phản ứng rồi, một chút cũng không hứng thú nhìn nó một cái.

“À, vậy em ngắm cảnh xong chưa? Đi đã chưa?”

Khương Duệ thất vọng nói: “Không còn ở chỗ có cảnh đẹp nữa rồi.”

Tôi lập tức khinh bỉ nó: “Vì thế nên là chiếm được tình cảm rồi em cũng bỏ đi luôn, cái đồ đào hoa nhà em!”

Tốt, lần này cuối cùng đến lượt nó hết đường cãi, thế giới yên tĩnh rồi.

Kết quả vừa yên lặng được một lúc, nó lại xoay tới xoay lui không biết làm gì, chốc lát đã kéo quyển tạp chí trên mặt của tôi xuống, rõ ràng mặt rất hưng phấn nói với tôi: “Đi, chị, chúng ta đi chụp một tấm ảnh cùng nhau, kỉ niệm chuyển đi.”

Tôi lập tức đẩy nó ra, “Không được, nhờ đâu lại thành đi ảnh.” [1]

Nói xong chợt nghe bên cạnh có một tiếng “Tách”, phía bên kia lối đi có một chú vừa làm tay chữ V tự chụp ảnh với điện thoại quay nhìn về phía tôi với vẻ mặt bàng hoàng.

Hồi lâu sau, Khương Duệ cứng ngắc cười một tiếng, “Chị à, chị phải chụp ảnh ‘dì Chiêu’ đó” [1]

“Ha ha. . . Đúng vậy. . .” .

Chú kia không nói gì mà cúi đầu, hình như là. . . xóa ảnh chụp?

Mười mấy tiếng đồng hồ sau, máy bay đáp xuống sân bay Heathrow của London. Lúc rời máy bay, chú kia cuối cùng kiểm chế không được nói với tôi: “Cô bé này, tôi bị cô dọa đến mức suốt chuyến bay cũng không dám ngủ sâu đó.”

Tôi và Khương Duệ liên tục xin lỗi, nhìn đồng hành lý của chú đó rồi hỏi có muốn chúng tôi giúp xách đi không, chú khoát khoát tay, chân bước không vững ra khỏi máy bay.

Tôi và Khương Duệ liếc nhau, ha ha cười, tranh nhau chạy ra ngoài.

Tôi và Khương Duệ lần này đi, du học chỉ là trên danh nghĩa, thật ra là đi ngắm chỗ này chỗ nọ, sau đó mới đi thăm đại học nổi tiếng đó. Lịch trình đều là do Khương Duệ khéo léo sắp xếp, tôi chỉ ngây ngốc đi theo, Khương Duệ vì thế rất đau buồn nói: “Chị, chị có tham gia mấy trò chơi trên mạng không?”

Tôi lắc đầu.

“Chơi rồi chị sẽ biết, chị thế này, quả thật là vật cứng theo đuôi mềm. Vật cứng đi theo đó hiểu không?”, nó nhỏ nhỏ nói, “Vật nuôi của người ta còn có thể giúp chủ nhân nhặt đồ khắp nơi đó.”

Tôi: “. . .” .

Khương Duệ nhét lịch trình vào trong tay tôi vỗ vỗ, “Vây đi, nếu chị thích ở đây, chúng ta thăm chỗ này hai ngày, nhưng mà lịch trình sẽ bị thay đổi, chị sắp xếp đi.”

Thằng em trai này của tôi, bề ngoài luôn luôn tùy tiện, nhưng thật ra lại vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, hơn nữa là nó muốn kiểm việc cho tôi làm, để tôi không có thời gian lơ đãng theo nó.

Tôi làm sao có thể nói với nó, tôi không cần nó lo lắng cho nữa? Tôi vẫy vẫy tay với nó, gọi nó đến ngồi cùng trên bãi cỏ mọc đầy hoa oải hương.

“Khương Duệ, đi ngắm cảnh cũng thật tốt.”

Khương Duệ “À” một tiếng thật dài: “Không biết lúc đầu là ai không tình nguyện nhỉ.”

“Rất hài lòng.” .

“Thật chứ?” .

Tôi cười cười với nó. Chúng tôi ngồi song song một lúc, tôi thu ánh mắt vẫn hướng tầm nhìn theo màu tím mênh mông trải dài kia, đem bản lịch trình trả lại cho Khương Duệ, “Nghe nói còn có rất nhiều hoa hướng dương, sao lại không tìm thấy chứ. Đi thôi, điểm đến tiếp theo, xuất phát!”

Đi ra ngoài ngắm cảnh cũng thật tốt. . . ít nhất. . . sẽ hiểu ra. Phong cảnh đẹp thế này, cũng có thể lúc chia tay mà bỏ lại được. Vì anh ấy không thuộc về tôi.

Cứ như vậy cãi nhau ầm ĩ, tôi và Khương Duệ đi chơi khắp nơi. Đến tháng tám, chúng tôi đến Đức, không ngờ lại nhận được điện thoại của ba.

Điện thoại của tôi không có kết nối toàn cầu, cuộc gọi của ba gọi đến điện thoại của Khương Duệ, nói là đến Đức khảo sát hạng mục, gọi tôi và Khương Duệ cùng nhau ăn bữa cơm. .

Tại một nhà hàng nho nhỏ bình thường ở Đức, tôi gặp lại ba mình, người đã lâu không gặp, vẫn là rất nhiệt tình như trước. Ông vẫn là một người rất đẹp trai, mà mẹ tôi tướng mạo cũng thường thường thôi, tôi nhớ rất rõ khi còn nhỏ, ba luôn ôm tôi mà chọc mẹ, “May là con gái chúng ta không giống em, không thì tương lai khó lấy chồng rồi.”

Mẹ thì giả vờ giận, nhưng mà mang tôi theo đi gặp bạn bè thì luôn khoe: “Hi Quang nhà chúng tôi may mà không giống mẹ, lại giống ba nó, nhà họ Nhiếp bọn đó đó, cả nhà trai gái đều đẹp.”

Trong giọng nói luôn luôn tràn đầy hạnh phúc và tự hào.

Ba mẹ của tôi, trước khi một người phụ nữ nào đó xuất hiện, tình cảm đã từng vô cùng tốt đẹp.

Chúng tôi ăn cơm, đều đều vừa trò chuyện vừa ăn, chủ đề nói chuyện như miếng bánh mì khô nhàm chán. Ăn xong, ba tôi khen qua loa Khương Duệ mấy câu, nhìn tôi một chút, Khương Duệ từ trước đến nay luôn quan sát rất tốt, lập tức thức thời đứng dậy nói: “Bên ngoài có vẻ nóng nực, chị, em đi ra ngoài xem một chút, mọi người cứ ăn đi.”

Còn lại tôi và ba ở lại, một lúc không nói gì. Lát sau ba tôi lên tiếng: “Mẹ con dạo này thế nào?”

“Tốt ạ.”, tôi tùy ý nói, “nghe mẹ nuôi nói mẹ còn có người theo đuổi đến tận cửa, giá trị trường so với con còn tốt hơn. Ba à, có khi nào mẹ còn tái hôn sớm hơn ba không?”

“Con nói bậy bạ gì đó!”. Ba lập tức nghiêm mặt, “Ba nói rồi, ba sẽ không tái hôn. Người bạn mấy chục năm nay sức khỏe không tốt lắm, tôi đã còn sống được thêm mấy năm nữa, ba chăm sóc một chút chẳng lẽ là việc không nên? Ba với người ta là quang minh chính đại, mẹ con nghe lời đồn vô căn cứ, trong mắt có sạn.”

Đúng vậy đúng vậy, cùng lắm thì là bạn cũ, cùng lắm thì là chăm sóc một chút.

Trong lòng tôi cười nhạt. Cái người “bạn cũ” trong miệng ba kia từng là mối tình đầu của ông, sau đó là chê nhà họ Nhiếp nghèo, lại hộ khẩu ở quê, xoay người gả ột người khác, là người có hộ khẩu thành phố được nhiều người ước ao lúc bấy giờ. Kết quả vận đổi sao dời, hai mươi năm sau chồng của người kia thất nghiệp, lại bất ngờ bỏ vợ, người ta lập tức không chịu nổi, kéo cả thân người bệnh tật mà ngất xỉu ngày trước mặt Nhiếp Trình Viễn tiên sinh đang phát lên rất nhanh. Nhiếp tiên sinh tự nhiên trong lòng chấn động, thương hương tiếc ngọc mà, mời về nhà lại còn mời bác sĩ giỏi, ngay cả con gái nhà người ta cũng nhận làm con nuôi.

Mẹ già của tôi làm sao chịu được loại tức giận này. Năm đó mẹ tôi tài giỏi, bất chấp sự phản đối của cả nhà mà dứt khoát gả ột công nhân nghèo, thì hôm nay cũng có thể dứt khoát ly hôn.

Người cha thân mến của tôi lại có thể nghĩ bản thân thật đáng thương.

Thực sự là buồn cười.

Tôi lười đòi co với ông, nêu trước khi bọn họ ly hôn đã nói rõ ràng rồi, nói nữa chỉ làm bản thân thêm bức tức. Tôi uống một ngụm trà: “Ba còn hỏi gì không? Không còn gì thì con đi đây, Khương Duệ còn đang chờ con.”

Ông đại khái bị thái độ của tôi làm khó chịu rồi, nhưng mà tự kiềm chế. “Ba lần này tìm con là vì chuyện đi làm của con. Lần trước con nói nộp hồ sơ vào Thịnh Viễn, sau khi về nước sẽ đi làm chứ?”

Tôi lắc đầu: “Còn chưa tính đi hay không.” .

“Nhà họ Thịnh đã hợp tác với chúng ta hai năm, ba đang muốn nói đùa với chú Thịnh nhờ dạy dỗ con giúp.”, biểu hiện của ông có chút tiếc nuối, ngừng một lúc rồi nói, “Hay là, con không đi cũng được. Hi Quang, đến làm cho ba đi. Con cũng nên làm quen công việc một chút, công việc sau này của ba, luôn muốn giao lại cho con.”

Tôi không ngờ ông sẽ nói với tôi cái này, nhất thời có chút kinh ngạc.

“Ba biết mẹ con không muốn con gần gũi ba, hừ, tính tình của mẹ con. . .”, ông nhìn tôi, rốt cuộc không nói hết câu, lo lắng một hồi rồi nói, “Trước đi theo bên cạnh ba để học hỏi, con vốn không nên tham dự vào mấy sự tình rắc rối này, chỉ làm lãng phí thời gian của con.”

Lời từ chối của tôi còn đang ở trong miệng, thì lại nghe thấy ba thở dài một tiếng nói, “Hi Quang, ba già rồi.”

Tôi nghĩ muốn nói không có, ba vẫn còn rất đẹp trai, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy hai bên tóc mai ông đã điểm bạc. Sắc mặt của ông có chút sa sút, giống như trong nháy mắt, Nhiếp Trình Viễn còn đang sôi nổi, đã trở nên thật già.

Ông không phải chưa đến năm mươi sao? Sao lại có tóc bạc rồi.

Trong lòng tôi tuy vẫn đang giận ông, nhưng lại đặc biệt cảm thấy khó chịu. Những hình ảnh ông đối xử rất tốt với tôi khi còn bé lại ào ạt hiện về. Lúc tôi còn rất nhỏ, ông công tôi đi cả nửa thành phố để đến cửa hàng KFC lúc đó vẫn còn rất hiếm. Sau này khi khấm khá rồi, họ càng ngày càng bận rộn, nhưng chỉ cần ông không ra ngoài, tôi đi học thêm về trễ, nhà vẫn luôn sáng đèn, ở cửa luôn có hình ảnh ông đang chờ tôi.

Nhưng mà cũng đúng là, ông phản bội gia đình nhỏ với tôi và mẹ, làm tôi đau đớn. Tôi cố nén suy nghĩ về hình ảnh dịu dàng kia, cố chấp lắc đầu nói: “Mẹ không muốn để con đi, con sẽ không đi.”

Giọng ba có chút giận và thương tâm: “Con không tin ba sao? Ba nói bao nhiêu lần rồi, chuyện không phải như mọi người nghĩ!”

“Vậy vì sao ba không để bà ta ra khỏi nhà mình!”

“ . . . Cái đó chỉ là vì nhà mình có phòng trống không ai ở, chẳng có ý nghĩa gì cả.”, ba tôi gần như không còn chút sức nào. “Cô ấy còn chưa phẫu thuật, thực hiện xong ba sẽ không quan tâm cô ấy nữa.”

Câu nói cuối cùng thành công khiến tôi cảm giác được tức giận đau đớn bùng phát, nhưng nhìn thấy hình ảnh ông mệt mỏi, mấy lời làm đau lòng thế nào cũng không thốt ra được, chỉ có cứng giọng nói, “Vậy chờ ba không quan tâm nữa vậy, con đi ra kia.”

Ba nhìn tôi, cuối cùng không làm gì được mà thở dài: “Tính tình này của con không biết giống ai, bên ngoài thoạt nhìn tính cách thế nào cũng không có, thật ra vừa xấu tính vừa cứng đầu. . . haiz!”

Khương Duệ đi dạo một vòng bên ngoài quay về thì ba tôi đã đi. Khương Duệ vừa ngồi xuống đã hỏi: “Chị, không có việc gì chứ?”

Tôi lắc đầu: “Ba bảo chị đến công ty ba làm việc, em thấy thế nào?”

Khương Duệ lo lắng hỏi: “Dượng nói như thế nào?” .

Tôi đem chuyện kể lại một lần, Khương Duệ hơi lo, nói: “Chị, đi đi. Công ty của dượng lúc đầu cũng có tâm huyết của cô mà, chị đi thì cũng là lẽ hiển nhiên thôi. Thứ hai là, hai mẹ con mặt dày kia đeo bám dượng là vì cái gì?”

Nó lộ ra khuôn mặt hung dữ, vẻ khinh蔑 không hề phù hợp với độ tuổi của nó, cười nhạt: “Người ta càng mơ tưởng điều gì, chị phải tập trung mà nắm lấy hết trong tay. Làm cho họ thấy được mà ăn không được, thật ra cũng rất thỏa mãn mà.”

“ . . .” Tôi không nói gì vỗ vỗ vai nó, “Em trai à, chị đã từng nói mày khẳng định rất có tiền đồ chưa nhỉ.”

Khương Duệ gật đầu nói: “Chị à em nói với chị, em không thể hiểu nổi ba mình, cô ăn hiếp ba em nhiều như vậy mà vẫn rất nhẫn nại, không hề có ý bức tức. Nhưng mà em là bậc con cháu, không nói được gì. Chỉ là tương lai, sau này chị bị ức hiếp, em nhất định là người đầu tiên đánh tới cửa.”

Tôi nhất thời cảm động rồi, chạy tới ôm lấy nó: “Em trai à, em có cảm giác an toàn quá đi. Chị làm sao nữa đem em gả đi đây. . .”

Khương Duệ ra vẻ rất nghiêm túc cứng ngắc, vẻ mặt đỏ bừng luống cuống tay chân giãy dụa: “Nè nè nè, chị làm gì đó, ông đây không phải muốn ôm là có thể ôm đâu nhá. . .”

Chúng tôi ở Đức một thời gian, sau đó đi Áo, rồi kết thúc hai tháng du học, đáp máy bay về nước. Khương Duệ trở về Nam Kinh, chuẩn bị đến đại học F Thượng Hải nhập học. Tôi thì trực tiếp quay về Vô Tích.

Vừa về đến nhà đã bị mẹ mắng: “Mày còn biết là phải về nhà sao, nói đi, ra ngoài hai tháng, mày gọi được mấy cuộc điện thoại về nhà?”

Tôi mắt nhắm mày chau nói: “Haiz, con không dám gọi điện về.”

Mẹ thấy kỳ quái, hỏi: “Vì sao?” .

“Đồ ăn nước ngoài gì đó quá khó khăn, con sợ mẹ nghe điện thoại phát hiện con gầy đi, lại lo lắng cho con á.”

“ . . .” Mẹ đỡ khóc đỡ cười.

Ở nhà ăn một bữa thịt kho tàu no nê rồi, tôi lại bị mẹ kéo đi gặp mẹ nuôi. Mẹ nuôi của tôi là nhận từ khi còn bé, tình cảm vẫn rất tốt, chỉ là số lần gặp không nhiều lắm. Mẹ nuôi sớm chuyển đến hủ đô, hằng năm chỉ về Vô Tích thăm nhà thôi. .

Tới nhà mẹ nuôi, trước tiên biếu mẹ quà từ Châu Âu, sau đó bị hỏi chuyện sách vở việc làm, chưa gì đã bị mẹ đuổi đi. Tôi nghĩ mẹ muốn nói chuyện về ba, nên biết đều mà đến chơi với con mèo nhỏ ngoài vườn.

Trên đường về nhà, mẹ vẫn đang suy tư gì đó. Buổi tối trước khi đi ngủ, đột nhiên hỏi tôi: “Hi Quang, lần trước con bảo tự đi tìm việc, tìm thế nào rồi?”

Tôi thấy bất an: “Ngày mai con phải đi nộp hồ sơ.”

Mẹ bỗng nhiên không nói gì, lát sau lại nói: “Lúc con ở Châu Âu, ba con đi tìm mẹ.”

“A?”

Mẹ lại im lặng, rồi thở dài nói: “Đi đi.”

Tôi hơi giật mình: “Mẹ để con đi sao? Ba có nói bậy bạ gì với mẹ không á? Con không có đồng ý mà.”

Mẹ cười cười: “Mẹ đương nhiên biết con không đồng ý. Không phải vậy thì làm sao mà Nhiếp tổng [2] lại dùng dùng nổi giận tới tìm mẹ chứ.”

Trong lòng tôi bỗng nhiên sinh ra chút chút hy vọng, khéo léo mà hỏi: “Vậy ba mẹ, rất là hòa hợp mà nói chuyện sao?”

Mẹ còn chưa hồi hồn, rất bình tĩnh nói: “Nhà của chúng ta và nhà họ Thịnh mấy năm trước đây có hợp tác đầu tư một xí nghiệp ở Tô Châu, con trước hết vào đó làm đi, sâu sát mà cũng học được rất nhiều.”

Tôi không biết ba và mẹ đã tiến đến đâu, nhưng đột nhiên nghĩ, tay là những lời của ba là thật? Ba chỉ là thương hại người đàn bà kia, sau đó cùng mẹ trong lúc đó tình hình thay đổi? Dù sâu trong lòng vẫn mang bất bình vì mẹ, nhưng nếu ba nhận sai quay về, bọn họ có thể lại ở cùng nhau, vậy tôi còn vô cùng vô cùng hài lòng hơn nữa.

Trong lòng tôi điểm hy vọng này hơi có phóng đại quá, nên cố hết sức mà gạt đầu, thể hiện sự hoàn toàn nghe theo sắp xếp của họ.

Vì vậy một tuần sau, tôi kéo hành lý, ôm theo hy vọng ba mẹ sẽ lại tốt đẹp, vô cùng phấn khích lao tới Tô Châu, bắt đầu sự nghiệp cuộc đời của tôi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hai mẹ con kia sẽ không được lên sân khấu đâu, theo phong cách trước giờ của tôi, còn chưa kịp lên sân khấu đã bị diệt gọn, mọi người yên tâm :)

[1] đi chiếu và đi ảnh

2 từ này phát âm gần giống nhau, là yizhao. Vì chị Hi Quang lỡ lời nên cậu em phải đỡ hộ XD

[2] Ý chỉ tổng giám đốc, chủ tịch của một công ty. Người TQ thường dùng họ tên người + tổng để chỉ người đó có chức vụ chủ tịch.

15. Chương 14

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 14

Chương 14

Tôi làm việc lại phòng tài vụ, một phần là vì trước đây tôi từng thực tập tại văn phòng kế toán cao cấp, nên đối với mấy chuyện tiền bạc cũng khá quen thuộc, mặt khác còn lại là vì ngày trước lúc ba và mẹ gây dựng sự nghiệp, mẹ cũng là bắt đầu từ chức vị này. Mẹ am hiểu tài chính và vốn mở kinh doanh, ba hiểu rõ về sản xuất và tiếp thị, ngày xưa là song kiếm hợp bích, bây giờ thì tan rã rồi.

Phòng tài vụ công việc cũng không nhiều. Trưởng phòng sắp xếp một nhân viên lâu năm là Âu Kỳ Kỳ hướng dẫn tôi, công việc chính của tôi hiện giờ là mang ghế dựa ngồi nhìn cô ấy tính sổ sách, làm quen các loại quy trình và phần mềm tài vụ, nhìn họ làm báo cáo, vân vân.

Khá bất ngờ là, công ty còn có cung cấp ký túc xá, hai tòa nhà cao rất khí phái, có lẽ là lúc trước gặp thời cơ đẹp nên mua được. Đương nhiên, tiền thuê là trừ vào tiền lương. Khi tôi biết số lương của mình, cùng với lương của các nhân viên khác trong công ty, tôi nghĩ việc trừ lương này vô cùng mờ ám, thỉnh thoảng nghe được đồng nghiệp ta than chuyện này, tôi luôn thấy hơi chột dạ.

Ngay lâu một cửa ký túc xá dành cho nhân viên là căn tin. Vì thể lịch biểu hằng ngày đều là, rời ký túc xá ra ngoài đi làm —— về ăn cơm —— đi ra ngoài làm việc —— về ngủ, cứ như thế.

Ân Khiết oán giận nói: “Không ngờ đi làm còn không bằng đi học, hồi đi học còn có ba điểm đến, giờ chỉ còn có hai. Haizzz, trước đây ở đại học tốt xấu gì cũng ở cách không xa trung tâm là mấy, ở đây ngoài cửa đến cả quầy bán đồ ăn vặt còn chẳng có.”

Ân Khiết là bạn cùng phòng mới của tôi, làm việc ở phòng quản lý. Tôi còn có một bạn cùng phòng nữa, tên Vạn Vũ Hoa, làm việc ở phòng Marketing, đều là tốt nghiệp cùng năm. Chúng tôi ba người ở phòng bốn người, một giường để trống.

Ân Khiết đáng vẻ ngọt ngào, là một đứa nhỏ Sơn Đông đáng yêu. Vạn Vũ Hoa thì là người trầm mặc ít nói, nhà ở Thành Đô, thể mà lại hình như rất thần kỳ, không biết ăn cay.

Đi làm không quá vui, cũng không có gì tệ, chỉ có thức ăn của căn tin là làm người ta phát giận. Ăn cơm căn tin vài ngày, tôi nhận thức được mình sai lầm rồi, tôi nghĩ oan cho căn tin trường quá.

Ở đó tuyệt đối không phải là căn tin khó ăn nhất toàn bộ Trung Quốc.

Chỗ khó ăn nhất đang ở đây chờ mọi người nè

Cho nên chủ đề được bàn tán nhiều nhất của chúng tôi khi tụ năm tụ ba là về bữa ăn ngon.

Tôi đi làm chưa được mấy ngày đã gọi điện về than thở với mẹ về đồ ăn căn tin, nói là đến khi Quốc khách phải bồi bổ lại, nói mẹ làm sẵn một bàn thức ăn chờ tôi.

Đầu giờ rất nhanh sau đó tôi phát hiện mình quá ngây thơ rồi. Phòng tài vụ thật sự là một nơi công việc luôn bị hối thúc nhiều nhất trên thế giới mà. Mấy sự vụ trong công ty đều xuất phát từ phòng tài vụ, mấy phòng khác còn thỉnh thoảng có thể trốn người, nhưng tài vụ thì không thể, vì chúng tôi mấy ngày cuối tháng và đầu tháng đều phải tính sổ sách rất nhiều.

Vì vậy, tôi chỉ có thể tăng ca đến hết ngày 2 đầu tháng mới có thể về nhà. Dựa theo quy định nhà nước, tăng ca là được gấp 3 lần tiền lương, tôi không hề do dự mà đổi toàn bộ phí tăng ca thành nghỉ phép, rất vô sỉ mà xin nghỉ hẳn bốn ngày. Trưởng phòng nhăn mặt mà duyệt, tôi lòng rạo rực nôn nao mà chạy về ôm mẹ, chỉ yếu là vì thức ăn ngon của mẹ, ăn đủ thức ăn của chín ngày mời về lại. Đến khi quay về công ty, mới ngộ ra là tôi bị lỗi thời rồi.

Từ khi nào chủ đề bàn luận ở căn tin đã chuyển từ oán giận thức ăn ở đây thành một đám mê người đẹp đây?

“Tin tức độc quyền đây. Nghe nói phó tổng giám đốc trước đây là bác sĩ ngoại khoa, người đẹp trai khí chất lại rất, vô cùng phong độ.”

“Thật không? Làm sao cô biết được?”

“Trời ơi, cô không biết tôi có một bạn học đang làm ở trụ sở công ty Thịnh Viễn ở Thương Hải sao, cuối tuần gọi điện tám chuyện, Lâm quản lý của bọn họ chuẩn bị chuyển sang đây, trong lòng đổ kị gần chết ha ha ha. Sau đó tôi nhiều chuyện một lúc mà dò la được.”

“Ày, anh ta là bác sĩ mà sao lại đến công ty chúng ta?”

“Làm sao tôi biết được, dù sao cũng nói là anh ta trước kia là bác sĩ ngoại khoa, rất là nổi tiếng, cuối cùng chẳng hiểu sao lại không làm nữa, hiện tại làm quản lý ở Thịnh Viễn, rồi lại đột nhiên được điều qua đây phụ trách.”

“Như mọi người nói, từ trụ sở chuyển về chỗ chúng ta, vẫn tính là bị giáng chức đó.”

“Hình như cũng đúng.” .

“Trời ạ, mấy cái này đâu quan trọng, quan trọng là người ta rất đẹp trai!”

Bàn ăn chúng tôi đều là mấy sinh viên vừa ra trường, vẫn còn giữ vững tinh thần bát quái như lúc còn đi học, nhưng cũng không thể không kiêng nể gì như trước, liên quan đến việc mấy người quản lý, mọi người khá nhạy cảm mà giữ lại suy nghĩ của mình. Chỉ là nói bóng gió, ai cũng hiểu được.

Quản lý ngành ở trụ sở trở thành phó tổng công ty chi nhánh, thế nào nghe cũng không giống như được thăng chức.

Tôi gặm gặm một con cá chiên chẳng có mùi vị gì, hứng thú dạt dào vĩnh viễn tai nghe mấy người họ thì thầm, nhin không được thấp giọng hỏi Ân Khiết: “Bà có phải cũng bon chen đi xem người ta rồi không?”

Ân Khiết đắc ý nói: “Lâm phó là quản lý trực tiếp của tôi đó bà, tôi đây chả cần chen chúc nhá, cứ tùy tiện mà nhìn thôi!”. Lại tiếp tục đắc ý nói: “Chưa kể người ta còn chưa đến mà, vậy thì đi xem cái gì được chứ.”

Tôi câm nín, thì ra nói nửa ngày mà người còn chưa tới, thế này có phải hưng phấn quá sớm không. Nhưng nói đi nói lại, bộ phận quản lý công ty toàn là những người trung niên hoặc đã già, đột nhiên chuyển đến một người trẻ tuổi, lại nghe đồn còn đẹp trai như vậy. . .

Ai ~.

Tôi cũng thấy có phần chờ mong.

Tuy rằng dân chúng chờ đợi, vậy mà phó tổng đẹp trai vẫn chậm chạp chưa chuyển đến. Thế là nội dung chuyện bát quái cũng từ từ mà chìm xuống, lịch trình hằng ngày lại quay về quỹ đạo đi làm và căng tin. Vị trí của công ty ở khu công nghiệp khá là hẻo lánh, xung quanh cũng chẳng có chỗ nào để đi dạo, ký túc xá công nhân còn không có internet, hết giờ làm rồi là người ta trở nên buồn rầu nhàm chán.

Sau đó chúng tôi tiếp thu được kinh nghiệm của mấy vị tiền bối, thừa dịp rảnh rỗi lúc đi làm mà tìm mấy phim đang thịnh hành tải về, đem về ký túc xá xem.

Nghe thấy thì có vẻ buồn chán, thế nhưng tôi nhận thấy mình đặc biệt thích những ngày thế này, cảm giác rất thanh bình và đơn giản. Quan hệ với đồng nghiệp cũng không tệ, cũng thực sự học hỏi được vài thứ khi đi làm.

Hôm nay sau khi tan tầm, tôi ngồi xổm dưới ký túc dùng điện thoại lướt web. Ân Khiết lôi tôi và Vũ Hoa đi xem phim thần tượng, tôi thì không thể xem phim truyền hình được, vừa nghĩ đã thấy uể oải, có điều là phim này thế mà rất hay, tình tiết chặt chẽ khiến người ta cứ hồi hộp theo dõi, tôi bị hấp dẫn luôn.

Nhưng mà tối hôm nay. . .

Không có phim. . .

Ân Khiết rên rỉ: “Trời ơi, sao tôi lại để sót một tập thế này! Tôi là đồ heo sao?!”

“ . . .” Tôi và Vũ Hoa phối hợp gật đầu.

“Oằn tù tù đi! Ai thua đến văn phòng tải về.”

Tôi và Vũ Hoa đều không đồng ý, “Là phim của bà mà, sao lại muốn chúng tôi đi tải về?”

Ân Khiết đau lòng nhìn chúng tôi: “Mấy bà lợi quá vậy, cứ xem hết một tập lại ồn ào đòi tập sau, thiếu công bằng quá nha mấy chị em kia!”

. . . Được rồi, vậy thì oằn tù tù. . . .

Sau đó tôi thua. . . .

Tôi mang theo ổ cứng lén lén đi vào văn phòng. Giờ không phải cuối tháng, việc lại phòng tài vụ cũng khá rảnh rỗi, cũng không có ai đang tăng ca. Tôi cũng chẳng bật đèn, nhẹ nhàng kéo ghế, mở máy vi tính, rồi lén mạng bắt đầu tải phim.

Dựa theo luật bắt thành văn ở công ty, máy vi tính tốt xin gì đó, đều là cho các nhân viên lão làng dùng. Chúng tôi là nhân viên mới, dùng loại máy tính không biết đã từ bao lâu trước đó được người ta sử dụng. Cho nên thỉnh thoảng cũng có trục trặc các loại.

Nên là, tôi vừa mới download được một nửa, mạng internet tự nhiên bị rớt, nhất định là do bị lỏng dây rồi. Tôi phải chui xuống gầm bàn, lọ mọ cắm lại dây phía sau CPU.

Ngay khi tôi vừa chui vào gầm bàn, mới chạm tay đến dây cáp, đột nhiên “cạch” một tiếng, đèn sáng.

Tôi bị ánh sáng đột nhiên xuất hiện dọa sợ chết khiếp. Vô thức cứ ngồi xồm không dám nhúc nhích, sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn chậm rãi vang lên, bước dần đến, đến khi tôi nhìn thấy một chiếc quần tây xuất hiện trong tầm mắt của tôi.

Tôi có tật giật mình lo đầu ra ngoài nhìn, bắt gặp ngay một đôi mắt thâm trầm sâu thẳm đang nhìn tôi.

Có lẽ là vì tôi nhìn anh ta từ phía dưới, nên mới nghĩ ánh nhìn kia có lực áp bách vô cùng lớn. Anh ta nhìn tôi một lúc, mãi vẫn không mở miệng nói gì.

Hai chúng tôi cứ như vậy mà yên lặng nhìn nhau. . .

Anh ta còn muốn chăm chăm nhìn tôi thêm bao lâu đây. . .

Vừa nghĩ thế, tôi sực nhớ mình vẫn còn ngồi chồm hổm dưới gầm bàn, liền quơ tay quơ chân mà chui ra ngoài, chột dạ hỏi anh ta: “Tôi hình như chưa gặp anh bao giờ, anh có phải nhân viên công ty chúng tôi không, sao lại ở đây?”

Có lẽ là tôi nhìn nhầm, vì lúc nói những lời này ra, vẻ mặt và ánh mắt của anh ta trong nháy mắt mà trầm xuống.

“Chưa từng gặp tôi. . .” Anh ta nhìn tôi, như từng chữ từng chữ phun ra, “Em đương nhiên chưa hề gặp qua tôi.”

Nói xong, anh ta thu lại tầm mắt, không hề báo trước mà xoay người bỏ đi.

Tôi trợn mắt há mồm mà nhìn bóng lưng anh ta một đường đi thẳng, đến khi máy tính “Đinh” một tiếng nhắc nhở tôi tập tin đã tải về xong, tôi mới hoàn hồn lại.

16. Chương 15

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 15

Chương 15

Quay về ký túc rồi mà tôi còn mờ mịt. Ân Khiết giật lấy ổ cứng trong tay tôi, nhanh chóng kết nối với máy tính rồi mở phim lên, vừa xem vừa cầu nhàu: “Sao mà bà chậm dữ vậy?”

Giọng nói tôi vẫn còn đang lơ lửng: “Khi này tôi ở văn phòng, đột nhiên một người đàn ông, quá kỳ lạ luôn.”

Ân Khiết lập tức dừng xem, quay sang hỏi vấn đề mấu chốt: “Vô tình gặp hả? Có đẹp trai không?” .

May mà phản ứng của Vũ Hoa khá bình thường, chỉ lo lắng hỏi: “Bà bị bắt gặp hả? Là người bộ phận nào? Chắc là sẽ không đi mách với quản lý chứ hả?”

“Không biết là ai, chắc là không phải nhân viên trong công ty.”, không thì với vẻ ngoài xuất sắc như vậy, tôi không thể nào không nhận ra.

“Bỏ đi bỏ đi, xem phim đi này.”, tôi lắc đầu, quyết định ném cái chuyện kỳ lạ này sang một bên.

Ngày hôm sau vừa vào văn phòng, tôi đã nhận được tin nhắn từ Ân Khiết, “Trời ơi, Hi Quang, phó tổng của chúng ta đến rồi! Đẹp trai kinh thiên động địa luôn, bà mau sang đây xem nè!”

Ân Khiết từ trước đến nay luôn thích phóng đại một nói thành mười, nhưng mà vẫn khiến tôi gợi dậy hứng thú. Làm một nhân viên đáng thương ở phòng tài vụ luôn bị người ta đến đòi tiền, tôi nghĩ là mình có quyền trích ra mười phút bon chen đi xem trai đẹp một chút, vì thế tiện tay chụp lấy một tập giấy, giả vờ có việc phải đi bộ phận quản lý, chạy đến chỗ Ân Khiết.

Đầu tiên làm bộ làm tịch đứng cạnh bàn làm việc của Ân Khiết, nói vài câu, sau đó mới theo hướng Ân Khiết đang nháy nháy mắt ra hiệu, nhìn vào phòng làm việc của phó tổng. . .

Sau đó tôi hoàn toàn tuyệt vọng.

Phòng làm việc của phó tổng cửa kính làm bằng thủy tinh, đáng ngồi kia làm người ta tạo cảm giác mạnh mẽ rắn rỏi, ngạc nhiên thay, lại chính là đáng người của người đàn ông tôi đã gặp phải tối hôm qua.

Tôi chậm rãi quay đầu lại, thấp giọng đau xót ụp mặt vào vai Ân Khiết nói: “Xong đời rồi.” .

“Làm sao mà xong?” Ân Khiết vẫn còn chìm đắm trong sự sung sướng khi có quản lý đẹp trai long trời lở đất: “Chẳng lẽ bà với phó tổng Lâm là vừa gặp đã yêu, từ nay về sau không thể cứu nổi hoàn toàn xong đời rồi hả?”

Tôi bị cô ấy giáng một chưởng ngã ngửa, quyết định sẽ không kể cho câu ấy biết phó tổng Lâm chính là người hôm qua tôi đã gặp. Với trình độ bát quái của cô ấy, không chừng đến chiều tôi đã nghe được chuyện xấu gì đó rồi.

Ai

Tôi lao đảo ra khỏi phòng làm việc của cô ấy. . . Để lại ấn tượng đầu tiên với sếp như vậy, tôi nghĩ con đường sự nghiệp của mình, từ nay về sau nhiều khó khăn rồi.

Không thể không nói, linh cảm của tôi về mấy cái chuyện rầu rĩ thường vô cùng chính xác. Một ngày sau, tôi đã phải chạm mặt với cuộc khủng hoảng đầu tiên trong sự nghiệp — tôi phải đối phó, kí nhận ột khoản chi, kí nhầm, đổi từ đô la thành nhân dân tệ.

Tuy là tôi kí, nhưng mà sổ sách đó không do tôi làm. Tôi vừa vào công ty, còn ở thời gian học hỏi, những việc thật sự phải làm đều cho người có kinh nghiệm phụ trách, người mới thì đi theo xem, sau đó kí tên đóng dấu là được. Nhưng mà dưới tình huống thế này, tôi đương nhiên không thể không có trách nhiệm như vậy.

Người phụ trách cho tôi Âu Kỳ Kỳ mất đồ hoe, đem tôi đi dò nguyên nhân, sau đó phát hiện ra, bên bộ phận vật tư, đồ được đưa tới tính bằng USD, hệ thống máy tính cũng dùng USD. Tuy trong hợp đồng mua bán của họ ghi rõ dùng đơn vị nhân dân tệ, dựa theo quy định của công ty, chúng tôi cũng đều tỉ mỉ đối chiếu cẩn thận. Nhưng tình hình thực tế, phòng tài vụ mỗi ngày tính nhiều sổ sách như vậy, cũng không kiểm tra hết tài liệu đem vào.

Những chuyện thế này thật ra sác xuất xảy ra rất ít, vì bên bộ phận vật tư làm đơn đều phải có người duyệt, xuất nhập đều phải được xem qua. Thế mà, nó cũng xảy ra được.

Hiện tại vấn đề then chốt là làm sao giải quyết chuyện này.

Nhưng mà, người ta hiển nhiên thể hiện ra luôn vấn đề then chốt của họ — làm sao đẩy được trách nhiệm đi. Người bên phòng vật tư trực tiếp đến chỗ chúng tôi, ban đầu nói cũng ổn lắm, cuối cùng thì thành ra không ổn gì nữa, bắt đầu lớn tiếng chỉ trích ngược đối phương.

Sau lại chẳng hiểu thế nào, cái nhân viên nam bên vật tư thản nhiên nói: “Âu Kỳ Kỳ, chữ kí kia cũng chẳng phải của cô, cô gấp như thế để làm chi?”

Không biết là do cố tình đẩy trách nhiệm hay sao, người đó hướng mặt về tôi, chỉ vào chữ kí trên giấy nói: “Ai làm thì người đó chịu trách nhiệm”.

Tôi tuy rằng sốt ruột, thật ra cũng không có kinh hoảng, nghĩ việc này dính líu đến tôi cũng không sao, nhưng mà thái độ của bọn họ thật khiến người khó chịu. Đang chuẩn bị lên tiếng, lại nghe Âu Kỳ Kỳ chắn trước mặt tôi nói: “Là tôi làm, Tiểu Nhiếp chỉ đóng dấu thôi.”

Tôi không khỏi thấy có chút cảm động, nghĩ thăm trên TV và trong tiểu thuyết nói về chuyện đồng nghiệp lục đục với nhau thật không chân thực, dù sao trên đời này người ngay thẳng cũng nhiều hơn, làm sao lại có nhiều âm mưu quỷ kế người lừa ta gạt như thế.

Tôi nhấc tay nói: “Trách nhiệm của em em sẽ nhận, nhưng trách nhiệm của những người khác em sẽ không nhận.”

Âu Kỳ Kỳ đang ở vị trí chủ chốt trong phòng, nghe thế có vẻ cảm kích nhìn tôi, nhưng vẫn bảo vệ tôi mà nói: “Cô ấy chỉ là người mới, không hiểu nhưng điều này, tôi thấy việc quan trọng bây giờ không phải là truy cứu trách nhiệm mà là tìm cách lấy lại tiền. Trưởng phòng chúng tôi đi công tác rồi, ngày mai mới về.”

Mọi người đang bế tắc, Âu Kỳ Kỳ lại nhận được điện thoại, buông máy xuống, mặt chị ấy trắng bạch, nói: “Phó tổng Lâm đã biết chuyện”.

Nếu cấp trên đã biết, việc này chắc sẽ không để chúng tôi quản nữa. Người phòng vật tư cũng đã về. Nửa giờ sau, Âu Kỳ Kỳ lại nhận được điện thoại của bên xuất nhập hàng, nói vài câu rồi cúp máy, nói cho tôi biết: “thu ngân nói bên kia đồng ý trả lại tiền.”

Ta thở dài một hơi, Âu Kỳ Kỳ cũng thế, nhưng mà trên nét mặt một chút vui mừng cũng không có. Để lại ấn tượng thế này với phó tổng, tiền đồ sau này thật khó khăn.

Chị ấy vẫn đối xử với tôi rất tốt, tôi liên chủ động nói: “Kỳ Kỳ, chuyện này nếu mà phó tổng hỏi tội đến, chị cứ nói em làm đi.”

Âu Kỳ Kỳ nói đầy hy vọng: “Hay là phó tổng không hỏi đến nữa, dù sao cũng giải quyết xong rồi.”

Nhưng mà chưa cảm thấy may mắn hết, trước khi tan tầm, nhân sĩ ba phòng làm việc chúng tôi đều bị gọi cả vào phòng của phó tổng.

Lúc vào phòng, phó tổng Lâm đang duyệt hồ sơ, phong thái có vẻ mây bay nước chảy, lưu loát sinh động. Khiến tôi nghĩ đến một lúc kia từng nhìn thấy trong một hồ sơ quan trọng chữ kí của anh ta —— ba chữ Lâm Tự Sâm, chữ kí cũng tạo cho người ta cảm giác nhẹ nhàng như mây bay nước chảy.

“Mời ngồi.” .

Giọng điệu anh ta có vẻ ôn hòa.

Chúng tôi nhìn lẫn nhau, không ngờ đến mắc lỗi mà đến gặp quản lí còn được đối xử tốt thế này, mọi người hơi chần chừ, ngồi xuống ghế.

Văn kiện ký xong, phó tổng Lâm ngẩng đầu lên, lại trực tiếp nhìn về phía tôi. Đó là. . . ánh mắt hoàn toàn không phù hợp với giọng điệu nhẹ nhàng kia.

Tôi giật mình, muốn nhìn kỹ hơn một lần, anh ta đã chuyển ánh mắt sang những người khác, giọng điệu vẫn chậm rãi ôn hòa như thế: “Tôi muốn chuyện này chỉ xảy ra một lần.”

Âm thanh anh ta không cao không thấp, thản nhiên chậm rãi, nhưng khiến người khác không dám nhiều lời. Sau đó anh ta cầm sổ sách lên, nhìn vào chữ kí trên mấy giấy tờ đó.

“Nhiếp tiểu thư này, tôi nghĩ cô không thích hợp làm các việc liên quan đến tài vụ.”

Anh ta muốn làm gì, thế này không phải là muốn đuổi việc tôi chứ hả? Tôi hết hoảng, chỉ thấy anh ta hạ ánh mắt, không hề tỏ bất cứ điều gì mà nói: “Từ ngay hôm nay, chuyển sang bộ phận quản lí.”

Chuyện đến bất ngờ khiến tôi giật mình, mọi người trong phòng cũng ném cho tôi mấy ánh mắt khiếp sợ.

Chuyển sang bộ phận quản lí? .

Cái này. . . chuyện gì đang xảy ra vậy? Bộ phận quản lí là do phó tổng trực tiếp điều hành, tôi chuyển sang đó chẳng phải trực tiếp thành nhân viên dưới quyền anh ta sao?

Cái này có phải là phạt rất nặng không? Ánh mắt của những người khác đầy nghi vấn và phỏng đoán.

Tôi nhin không được mà hỏi: “Tại sao?” .

“Tại sao?”, ánh mắt anh ta nhìn về phía tôi cuối cùng cũng có chút giãn ra, sau đó nói: “Cô Nhiếp đây còn đang trong giai đoạn thử việc.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cập nhật tiếp theo chắc là vào khoảng thứ tư :)

Cám ơn bình luận của mọi người nhé ~~ tôi rất vui

17. Chương 16

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 16

Chương 16

Tôi mơ mơ hồ hồ đến báo danh ở bộ phận quản lí.

Cũng vừa hay là ở chỗ của Ân Khiết.

Vương Tề quản lí bộ phận này là một người đàn ông trung niên hơi béo, tạo cảm giác rất khác với quản lí bộ phận tài vụ. Giới thiệu sơ qua một lần các việc ở bộ phận quản lí, vừa thấy phó tổng Lâm ở cửa đi vào, ông ấy lập tức kéo tôi sang chào hỏi.

“Lâm tổng, Tiểu Nhiếp chính thức đến ra mắt rồi, ngài xem nên sắp xếp việc thế nào là tốt nhất?”

Phó tổng Lâm chẳng buồn ghé mắt, nói: “Ông tự sắp xếp đi”.

Vương Tề có vẻ thăm dò, hỏi: “Vậy trước tiên sắp xếp cho Tiểu Nhiếp sắp xếp lại tài liệu được không?”

Phó tổng Lâm gật đầu tùy tiện, đi vào trong phòng làm việc.

Vậy nên tôi phải đi sắp xếp hồ sơ.

Đi rồi mới biết được đây là việc tồi tệ đáng sợ cỡ nào. Hồ sơ giấy tờ trong công ty không biết bao lâu chưa được sắp xếp lại, lung tung lộn xộn là không đủ để hình dung. Hết cả ngày, người tôi bám đầy bụi.

Ngày hôm sau, Ân Khiết và Vũ Hoa thấy tôi bầm dập đáng thương, nên sau khi tan việc chủ động ở lại cùng tôi làm.

Khả năng thích ứng của con người thật quá phi thường. Hôm đầu tiên tôi còn ngại bẩn, hôm nay tôi đối với bụi và mấy thứ khác đã xem như vô hình. Ân Khiết và Vũ Hoa đi mua nước uống, tôi hoàn toàn vất hết hình tượng ngồi bệt xuống đất, vừa cột xấp tài liệu vừa ngâm nga hát. Ờ a. . là một bài trường ca học được từ Khương Duệ.

Nghe được tiếng mở cửa, tôi dừng ngâm nga, cũng chẳng ngẩng đầu lên mà nói: “Phong bì đựng hồ sơ không có, mang giúp tôi mấy cái phong bì ngay cửa sang với.”

Hoàn toàn không để ý động tĩnh.

Tôi thấy kỳ lạ, ngẩng đầu, mới phát hiện, đứng cạnh cửa thì ra là phó tổng Lâm.

Tôi vội vàng đứng dậy: “Phó tổng Lâm. . . Thật vô ý quá, tôi nghĩ mấy người Ân Khiết về lại.”

Anh ta quét mắt qua tôi, tay cầm lấy một tập hồ sơ phía trên lên xem. Ngay lúc tôi nghĩ anh ta sẽ lại không nói gì mà bỏ đi, anh ta đột nhiên lên tiếng, ngữ khí thâm trầm nói: “Em rất vui về sao?”

Đầu tiên tải phim trộm bị bắt gặp, sau đó làm sai ghi chép bị anh ta truy đuổi, hiếm lắm mới có cơ hội tạo cảm tình nha. Tôi lập tức tỏ thái độ tích cực nói: “Không tồi chút nào. Thật ra cũng hơi mệt, nhưng tìm được mẻo nhỏ nên sắp xếp rất nhanh.”

Bầu không khí lại như chứng lại.

Sau đó, tôi nghe được một tiếng “A” cười khê. Anh ta xoay người đi ra ngoài.

Chốc lát sau, Ân Khiết và Vũ Hoa vui vẻ đẩy cửa bước vào, vừa đi vừa nói chuyện: “Phó tổng Lâm thật sự là người tốt mà. Vừa rồi bọn tôi cười chào hỏi anh ta, anh ta còn cười với bọn tôi. Ái chà, cái gì gọi là cười tươi như hoa cuối cùng tôi mới hiểu.”

Vũ Hoa nói: “Tôi vẫn nghĩ anh ta không phải dễ tiếp xúc đâu, bà thấy Tương Á bên phòng bà không. Với Trương tổng còn có thể đùa chút chút, với Lâm tổng thì đồ đám luôn á.”

“Hãy, nói vậy cũng đúng. Nhưng mà người ta phong độ rất nhẹ nhàng đó.”

Tôi ngừng tay đang thoăn thoắt, tập trung tự vấn một lúc —— phó tổng Lâm họ đang nói, với phó tổng Lâm tôi cảm nhận được, là cùng một người sao?

Ba ngày sau, tôi kết luận, chính là cùng một người, chỉ là không phải người!

Vốn là việc tại phòng hồ sơ xong rồi, tôi nghĩ cũng khá dễ dàng. Ai ngờ đâu phó tổng Lâm giống như đột nhiên nhớ đến tôi, mấy hôm như nhắm mắt làm ngơ, đột nhiên trực tiếp biến tôi thành ‘Vật tấn kỳ dùng’.

[1]

[1]: Vật tấn kỳ dùng là thành ngữ, nghĩa là tận dụng hết mọi khả năng của một vật gì đó, kiểu như bóc lột sức lao động ý

Tăng ca hằng ngày là tôi. Chạy tới chạy lui khắp nơi cũng là tôi. Cái gì mà tươi cười như hoa, gió xuân, ôn hòa lễ nghĩa, bộ tướng tôi không biết dùng thành ngữ chặc! [=)))))))]

Chưa hết, hôm nay chân trước một nữ đồng nghiệp vừa xin nghỉ, chân sau tôi đã bị anh ta gọi vào phòng làm việc. .

“Phần báo cáo số liệu kia bị sai, em làm lại một lần đi.”

Tôi nhận phần báo cáo, lật lật, thấy có chút khó hiểu. Báo cáo dự toán này không phải do Tương Á làm sao? Cô ấy làm xong rồi mới xin nghỉ, vừa giao lại mới hơn mười phút thôi mà. . .

Nhanh thế mà anh ta đã thấy lỗi à?

“Bên bộ phận chi tiêu có sai sót. Em kiểm tra đối chiếu lại một lần số liệu các bộ phận cung cấp.”

“Phó tổng, cái này hình như là do Tương Á phụ trách”, tôi bị làm khó nói, “Tôi chưa làm qua loại báo cáo này bao giờ.”

“Vậy sao?” .

“Đúng vậy.” Tôi cố sức gật đầu.

“Vậy học tập chút đi”, anh ta hời hợt không gì sánh được mà trả lời, “Tôi tin em rất nhanh sẽ tìm ra được cách làm.”

Đến lúc ăn cơm trưa, tôi ăn một phần cơm đặc biệt nhiều.

Vũ Hoa khiếp sợ nhìn tôi: “Hi Quang bà không sợ béo hả?” .

“Làm nhiều, ăn nhiều, hôm nay kiểu gì tôi cũng phải ở lại tăng ca! Trước tiên phải nạp năng lượng đã!”

Ân Khiết bỗng nhiên nhìn sang, bắt đầu tám chuyện: “Hi Quang nè, buổi trưa lúc Tương Á đi đó, sắc mặt thật khó coi lắm. Chỉ vì cô ta vội vã có việc đi, nên việc này phó tổng giao cho bà cũng bình thường thôi mà.”

Tôi ngẩng lên từ bát cơm: “Không chỉ hôm này đâu, tôi làm sao cũng cảm thấy cô ấy. . .”

“Cố tình chia vào bà sao? Ha ha, là do bà được chính phó tổng Lâm trực tiếp điều tới, cô ấy nhất định sẽ có ý kiến rồi.”

Vũ Hoa cũng phụ họa: “Đúng á Hi Quang. Phó tổng Lâm đột nhiên điều bà từ bên tài vụ sang quản lí, làm cho nhiều người trở nên mơ tưởng đó.”

“...” .

Thật ra từ đầu tôi cũng không phải không cảm thấy ánh mắt suy đoán của các đồng nghiệp. Nhưng mà tôi vừa đến bộ phận quản lí, vừa vào đã bị nhét vào phòng sắp xếp hồ sơ, sau đó là ngày nối tiếp đêm tăng ca, những ánh mắt dò xét này, đã sớm chuyển thành đồng cảm, hoặc hả hê rồi.

Tôi bất đắc dĩ nói: “Mỗi ngày tôi làm việc như trâu cày, mọi người tới giờ vẫn còn nghỉ vậy sao?”

“Thật ra cũng không hẳn, ít nhất thì có Tương Á chắc chắn có âm mưu. Ai bảo phó tổng Lâm lần nào cũng chỉ đích danh bà ở lại tăng ca chứ. Hơn nữa anh ta cũng tăng ca mà. Văn phòng lớn như vậy, cô nam quả nữ gì gì đó. . .”

“... Tỉnh lại giúp tôi đi. Văn phòng lớn như vậy, không chỉ có bọn tôi, ngày nào cũng có người ở lại tăng ca mà.”

Nhưng mà Ân Khiết hiển nhiên đã rơi vào thế giới nhỏ của riêng cô ấy, nghe không vào mấy lời ngoại giới nữa, hai mắt lấp lánh nói: “Trời ơi vừa nghĩ đến đó, Hi Quang nè, có khi nào phó tổng Lâm thật sự có ý với bà không?”

Cô ấy dùng ánh mắt vừa khám phá ra thế giới mới mà quan sát tôi một lượt: “Hi Quang, thật ra bà rất đẹp, mỗi ngày mặc mấy bộ quần áo công sở thật là đáng tiếc quá.”

Tôi chọc chọc bát cơm, nghiêm trọng nói: “Nếu một người đàn ông hỏi bà muốn ăn gì, rồi nấu cho bà ăn, vậy bà có nghĩ là người ta thích bà không?”

Ân Khiết gật đầu dữ dội: “Nấu cơm là nhất định thích rồi!”

Đúng vậy, kì nghỉ hè đó, tôi cũng từng nghĩ thế, nghĩ anh ít nhiều cũng hơi thích tôi. Sau này mới hiểu ra, việc đó chẳng qua là vì anh không muốn cùng tôi ăn cơm ngoại, không muốn “thơm lây” mà thôi.

“Cho nên nói, tự mình đa tình chính là bệnh, nhất định phải chữa.”

Trong nháy mắt, không biết từ đâu nổi lên chua xót. Tôi cắn một miếng sườn chua ngọt, mạnh bạo nuốt xuống, sau đó buông đũa, nghiêm túc tuyên bố: “Tôi quyết định rồi!”

Ân Khiết và Vũ Hoa cùng nhau nhìn về phía tôi.

“Tôi cũng muốn xin nghỉ!”

18. Chương 17

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 17

Chương 17

Trong ngày xin nghỉ được nhiên là không được rồi. Tôi tăng ca chuẩn bị thật tốt báo cáo dự toán, sáng sớm hôm sau, đem báo cáo lẫn đơn xin nghỉ đã soạn sẵn để trên bàn làm việc của Lâm Tự Sâm.

Tôi cho rằng đơn xin nghỉ của tôi cũng sẽ giống với những người khác, lặng lẽ được duyệt, nhưng mà tôi chung quy vẫn quá ngây thơ rồi...

Lâm Tự Sâm vừa đến, tôi đã bị anh ta gọi vào văn phòng.

“Vì sao xin nghỉ?” .

“À, cơ thể có chút khó chịu.” .

Lâm Tự Sâm ngẩng đầu lên.

Ánh mắt anh ta rơi vào trên người tôi, xem kỹ từ đầu đến chân: “Đáng tiếc thay, tôi từng là bác sĩ, t hật sự là không nhìn thấy được em có chỗ nào khó chịu trong người”.

Tôi phản xạ có điều kiện hỏi: “Anh là bác sĩ Trung y [1]?” .

[1] Trung y của người Trung Quốc chính là y học dân tộc – Đông y của Việt Nam mình

Không thì làm sao mà có thể đoán bệnh bằng nhìn, nghe, hỏi, sờ được? [2]

[2] Nhìn, nghe, hỏi, sờ là một trong bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y, gọi là “tứ chẩn”.

Chưa kịp nói hết lời, sắc mặt anh ta đột nhiên thay đổi, ánh mắt dừng trên người tôi trở nên lạnh như băng. Tôi giật mình. Anh ta chuyển tầm nhìn, dùng giọng nói kiềm chế nói: “Tôi không duyệt đơn này, em có thể ra ngoài.”

Tôi cầm đơn xin nghỉ rầu rĩ ra khỏi phòng làm việc của anh ta. Ân Khiết xấn lại hỏi: “Được duyệt nghỉ rồi hả?”

Tôi nghiêm túc nhìn cô ấy hỏi: “Bà là bác sĩ Trung y phải không?”

Ân Khiết mở miệng trả lời: “Không phải. Bà bị động kinh hả?”

“Nghe xong câu hỏi đó bà có tức giận không?”

“Cái đó sao mà giận được, cùng lắm là nghĩ bà bị tâm thần thôi.”

Cũng phải. Nhưng cứ nghĩ đến phản ứng của Lâm Tự Sâm, thật sự khiến tôi nghĩ mình giẫm phải hố bom. Tôi thở dài một tiếng, xé đơn xin nghỉ rồi ném vào thùng rác, quyết định mấy ngày tới sẽ thu đuôi lại.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, mấy ngày tiếp theo ngược lại càng thêm phần náo nhiệt.

Nguyên nhân là do Ân Khiết tìm ra, chúng tôi bị phân biệt đối xử.

“Quá đáng thật, cô ta vừa nhận chức đã được sắp xếp vào tòa nhà B. Cứ xem như phòng đó có người vừa tạm nghỉ việc có chỗ trống đi nữa, cũng có thể sắp xếp cho chúng ta mà, dù sao chúng ta cũng vào trước. Ý mình có bàn đạp, quen biết trưởng phòng mà. Tôi tức chết luôn, bộ phận hậu cần thật quá đáng.”

Hai tòa nhà A và B ký túc xá của công ty điều kiện không giống nhau. Bên nhà A mỗi phòng ở hai người, có buồng vệ sinh riêng máy giặt các thứ, điều kiện khá tốt. Bên nhà B thì bốn người, đôi khi còn là tám người một phòng. Nhà vệ sinh phòng tắm đều phải dùng chung. Lúc chúng tôi vào làm bên bộ phận hậu cần nói là nhà A kín phòng rồi, sắp xếp chúng tôi ở nhà B. Ai ngờ đâu Ân Khiết gần đây tìm hiểu được, có người vào sau cả chúng tôi nhưng được xếp vào ở bên nhà A.

Vì vậy bây giờ ký túc xá chúng tôi làm đơn trình báo.

“Bà nói coi chúng ta làm sao bây giờ? Không được, chúng ta tuyệt đối không thể cứ lơ đi như vật. Tôi muốn đi tìm bên hậu cần phản đối!”

Vũ Hoa tuy rằng tính cách hiền lành, nhưng cũng không muốn chịu thiệt, nghe thế thì gật đầu nói: “Đúng vậy, chúng ta viết đơn than phiền.”

Ân Khiết rầu rĩ nói: “Chỉ sợ có than phiền cũng không có tác dụng. Người ta cố tình bỏ qua chúng ta, đến lúc đó người ta đã ở được lâu rồi, chúng ta còn cố chống thì có tác dụng gì chứ.”

Tôi suy nghĩ một chút, “Sao không trực tiếp tìm phó tổng Lâm luôn? Trước kia tôi ở bên phòng tài vụ, lúc vào làm trưởng phòng luôn đặc biệt dặn người mới là nếu có chuyện gì về công việc hay sinh hoạt đều có thể nói với anh ta.”

Vũ Hoa gật đầu: “Quản lý bên tôi cũng từng nói qua. Nhưng mà. . . tìm phó tổng sao?”

“Đương nhiên! Tôi và Ân Khiết làm ở bộ phận quản lý, Vũ Hoa làm ở bộ phận thị trường, đều là do anh ta trực tiếp quản lý. Không tìm anh ta thì tìm ai?”

Nghĩ đến việc anh ta luôn nhân nhả mà sai tội chạy chỗ này chỗ kia, tăng ca mòn cả chân, tôi trong một lúc nghĩ đến việc này thì cũng là lẽ hiển nhiên mà!

Vũ Hoa cẩn thận, nghĩ nhiều: “Hay là thôi đi, người ta quen biết trưởng phòng đó. Phó tổng Lâm liệu có trách chúng ta đem việc đến cho anh ta, gây khó dễ cho anh ta không.”

Cũng phải... nhờ đâu quản lý trực tiếp không hiểu chuyện, vậy là tiêu đời luôn.

Tâm trạng của tôi và các cô ấy khác nhau, nên mới dễ dàng nói ra như vậy. Tôi hơi xấu hổ, vội nói: “VẬY đi, hai bà viết đơn than phiền, tôi đi tìm phó tổng Lâm.”

Ân Khiết lập tức phản đối: “Không được đâu, muốn đi cùng đi, không thì không ai đi hết.”

Vũ Hoa cũng gật đầu.

Tôi tùy tiện tìm một cái cớ thuyết phục họ: “Không cần mà. Đi theo tôi, nhiều khi phó tổng lại nghĩ chúng ta ép uống anh ta.”

Dù sao thì bớt việc bớt phiền, tôi mới phải không lo Lâm tự Sâm tỏ thái độ gì với tôi. Tại những tình huống phù hợp, tôi phát hiện bản thân rất vui vẻ mà tạo cho anh ta vài điều phiền phức. Hơn nữa, loại việc nhỏ này với anh ta thể nào cũng chẳng được xem là phiền hà.

Nhưng mà đến tận trưa hôm sau, Lâm Tự Sâm vẫn chưa đến. Tôi chờ rồi đợi, tận đến ba phần tư ngày mới thấy bóng dáng của anh ta xuất hiện ở cửa. Tôi lập tức kích động chạy đến chào đón

“Phó tổng, bây giờ anh có rảnh không?”

Bước chân anh ta dừng lại, ánh mắt dạo một vòng nhìn tôi, chẳng nói gì, trực tiếp đi vào phòng làm việc của anh ta. Tôi do dự một chút, đi vào theo.

Vào trong, anh ta mới lên tiếng.

“Đóng cửa lại. Có chuyện gì?” .

Tôi đầu tiên đóng cửa lại, xoay người lại thì vừa lúc anh ta cởi áo khoác ngoài, tiện tay ném sang một bên.

Hôm nay anh ta mặc một bộ âu phục khá nghiêm trang, phong độ đặc biệt xuất sắc, vừa vào phòng làm việc lớn đã hấp dẫn ánh mắt mọi người. Bây giờ cởi âu phục ra rồi, chỉ còn lại áo sơ mi màu trắng, đứng bên cạnh bàn cúi đầu châm trà, cúc áo màu đen như ẩn như hiện, động tác tạo cảm giác dễ chịu.

Tôi bỗng nhiên nhớ đến có người từng nói anh ta từng là bác sĩ ngoại khoa. Không biết anh ta mặc áo blue trắng cầm dao phẫu thuật sẽ trông thế nào nữa.

Phòng làm việc lớn bên ngoài truyền đến một trận ồn ào, tôi giật mình thấy bản thân đang thất thần, nhưng không nói gì. Anh ta cũng không giục, đứng bên kia cũng không nói, biểu hiện bình tĩnh quan sát tôi. Tôi không khỏi thấy ngượng, vội vàng đem chuyện ký túc xá kể lại một chút.

Anh ta dời tầm mắt, “Em tìm tôi, là vì việc này?”

“Phải... Đúng vậy.” .

Anh ta nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, dáng vẻ trầm tĩnh nhìn không ra suy nghĩ gì. Sau đó xoay người buông chén trà xuống, cầm lấy điện thoại.

Trưởng phòng hậu cần đến, tôi tìm cả Ân Khiết và Vũ Hoa, họ cũng đã đến.

Trưởng phòng hậu cần vừa thấy chúng tôi đã vội xin lỗi, nói là do bản thân làm việc tắc trách các loại. Ân Khiết rất hiểu chuyện, lập tức thể hiện thông cảm, nói là không muốn gây thêm phiền phức gì cho bên hậu cần nữa.

Vũ Hoa vẫn bày ra một vẻ mặt tươi cười cứng ngắc cho hợp phép giao tiếp.

Hai bên đều ầm áp thuận hòa.

Sau đó trưởng phòng hậu cần tiện thể đặt nên một vấn đề nan giải —— chỉ có một phòng, hai giường, các người có tới ba, vậy phải làm sao?

Chúng tôi căn bản không nghĩ đến việc này, nhất thời sửng sốt.

Thế nhưng chúng tôi còn chưa kịp lên tiếng, Lâm Tự Sâm đã một lời quyết luận: “Ân Khiết và Vạn Vũ Hoa dọn sang đi.”

Trưởng phòng hậu cần đương nhiên không thành vấn đề: “Tốt, mời hai vị bớt chút thời gian điền đơn chuyển phòng, chúng tôi sẽ nhanh chóng sắp xếp.”

Ân Khiết và Vũ Hoa nhìn nhau, cùng nói: “Phó tổng, chúng tôi. . .”

Lâm Tự Sâm cũng chẳng để cơ hội cho họ nói hết.

“Chuyện này cứ như vậy đi. Niếp Hi Quang, em ở lại..”

Ân Khiết và Vũ Hoa lo lắng nhìn tôi. Tôi lắc đầu, họ đành yên lặng rời đi.

Phòng làm việc lại an tĩnh trở lại. Lâm Tự Sâm tựa lưng vào ghế ngồi: “Nhiếp tiểu thư, em đối với sắp xếp của tôi có ý kiến gì không?”

Tôi không để ý lắm thay đổi trong cách xưng hô của anh ta, lắc đầu nói: “Không có.”

“Tôi cũng đoán thế”, anh ta gật đầu, ánh mắt nhìn tôi dần dần mang chút đùa cợt. “Nhiếp tiểu thư đã có ý cải trang vi hành, vậy chắc cũng sẽ không để ý lắm việc ở cạnh dân tình đâu nhỉ.”

19. Chương 18

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 18 Part 1

Chương 18 – phần 1

“Tại sao chỉ cần là đàn ông trưởng thành đẹp trai thì đều gây khó dễ cho chị mày vậy hả!”. Hết giờ làm, trên đường về ký túc xá, tôi chịu không nổi nữa gọi điện thoại cho Khương Duệ mà rên rỉ.

Khương Duệ vừa gõ máy tính vừa trả lời qua loa cho có lệ: “Hãy vậy không phải quá tốt sao? Nếu có người đẹp gây phiền hà cho em, em mừng còn chẳng kịp nè.”

“... Khương Duệ!” .

“Chị không hỏi qua anh ta thì làm sao mà biết được?”

“Đương nhiên sẽ hỏi rồi, mà em nghĩ là anh ta sẽ phối hợp mà trả lời chị sao?”

“Ày, chị cũng không nên đánh đồng như vậy mà. Anh ta là bên trụ sở chính Thịnh Viên điều đến, biết việc chị ở đây cũng không có gì lạ. Chỉ là thái độ của anh ta thì. . . Chị nè, người ta là bác sĩ ngoại khoa, vừa vào Thịnh Viên đã làm luôn quản lý, chị không nghĩ việc đó có mờ ám sao?”

“Có nghĩ tới rồi.” .

Tôi tất nhiên từng nghĩ đến, nhưng mà cũng chẳng liên quan đến bản thân nhiều, nên lại để mấy suy nghĩ đó sang một bên.

Khương Duệ tiếp tục nói: “Nghe nói nội bộ Thịnh Viễn mấy năm gần đây đấu đá vô cùng khốc liệt. Mấy người kỳ cựu đều chuẩn bị sẵn người kế nghiệp rồi, đều là con cháu họ. Quản lý của chị không rõ là ai, nhưng khẳng định là đã từng là nhân vật trung tâm, bây giờ bị đẩy ra vòng ngoài. Dượng cùng với người đó ở Thịnh Xa, anh ta chắc là con trưởng, không nhầm đâu. Cho nên em nghĩ lại, thấy chị giống như cá gặp nạn trong ao vậy.”

Tôi nhú nhú mày, trực giác phủ định: “Không phải đâu, cảm thấy anh ta hình như không phải loại người như vậy” .

Lâm Tự Sâm trên người có một loại khí chất rất ‘trời quang trăng sáng’, tạo cho người ta cảm giác là người rất cao thượng, thật sự rất khó tưởng tượng anh ta sẽ vì quyền lực mà giận chó đánh mèo trút giận lên tôi.

“Anh ta là loại người. . .”, tôi nỗ lực diễn tả bằng lời cho Khương Duệ nghe, “Anh ta trước kia chẳng phải là bác sĩ sao, chính là loại bác sĩ nhìn vào sẽ thấy không nhận tiền phong bì đó.”

Khương Duệ rất kinh ngạc: “Chị à, không phải chứ. Người ta đối với chị như vậy, mà chị còn nghĩ người ta nhận phẩm tốt? Ui cha, cái này nghe giống yêu đương quá.”

“Gieo gì gặt nấy [1]... Khương Duệ này, Thượng Hải và Tô Châu không xa mấy, cao nhất là đi xe lửa hơn mười phút thôi nhỉ. . .”

[1] Từ gốc là “ ” – nhất mã quy nhất mã

“Được rồi được rồi, không ghẹo chị nữa, há há. Cũng phải, mấy người bọn họ đều có thủ đoạn hết, nếu muốn gây khó dễ cho chị cũng đâu nhẹ nhàng như thế. Chỉ số thông minh của người ta cũng đâu thấp vậy.”

“...” Sao tôi lại có cảm giác bị đạn bắn ột phát thế này?

“Em nghĩ chỉ còn một khả năng, là người ta nhìn chị không thuận mắt. Có phải chị phạm lỗi gì làm cho người ta có ấn tượng xấu không?”

Tôi nghĩ mình sẽ có thể hùng hồn mà trả lời, nhưng lại bị chộp ngay điểm yếu. . .

Lần đầu tiên chạm mặt là ở dưới gầm bàn. . .

Nhất thời cứng họng.

Khương Duệ luôn hiểu rõ tôi, lập tức cười rộ lên ở đầu bên kia điện thoại, hỏi tới rồi không thương tiếc mà cười tôi, cuối cùng còn cảm khái: “Chị à, chị lớn nhanh nhanh đi.”

“... Được rồi, chị đến ký túc xá rồi, 888.” [2]

[2] 888: bye bye bye

Cúp điện thoại. Tôi nghĩ trái nghĩ phải, cuối cùng cho ra một cái kết luận, ngọn nguồn của việc Lâm Tự Sâm đối với tôi như vậy, chính là do ấn tượng đầu tiên mà ra.

Suy nghĩ phiên diện, những thứ đó là khó nhất để thay đổi, cho nên cứ thuận theo tự nhiên thôi vậy. . .

Thật ra ngoại trừ khiến tôi phải tăng ca điên cuồng, anh ta cũng chẳng làm gì được tôi.

Tuần sau đó đặc biệt bận rộn, vì chúng tôi phải kiểm tra toàn bộ bộ phận tài chính và bộ phận sản xuất. Kiểm tra thật là mệt chết người mà. May là không quá bận rộn, người trong phòng cũng là thay phiên nhau làm.

Tôi nghĩ đến “ưu ái” của phó tổng Lâm dành cho tôi, thế này tôi khẳng định là trốn không thoát rồi. Cho nên đơn gia là xin đi giết giặc, ngày đầu tiên đã tham gia.

Tại phòng quản lý bộ phận sản xuất, gặp người phối hợp làm bên phòng tài vụ là Âu Kỳ Kỳ, tôi khá vui vẻ. Nói chuyện với Kỳ Kỳ một lúc, người phụ trách bên bộ phận sản xuất là Tiểu Tô tỏ vẻ áy náy nói với chúng tôi: “Kỳ Kỳ, Hi Quang, thật xin lỗi. Hôm nay máy in của chúng tôi bị hư, vừa sửa xong, danh sách kiểm kê còn chưa in ra được, hai người ngồi chờ một chút được không?”

“Không sao đâu, cứ từ từ cũng được.” .

Có thể danh chính ngôn thuận như vậy mà lười biếng, tôi vui vẻ còn không kịp đấy chứ. Tiểu Tô đóng dấu xong mấy hồ sơ rồi cũng không còn việc gì làm, rót hai chén nước mời chúng tôi, rồi cùng ngồi xuống nói chuyện. Một lúc nhanh sau mấy tính của cô ấy “I I” hai tiếng, cô ấy quay sang nhìn, lập tức hưng phấn nói: “Nè, Kỳ Kỳ, bà lỗ lớn rồi. Đạm Đạm nói hôm nay bên phòng của cô cử đến một người siêu cấp đẹp trai.”

Kỳ Kỳ hứng phấn ló đầu qua: “Là ai là ai? Từ đâu tới?” .

“Đang hỏi Đạm Đạm đây.” .

Đạm Đạm cũng là người bên tài vụ, ở cùng phòng với Tiểu Tô. Mọi người ngày thường đều rất quen thuộc, nên Tiểu Tô không hề e dè mà trước mặt chúng tôi dùng QQ tám chuyện, bùm bùm gõ một tràng dài chữ, sau đó nói: “Đạm Đạm nói là từ A tới.”

Tay cầm chén trà của tôi khẽ run lên. .

“Biết anh ta họ gì không?” .

Kỳ Kỳ nói: “Chắc là không đâu. Đạm Đạm ở bên bộ phận thuế, nếu lấy người từ ngân hàng bên ngoài vào thì hơn nữa phải tìm người bên tài chính chứ. . .”

Tiểu Tô nói: “Cô ấy biết mà, đang bắt quái với tôi nè. Cả tên lẫn người đều rất đẹp. Họ rất ít gặp, họ Trang đó, thật sự vô cùng hiếm gặp mà. . . Nè, Hi Quang, bà bị sao thế?”

“Tôi. . . tôi đột nhiên nhớ ra trong văn phòng có chút việc, quay về xem một chút, sẽ quay lại ngay.”

“A, rất gấp sao?”, Tiểu tô gọi theo, “Danh sách sắp in xong rồi, chúng ta rất nhanh có thể bắt đầu kiểm tra đó ~”

Tôi đi ra xa nên để lại giọng nói cô ấy ở lại phía sau.

20. Chương 18 .2

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 18 Part 2

Chương 18 – phần 2

Tôi đã lâu rất lâu không nghĩ về người đó, tôi cũng nghĩ rằng thời gian sẽ xóa mờ tất cả. . .

Tôi nghĩ... .

Thời gian chắc là chưa đủ.

Nhưng mà khi tôi đang đứng giữa đoạn đường từ nhà máy đến cửa văn phòng, còn đang hít thở, tôi đột nhiên thấy cảm kích vô vô cùng lần kiểm tra này.

Nếu như không phải đi kiểm tra lần này, tôi khẳng định sẽ ở tại phòng làm việc. Khoảng cách ngắn như vậy, với cái tính xúc động kiềm hãm lý trí của tôi, tôi có khi đã chạy đến phòng tài vụ rồi.

Tôi nhất định đã có thể nhìn thấy anh . . .

Cũng làm cho anh gặp tôi. không chừng lại là cảnh mắt mặt khi gặp tình cũ không thành nhưng khó quên. . .

Không giống như hiện tại, tôi còn có thể ngoảnh đầu lại. Ngoảnh lại đứng ở vị trí chỉ biết anh, nhưng không biết anh ở đâu.

Vậy có tính là một loại tiến bộ không? .

Chắc là có tính.

Tôi đã quyết định quay về khu vực sản xuất để kiểm tra, nhưng nhìn tòa nhà văn phòng lớn cách đó không xa, thấy một cửa sổ nào đó ở hướng phòng tài vụ, bước chân cứ chậm chạp không tiến tới.

Tận đến khi nghe được tiếng mở cửa, nhóm người vừa đi vừa nói chuyện hướng ra cửa lớn.

Sau đó tôi cảm nhận được vài ánh mắt rơi vào trên người mình.

Trong đó có một ánh mắt không thể bỏ qua. . .

Tôi cũng chẳng còn chút sức lực nào để chống lại đường nhìn của anh ta.

Lâm Tự Sâm.

Anh ta đứng đằng kia nhìn tôi, cầm trong tay, đi theo phía sau là mấy người quản lý bộ phận sản xuất. Phải rồi, gần đây bên sản xuất đang mở rộng một nhà máy, anh ta ở đây cũng không có gì ngạc nhiên.

Vài giây trầm mặc trôi qua, anh ta lên tiếng: “Nếu tôi nhớ không lầm, bây giờ hẳn là em phải đang đi kiểm kê.”

Tôi chậm chạp đáp lại: “Tôi lập tức quay về làm.”

Lâm Tự Sâm không nói gì. Anh ta nhìn tôi, là loại ánh mắt xuyên thấu người khác, nói: “Cả đợt kiểm tra này do em phụ trách.”

“Vì sao?” Tôi kinh ngạc, chẳng phải mọi người sẽ thay phiên sao?

“Đang rời vị trí”, anh ta lạnh lùng bỏ lại bốn chữ, mang theo người quay đi. Đi được vài bước thì dừng lại, quay lại nói, “Tất nhiên, nếu Nhiếp tiểu thư không thích, cũng không có cách nào ép buộc được cô.”

Tôi nắm chặt tay, “Tôi rất sẵn lòng.” .

Cứ như vậy, tôi mang theo ánh mắt đồng tình của Ân Khiết và Vũ Hoa và ánh mắt hả hê của mấy người trong phòng làm việc, bắt đầu vào một vòng kiểm kê toàn bộ.

Việc kiểm kê so với các tiền bối kể lại còn làm người rầu rĩ hơn rất nhiều. Bên sản xuất có tới mấy cái kho, cái nào cũng cao lớn, rất nhiều chỗ phải dùng thang máy. Cái loại thang máy thô sơ bốn phía chẳng che chắn này, đưa tôi dừng lại gần mười mét trên cao, sau đó tôi nghiêng người, nhìn nhân hồ sơ, kiểm tra số lượng.

Gắn bó với nó đến ba ngày sau, tôi ra khỏi thang máy, chân khụy xuống, cả người không cẩn thận mà ngã nhào, hai tay và đầu gối máu chảy không ngừng. Chỉ còn một ngày là tối đa có thể làm xong, tôi lại bị mấy cái linh kiện rơi trúng đầu.

Tôi nghĩ cả đời này của tôi chưa từng phải nếm qua loại khổ ải này.

Ân Khiết bèn chủ động xin làm thay tôi hai ngày, bị tôi từ chối. Không phải chỉ là một tuần thôi sao, có gì đặc biệt chứ.

Cứ như vậy cứ ngỡ chịu đựng được đến cuối tuần, việc kiểm tra kết thúc toàn bộ. Tôi cầm bản danh sách kiểm kê ra khỏi bộ phận sản xuất, sâu sắc cảm giác được, tôi chẳng còn thanh xuân nữa mà trở thành tàn hoa bại liễu [1] rồi.

[1] Tàn hoa bại liễu: Hoa tàn lá héo

“Mẹ, tuần này còn không về nhà. . . Vâng, cùng đồng nghiệp đi chơi.”

Hết ngày thứ say, tôi không quay về ký túc xá của mình mà một thân tàn tật nằm trên giường phòng của Ân Khiết gọi điện ẹ.

Đối phó với mẹ xong, cúp máy, Ân Khiết đang nấu đồ ăn lết sang chỗ tôi: “Hi Quang, ngày mai bà cũng đi chơi với chúng tôi đi?”

“Không đi đâu”, tôi chẳng nghĩ ngợi mà nói. Ngày mai ta phải ở trên giường để ngủ một ngày một đêm, chẳng còn hơi sức để mà đi chơi nữa.

“Vậy mà bà nói với mẹ là đi chơi với tụi này.”

“Nói tùy tiện mà. Không phải nói tôi bị quản lý dẫn vật tới không còn khả năng nhúc nhích sao? Ồ, phải rồi. Ngày mai mấy bà về tới khu vực thành phố, mua giúp tôi mấy đồ ăn đêm mang về nha.”

“Ngày mai bọn này không vào thành phố mà. Vừa nãy chúng ta nói chuyện bà có tập trung nghe không vậy?”, Ân Khiết vỗ vỗ tôi.

Đương nhiên không nghe, tôi mệt tới mức tai sắp điếc luôn

“Vậy bà đi đâu?” .

“Thượng Hải đó. Chắc khuya mới về. Bà tự tìm đồ ăn đi nha.”

“Thượng Hải?” Tôi ngẩn người, ngồi dậy.

“Đúng vậy. Bà biết tôi học ở phía Bắc mà. Nếu đi làm ở phía Nam, gần như vậy, đương nhiên phải đi chơi Thượng Hải cho biết rồi. Ấy giừ, lần này chúng tôi đi Thượng Hải có xe rồi, chỉ cần ra trước cửa công ty đón xe thôi.”

“Tôi cũng đi.” .

“... Vũ Hoa nói muốn đi chùa Tĩnh An thấp hương. Thật nhìn không ra cô ấy lại có lòng thành như vậy mà, vậy mà thịt cũng chả ăn bớt lại. . .Gì?”, Ân Khiết dùng thao thao bất tuyệt, “Hi Quang bà nói gì?” .

“Không có gì.”, tôi lại nằm xuống, cố dùng một giọng nói hết sức bình thường trả lời, “Tôi cũng đi nữa.”

21. Chương 19

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 19

Chương 19

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ngân hàng từ nơi khác đến công ty, cũng giống như đến nói chuyện cho vay mượn or là kiểm tra gì đó, nói chuyện xong thì đi thôi. . .

Chương trước hình như có chút gây hiểu lầm, cần giải thích một chút.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi đứng ngay cửa công ty để đón xe. Chủ yếu là Ân Khiết và Vũ Hoa vẫy xe, tôi ngồi ở bồn hoa bên cạnh mà ngủ bù. Còn đang lim dim, hình như nghe được giọng nói ngạc nhiên vui mừng của Ân Khiết: “Phó tổng Lâm, anh cũng đi Thượng Hải à!” .

Anh ta sao lại ở chỗ này? .

Tôi ngạc nhiên, lập tức nhìn lên, nhưng mà chậm rồi.

Tôi đã nghe ra giọng nói mang theo thái độ hòa nhã làm người ta yêu thích của Lâm Tự Sâm: “Ừm, tôi có thể đưa các cô cùng đi.”

Tôi lập tức nháy mắt ra hiệu với Ân Khiết để bảo từ chối, nhưng mà Ân Khiết đã không nhìn thấy thì thôi, lại còn lôi lôi kéo kéo tôi, mang tôi nhét vào vị trí ghế phụ. “Cám ơn phó tổng Lâm! Hi Quang bà ngồi đằng trước đi!”

Cô ấy nói lớn một câu, sau đó nhanh chóng hạ giọng nói với tôi: “Cơ hội tốt đó. Bà tranh thủ tạo quan hệ tốt đẹp với phó tổng Lâm đi. Dù sao bây giờ không phải đang đi làm, người ta cũng thoải mái hơn.”

Cô ấy kéo theo Vũ Hoa dùng tốc độ siêu nhanh ngồi vào ghế sau, chẳng cho tôi từ chối, “kịch” một tiếng đóng cửa lại luôn.

Tôi chỉ có thể ngồi ở đằng trước.

Trong không gian nhỏ hẹp, ngồi bên cạnh một người tạo cảm giác mạnh mẽ không thể làm lơ, tôi thật sự không hiểu sao anh ta lại đồng ý làm tài xế cho chúng tôi. Lúc với tay kéo thắng xe, anh ta suýt chút là chạm vào quần áo của tôi. Tôi lặng lẽ cởi áo khoác, nép vào một bên.

Tay anh ta hạ xuống, mặt không biểu tình mà giảm chân ga.

Ô tô vững chãi chạy trên đường, Ân Khiết dùng sức bấu vào cánh tay tôi, ý bảo tôi nói chuyện. Tôi lần thứ hai né vào một bên, mặc kệ cô ấy.

Lâm Tự Sâm liếc mắt nhìn chúng tôi.

Ân Khiết vội vã rút tay về, vờ vịt hờ hờ cười.

Lâm Tự Sâm nhàn nhạt hỏi: “Mọi người đi đâu?”

“Chúng tôi đầu tiên muốn đến Chùa Tĩnh An. [1] Vũ Hoa thích nhất cầu thần bái phật, nói là chùa Tĩnh An cầu tiền tài rất linh nghiệm gì đó. . . Tôi thì muốn đi Bến Thượng Hải.[2] Tuy đều nói là chỉ người ngoài mới đi [3], nhưng mà tôi không phải người ngoài đó ba ha ha ha ~”

[3] Ý là người ngoại tỉnh

Có Ân Khiết, bầu không khí luôn luôn sẽ không được bình thường. Lâm Tự Sâm hỏi có một câu, cô ấy đã luyện thuyên trả lời một đồng chữ.

Cơn buồn ngủ lại ập đến, tôi lấy tay che miệng, lén lút ngáp một cái... .

Chít chít chút chút lúu rúu... .

Với giọng nói ồn ào liên tục có tiết tấu của Ân Khiết, tôi chóng không nổi nữa, mơ mơ màng màng rơi vào giấc ngủ, mơ hồ nghe được cô ấy đang nói: “Ha ha, Hi Quang gần đây chắc là mệt chết luôn. . . nghe nói lúc kiểm kê leo thang máy làm sao đó, còn bị ngã một cú, tay và chân đều có vết thương, còn bị mấy linh kiện rơi trúng đầu. . .”

Chờ đến khi tôi được Vũ Hoa lay dậy, mọi người đã đến chùa Tĩnh An. Ân Khiết và Vũ Hoa nói lời cảm ơn với Lâm Tự Sâm, tôi chẳng nói gì cứ thế xuống xe.

Đứng ở bên cạnh xe, không nghĩ đến là bắt gặp ánh mắt của anh ta, tôi quay đầu đi chỗ khác, nhìn thấy đèn thờ nguy nga lộng lẫy.

Lâm Tự Sâm lái xe đi rồi, Vũ Hoa nhìn theo xe anh ta, cảm động nói: “Phó tổng Lâm thực sự là người tốt mà. Tôi cứ nghĩ anh ta vừa đến Thượng Hải sẽ thả chúng ta xuống xe luôn.”

Ân Khiết càu nhàu: “Người ta thấy Hi Quang ngủ như heo á, nên cũng chả nỗ đuổi chúng ta xuống xe đâu!”, rồi còn trách tôi, “Cơ hội tốt thế nào chứ. Không phải trong giờ làm, sao bà không chịu nói mấy câu làm dịu mối quan hệ với người ta hả?”

Tôi nói: “Tôi không cần lấy lòng anh ta.” .

Ân Khiết buồn bực nói: “Sao bà cứng đầu thế này chứ!” .

Vũ Hoa vội vã hoà giải: “Được rồi, đừng cãi nhau trước cửa chùa, chúng ta vào đi.” .

Ân Khiết tức giận: “Ai cãi với cô ấy chứ.” .

Tôi nói: “Đúng vậy, ai cãi người đó là heo.” .

Ân Khiết đập tôi hai cái, nhịn không được lại cười.

Vũ Hoa giục mọi người vào trong. Ân Khiết thấy vé vào cửa đến hơn mười đồng, kiên quyết không chịu đi vào. Tôi thì sao cũng được, đi theo Vũ Hoa vào trong.

Nhưng lúc quỳ trên đệm khăn, tôi lại thấy khó.

Cầu nguyện? Cầu cái gì được chứ?

Tách một tiếng trong nháy mắt, đáp án tự nhiên hiện lên. Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh, không phải của ba mẹ, không phải bản thân tôi, cũng không phải của người kia, mà là ——

Lâm Tự Sâm... .

Tôi chấp tay, nhắm mắt lại, chân thành cầu khẩn: xin cho Lâm Tự Sâm phó tổng lên như điều gặp gió, thăng chức hay gọi về trụ sở chính cái gì cũng được, bị người hành tinh bắt đi cũng được luôn, cầu cho anh ta nhanh nhanh chóng chóng biến mất đi. . . [=))))))]

Cầu nguyện xong, tôi nghĩ cũng coi như chuyến đi này không tệ, tâm trạng tốt hơn không ít. Vũ Hoa cũng có vẻ mặt như ngày mai sẽ phát tài. Chúng tôi rời chùa Tĩnh An, cùng Ân Khiết đi Bến Thượng Hải. Ở đó thật chẳng có gì vui. tùy tiện đi dạo lòng vòng đã đến giờ ăn.

Vấn đề ăn uống này, tôi và Ân Khiết có bất đồng.

Ân Khiết nhất định muốn đi Miếu Thành Hoàng [2]: “Ở đó cũng được xem là cảnh nổi tiếng nhậ ở Thượng Hải rồi, vừa ăn vừa xem luôn tiết kiệm giờ!”

Tôi nói: “Chúng ta đi ngắm sông đi.” [4]

“Đi ngắm biển làm gì chứ. Chưa kể giờ là lúc đi ăn nữa, bà nghĩ coi, ngoài đường thiếu gì chỗ ăn vặt ngon, lại chẳng đắt. Đi Miếu Thành Hoàng đi”.

“Ở đâu chả có chỗ ăn. Giờ qua bên đó đi tôi đãi tiệc lớn luôn.”

Ân Khiết nhất thời kích động như hổ vồ: “Thật hay giả? Bà mới tiệc lớn?” .

Ta gạt đầu, cường điệu: “Tiệc lớn.” .

Ân Khiết giãy dụa: “Nhưng mà tôi cũng muốn đi ăn lẽ đường đó.”

“Ở đó nhiều người đẹp lắm á, chưa kể còn là hàng xuất sắc nha.”

Ân Khiết mắt sáng như sao, “Thật không đó?” .

“Tất nhiên. Ở đó là trung tâm tài chính đó, là nơi náo nhiệt nhất Thượng Hải. Công ty chứng khoán, ngân hàng gì đó. . .”, dừng một chút, “... người đẹp trai đi đây trên đường luôn.”

Ân Khiết quả quyết một chữ. “Đi!” .

Chúng tôi bắt xe đi sang đó.

Từ khi tôi nói người đẹp rất nhiều, xe taxi vừa qua đường hầm song, Ân Khiết hai mắt đã chớp sáng nhìn chăm chăm bên được. Nhìn một lúc, cô ấy đột ngột quay người nói, “Trụ sở Thịnh Viễn hình như ở ngay cạnh đây nè. Liệu chúng ta có thể quá giang xe anh ta đi về không nhỉ?”

Tôi nhấp nhòm “Ừm” một tiếng, nói với tài xế taxi, “Sư phụ ơi, đến cao ốc Thịnh Viễn nhé.”

Ân Khiết khiếp sợ nhìn tôi.

Xuống xe, Vũ Hoa kéo kéo tay áo tôi: “Hi Quang, bà thật sự muốn đi tìm phó tổng Lâm sao?”

“... Cái gì?”, tôi hồi hồn, “Chúng ta đến khu bên cạnh ăn cơm mà.”

Khu bên cạnh tòa nhà có rất nhiều nơi ăn uống. Chọn một nơi ngồi xuống, Vũ Hoa hơi lo lắng hỏi tôi: “Ở đây liệu có đắt lắm không?”

“Làm bao nhiêu ca như vậy đều tính là tiền tăng ca đó, không sao đâu.”. Tôi lật thực đơn, lưu loát gọi một bàn lớn thức ăn. Ân Khiết cứ nháy nháy mắt với tôi, tôi thì chẳng phát hiện. Đợi phục vụ đi rồi, cô ấy trực tiếp đứng dậy: “Hi Quang, bà điên hả? Nhiều thức ăn vậy là phải sáu bảy tám trăm đồng đó, lại còn ăn làm sao hết được?”

“Thì ăn nhiều chút thôi.” .

Tôi ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, rất xa, bảng hiệu hình vòng cung kia, dưới ánh mắt trời lóa mắt.

Ăn một bữa no nê hết nửa tiếng đồng hồ. Không hề ngoài dự liệu, ai cũng ăn quá no. Ân Khiết một bên nhờ phục vụ gói đồ lại, một bên vuốt vuốt bụng nói: “Tôi nghĩ tôi ăn hết nổi rồi!”

Vũ Hoa hỏi: “Tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Tôi nói: “Dưới lầu có một quán cà phê, trà chiều của họ rất nổi tiếng, chúng ta đến đó xem thế nào?”

Ân Khiết lặng im, “Tôi xin bà đó. Chúng ta đi đâu đó đi, đừng ăn nữa là được.”

“Nghe nói ở đó bánh kem ngon lắm.” .

“Không được, có ngon tôi ăn cũng chả vô nữa.” .

“... Đầu gối tôi đau đến mức đi không nổi nữa rồi.” .

“Sao mà bà xấu quá vậy hả!” .

Ân Khiết kéo theo Vũ Hoa, rơi lệ đầy mặt theo tôi đi uống trà chiều.

Tuy rằng miệng cô ấy nói là ăn không nổi, nhưng mà khi bánh kem đẹp nhất được mang lên, cô ấy lập tức sinh khí dồi dào, ăn vui vẻ hơn bất kỳ ai.

Vũ Hoa miễn cưỡng nhắc nhở cô ấy: “Không phải gần đây bà nói phải giảm cân sao? Dù là một chuyến đi khó mới có được, nhưng mà đừng có xả láng vậy chứ. Mấy ngày nhịn đói trước đây bỏ sạch rồi.”

Ân Khiết hùng hồn đầy lý lẽ nói: “Có khi do mấy hôm trước ăn ít quá nên giờ tôi mới thế này á. Cái loại đồ ăn ngon lành xinh đẹp quyến rũ cứ trưng ra ngay trước mắt như này mà không ăn được mấy bà có hiểu không? Mấy hôm trước kiềm chế được, nhưng sau đó mấy ngày lại thèm ăn. Rồi cuối cùng là không kiềm chế được. Càng áp lực thì càng khó kiềm đó! Hay, tóm lại là nếu không nhìn thấy đồ ăn ngon thì chẳng sao rồi. . . Mấy bà chưa trải qua cảm giác của người béo thì sẽ không hiểu đâu!”

Càng áp lực thì càng khó kiềm sao?

“Vậy thì có gì mà khó hiểu chứ.”, tôi khuấy khuấy trà sữa, nhìn phía ngoài cửa sổ.

“Bà chưa giảm béo bao giờ, làm sao bà hiểu được chứ.”

Ân Khiết ăn hết mấy miếng bánh kem rồi mới thật sự ăn không nổi nữa, cùng tôi nhìn ra ngoài: “Hi Quang, bà ngắm nửa ngày rồi, có thấy ai đẹp trai không? Tôi thì chẳng thấy ai cả.”

Vũ Hoa thều thào nói: “Lúc này đã tính hỏi mấy bà, hôm nay là thứ bảy đó. . . Đẹp trai thì cũng đâu đi làm. . .”

Tôi giật mình, đột nhiên thấy chẳng còn chút sức lực.

Đúng vậy, hôm nay là thứ bảy. Nếu không phải thứ bảy, làm sao tôi có thể rảnh rỗi đến Thượng Hải chứ. . . Thứ bảy mà, người ta đâu có đi làm. . .

Tôi thực sự là tăng ca nhiều quá mà mệt mỏi, thế mà lại quên điều này.

Ân Khiết thống khổ nói, “Chúng ta bị Hi Quang lừa rồi! Hi Quang bà thừa thận đi. Bà muốn ăn đồ ăn ở đây đúng không?”

“Về thôi.”. Ngây người đã lâu, tôi nói.

“Ừm, cũng đến giờ rồi.” .

Chúng tôi cùng rời khỏi quán cà phê, chen vào dòng người đi nhi mắc cửi. Tôi lại một lần nữa ngẩng đầu, nhìn một loạt cửa sổ trên tòa cao ốc kia, ngơ ngẩn dừng chân.

Nhiều cửa sổ như thế, anh ngày thường, là từ cửa sổ nào nhìn xuống?

“Hi Quang?” .

“Hi Quang? Mơ màng gì đó? Đi thôi!” .

Tôi đang mơ màng cái gì? .

Tôi đứng trên đường người qua kẻ lại, một giây mỗi phút đều có rất nhiều người vội vã bước qua tôi. Từ trước đến, rồi gặp thoáng qua. Tôi gặp vô số người xa lạ, chỉ là không gặp anh.

Tôi biết anh mỗi ngày đều đi qua đây. Tôi biết anh ở tại chỗ này giữa thành phố, là ngay cạnh con đường này đây. Biết đâu ngay thời khắc tiếp theo, sẽ đứng ngay nơi tôi đang đứng.

Thế nhưng tại giờ khắc này, tôi không gặp được anh.

Anh cũng vĩnh viễn sẽ không biết, có người từng ở đây, tưởng tượng cùng anh gặp mặt.

Ân Khiết kéo kéo tay áo tôi, “Hi Quang, sao còn chưa đi? Bà nghĩ gì vậy?”

“Hả? Không nghĩ gì cả. Chỉ là. . .”, tôi nhỏ giọng nói, “Gặp nhau ở Thượng Hải, thật quá khó khăn.”

22. Chương 20

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 20

Chương 20

Tôi ngủ ở ký túc xá tròn một ngày một đêm.

Nên đến tối lại ngủ không được. Trằn trọc một lúc, dứt khoát dậy chơi trò chơi điện tử cầm tay cả đêm. Sáng sớm đầu tuần, tôi tinh thần uể oải bước đi làm. Nếu ở trên đường, Lâm Tự Sâm bắt gặp bộ dạng tôi như thế này, có lẽ sẽ lại muốn châm chọc tôi vài câu đây. Ai dè vừa đến văn phòng đã nghe thấy một tin tức đáng sợ.

“Phó tổng Lâm hình như lái xe gây tai nạn rồi.” .

Không phải chứ? Trong nháy mắt cơn buồn ngủ của tôi toàn bộ tiêu tan, nhớ lại lời cầu khẩn của tôi ở chùa. . . lẽ nào. . .

Tôi bám lấy người truyền tin, Trương Á, khẩn trương hỏi: “Anh ta có bị làm sao không?” .

Trương Á hoài nghi nhìn tôi, giọng nói lập tức nghe chua loét: “Nhiếp Hi Quang, cô làm sao mà khẩn trương vậy hả? Thật nhìn không ra cô quan tâm phó tổng Lâm như thế đó.”

Nói xong cô ấy quay người bỏ đi, thông tin gì cũng chẳng cho tôi.

May là rất nhanh sau đó có cuộc họp bộ phận. Phụ trách lần này là người không mấy nhúng ta vào công việc – tổng giám đốc Trương. Trương tổng. Trương tổng thông báo phó tổng Lâm bị tai nạn xe, may mắn là việc không nghiêm trọng, nhưng thông tin là cần nghỉ ngơi vài tuần.

“Tháng này công việc của phó tổng Lâm do tôi chịu trách nhiệm. Nhưng mà gần đây bên khu sản xuất mở rộng, có nhiều lúc cần cậu ấy trực tiếp cho ý kiến. Cho nên cần một người đến đưa hồ sơ cho phó tổng Lâm. Cũng không cần đi nhiều lắm, chắc chỉ một tuần một, hai lần thôi. Có ai muốn đi không?”

Trương tổng nhìn chung quan. Tôi tranh thủ lúc người khác còn đang chộn rộn đã giành phần đứng lên: “Trương tổng, tôi đi.”

Mọi người đều nhìn sang. Tôi ho khan, giải thích: “Trước tiên, đương nhiên là vì việc xây dựng này tôi vẫn luôn theo dõi. Thứ hai là mọi người đều biết, phó tổng Lâm có ấn tượng không tốt lắm với tôi.”

Chắc là nghĩ đến các tình huống hằng ngày, ánh mắt đồng nghiệp trong phòng có chút ôn hòa hơn.

“Lâm tiên sinh, là người của công ty cậu đến. Một cô bé lanh lợi lắm, đem hồ sơ của cậu đến. Cô bé không tiện đi vào, tôi đưa vào cho cậu nhé.”

Trong phòng yên lặng.

“Để cô ấy vào đi.” .

Tôi mở cửa phòng sách. Ánh mắt đầu tiên, nhìn vào người của Lâm Tự Sâm.

Anh ta quả nhiên ngồi trên ghế.

Cửa sổ sát mặt đất trong phòng vừa lúc được ánh nắng rọi vào. Anh ta mặc một chiếc áo khoác long mỏng màu xám, đầu gối phủ một tấm chăn mỏng, đang cúi đầu đọc quyển tạp chí trong tay.

Tuy rằng cả người anh ta không hề có vẻ khó chịu hay không ổn, nhưng tôi thế nào cũng thấy anh ta như người tật chân.

“Phó tổng Lâm.”, tôi có hơi khấn trương đến trước mặt anh ta, để hồ sơ tài liệu xuống.

Anh ta nhận ánh mắt của tôi.

“Là em?” .

Tôi không vững dạ nói: “Ừm, những người khác đều bạn.”

Cuối cùng tôi cũng không nói được là tôi đến xem bộ dạng anh ta bị tôi nguyên rửa như thế nào, không làm gì khác được ngoài việc lung tung tìm bừa một lý do có vẻ thuyết phục. Ánh mắt anh ta nhìn tôi có vẻ suy ngẫm. Tôi thì có tật giật mình, lập tức cúi đầu.

Anh ta khép lại quyển tạp chí đặt sang một bên, nhận lấy hồ sơ, dặn dò đi giúp việc: “Dì Trần, dẫn cô ấy đến phòng khách ngồi chờ.”

Ngồi vài tiếng đồng hồ, tôi thiếu chút là ngủ gật trên ghế sofa, sau đó không thể không lấy điện thoại ra, ngồi chơi game cho tỉnh táo. . .

Đến trước khi đi tôi cũng không gặp lại Lâm Tự Sâm. Dì mang hồ sơ đã được ghi chú đưa cho tôi, sau đó đưa cho tôi một danh sách.

“Cậu ấy nói cô ngày mai mang đến những hợp đồng này.”

Tôi hơi ngạc nhiên. Không phải nói một tuần chỉ một hai lần sao? Sao ngày mai lại còn phải đến? Cúi đầu xem, trên giấy có mấy đường nét tùy tiện mà quen thuộc, là chữ viết của Lâm Tự Sâm.

Chiều hôm sau, tôi lại đúng giờ đem tài liệu đến tận tay anh ta, sau đó lại chuẩn bị đến phòng khách chờ.

Chờ ở phòng khách thật sự rất buồn chán, nhưng tôi lại đau đớn phát hiện lúc đi vội vàng vàng, điện thoại di động cũng để quên ở văn phòng luôn, cả game cũng chẳng chơi được. Vậy nên khi ra khỏi phòng sách, tôi dè dặt hỏi anh ta: “Phó tổng, tôi có thể đọc tạp chí trong phòng khách không?”

Dù sao cũng là đồ của người ta, tôi không được tùy tiện đụng đến.

Anh ta đến đầu cũng chẳng ngẩng, nói: “Em đọc không hiểu đâu.” [*Mia sắc nước* =))]

Ồ? .

“Đều là tạp chí y học của nước ngoài.” .

“Ồ. Vậy tôi ra ngoài chờ vậy.”, tôi xấu hổ tính chuồn êm.

“Chờ một chút.” .

Tôi nhìn anh ta.

“Em cứ ở đây đi”, anh ta hồ hững nói, “Tôi có một số việc đến lúc sẽ cần hỏi em.”

... .

Đưa hồ sơ xong còn phải trả lời câu hỏi hử. . . Tôi yên lặng ngồi ở sô pha, cuối cùng qua mấy tiếng đồng hồ, anh ta coi tôi như người vô hình, chẳng buồn hỏi tôi bất cứ vấn đề gì. Đến tận khi xong việc mới lên tiếng: “Chiều mai dì Trần có việc về Thượng Hải, em tự mở cửa đi.”

Anh ta gọi dì Trần đến: “Dì đưa chìa khóa cho cô ấy đi.”

“A?” Tình huống gì thế này? .

“Chẳng lẽ anh bảo tôi tự mở cửa?” .

“Ừ.” .

Tôi ngây ngốc chờ đợi nhận chìa khóa dì đưa, cảm giác vô cùng quái dị. Đưa văn kiện thôi mà, sao tôi lại đột nhiên có chìa khóa nhà anh ta?

Đến khi ra khỏi cửa tôi mới nhớ ra, ngày mai tôi còn phải tới nữa! Nói đúng hơn là, ba ngày liên tục đến nhà anh ta?

Tôi không dám nghĩ đến ánh mắt của đồng nghiệp trong phòng nữa.

Nếu không thì ngày mai tôi vờ xin nghỉ rồi lén đến nhà anh ta? Không được không được. Vậy chẳng phải càng làm cho người ta tưởng tượng thêm sao.

Còn chưa kịp nghĩ đến kế nào vẹn toàn nhất, đã lại đến giờ phải đến nhà phó tổng Lâm. Lần này chẳng cần nói đến mấy người Tương Á, kể cả ánh mắt của Ân Khiết của viết rõ ràng—— bà với phó tổng Lâm đã phát triển đến đâu rồi? .

Được rồi, nếu tất cả mọi người đã nghi ngờ như thế, tôi cũng. . . chẳng lo lắng nữa!

Thoải mái mang theo tài liệu đến nhà Lâm Tự Sâm.

Ngoại trừ việc tự mở cửa vào, mọi thứ cũng chẳng khác mấy.

Chỉ là hình như có một sự yên lặng khác thường.

Một chiều cuối thu, Lâm Tự Sâm theo thường lệ đang xem tài liệu, tôi theo thường lệ ngồi ngây ngốc ở sofa. Ánh mắt nhìn cây ngoài cửa sổ, đến nhìn sách trên giá, lại đến bình hoa trên bàn, cuối cùng nhìn thấy ly thủy tinh không có nước.

Với tâm ý quan tâm bệnh nhân, tôi chủ động hỏi: “Phó tổng, cần tôi lấy nước không?”

Động tác lật tài liệu của anh ta có hơi chậm lại, sau đó từ từ xoay người, nhưng không nói gì. Lúc tôi cho rằng mình quá lẩm chuyện rồi, anh ta mới gật đầu nhẹ như không có gì.

Tôi nhanh chóng cầm ly nước đi vào phòng ăn, cầm ấm nước lên, trống không.

Tôi đến cửa phòng sách thăm dò: “Phó tổng, chắc phải chờ mấy phút đó. Nước nóng không có, tôi phải nấu một chút.”

Anh ta ngẩng lên nhìn tôi, lại nhìn xuống. Tôi gãi gãi đầu, khi anh ta ngẫm đồng ý, mới quay về phòng ăn, nhìn chăm chăm ấm nước chờ sôi.

Nước sôi, đổ ra, mang đến phòng ngủ, cẩn thận đem đến cho anh ta.*

Đoạn này mình cũng không hiểu, vì anh Lâm đang ở phòng sách nhưng lại mang nước đến phòng ngủ O_O? Mình edit nguyên văn chứ không nhằm đâu nha >w

<>

<>“Có cho thêm đá trong tủ lạnh vào, nên cũng không nóng lắm, anh cho thể uống luôn.”

<>

<>Anh ta không nhận luôn, ánh mắt anh ta ngưng lại trên ly nước trong tay tôi, chậm rãi chuyển sang khuôn mặt tôi.

<>

<>“Nhiếp Hi Quang, sao em lại cảm thấy áy náy?”

<>

<>“Cái, cái gì?” .

<>

<>“Mặt của em không che giấu được cảm xúc”, anh ta nhàn nhạt nói. “Từ ngày đầu tiên em đến, tôi đã thấy em đầy vẻ áy náy. Tại sao?”

<>

<>“Tôi...” .

<>

<>Tôi bị anh ta nhìn đến cả người không được tự nhiên, nghĩ thầm tôi là không cố ý nguyên rửa anh mà. . . Chưa kể là làm sao tôi cho anh biết được, nói là tôi ở chùa nguyên rửa anh, cho nên anh mới bị tai nạn xe? Vậy cũng phản khoa học nữa. . .

<>

<>Anh ta chờ tôi “Tôi” ra một lý do.

<>

<>“Nhiếp Hi Quang, đây là lần thứ hai tôi bị tai nạn xe.”, anh ta nhìn tôi, trầm thấp nói.

<>

<>“Lần trước bị tai nạn, sau đó bị mất công việc của cả đời.”

<>

<>Việc của cả đời? Tôi hơi ngạc nhiên, mới nhớ ra anh ta từng nói về nghề nghiệp của mình, là bác sĩ phẫu thuật ngoại khoa.

<>

<>Thứ quan trọng nhất của bác sĩ ngoại khoa là . . .

<>

<>Anh mắt ta không khỏi nhìn vào tay anh ta. Tay của anh ta vô cùng đẹp, ngón tay thon dài mạnh mẽ, khớp xương rõ ràng. Tôi tưởng tượng hình ảnh anh ta cầm dao phẫu thuật, chắc chắn là rất đẹp.

<>

<>“Tay của...”, tôi lập tức ngừng nói, trong lòng cảm thấy thương tiếc.

<>

<>“Tay của tôi.”, anh ta gật đầu, không hề chớp mắt nhìn tôi chăm chú, nói: “Nếu như lần tai nạn này có thể làm Nhiếp tiểu thư nhớ lại ký ức gì đó, tôi đây sẽ cảm thấy vô cùng vui vẻ.”

<>

<>Nhớ lại ký ức gì? .

<>

<>Tôi mờ mịt nhìn anh ta: “Anh đang nói gì thế?”

<>

<>Anh ta không trả lời.

<>

<>Ánh mắt lại dường như ngay lập tức hóa băng. Thu lại đường nhìn, anh ta lại dùng loại âm thanh trầm thấp và từ tốn nói với tôi, cũng trở nên lạnh lùng.

<>

<>“Em có thể về.”

<>

<>Cả một hôm, tôi nhận được thông báo, không cần đi đưa tài liệu cho phó tổng Lâm nữa. Tôi sau đó mới ý thức được, lẽ nào tôi lại đắc tội gì với anh ta?

<>

<>Vị Lâm tiên sinh này, anh cũng dễ bị đắc tội quá đấy!

<>

<>Tôi ôm đầu đau khổ, cũng không nhớ ra mình cuối cùng đã nói gì sai.

<>

<>“Xong rồi.”, tôi đau lòng nói với Ân Khiết, “Lần này anh ta về lại, thế nào mình cũng rơi vào địa ngục tăng ca thảm hơn trước luôn.”

<>

<>Nhưng mà tôi lần này tính sai rồi. Hai tuần sau Lâm Tự Sâm quay về, quả thực quên sạch trong bộ phận quản lý còn có tôi, hoàn toàn không động đến tôi. Thậm chí có lần trong lúc đi làm tôi lên lên mạng, anh ta ở sau lưng tôi, cũng làm như không thấy. .

<>

<>Ân Khiết chúc mừng tôi: “Hi Quang, xem ra bà đưa văn kiện có mấy lần mà lại hiệu quả rồi. Thấy chưa, phó tổng sẽ không bao giờ bắt bà tăng ca nữa đâu ha.”

<>

<>Vậy sao? .

<>

<>Là ảo giác của tôi hay sao? Sao tôi lại nghĩ, thái độ của Lâm Tự Sâm với tôi càng kém hơn trước?

<>

23. Chương 21

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 21

Chương 21

Nhưng mà không phải tăng ca luôn luôn là chuyện tốt.

Tôi cân nhắc hai ngày, cuối cùng vứt chuyện này sang một bên, bắt đầu hưởng thụ một kiếp đi làm thoải mái lại của tôi.

Bắt đầu vào tháng mười hai, trời dần lạnh lên, quần áo mặc cũng dày thêm, nên là đồ cần giặt cũng theo thể mà tăng lên. Vì thế, tôi cũng như lệ thường đem một bao quần áo đến chỗ Ân Khiết, giặt nhờ máy giặt.

Hôm nay tôi mang theo một túi quần áo sang bên đó. Cuối cùng đến nơi, thấy Ân Khiết đang ngồi xổm trước cửa xem điện thoại.

Tôi choáng: “Không phải chứ. Không phải bà nói bà ở trong nhà sao?”

Ân Khiết vỗ vỗ cái mông đứng dậy: “Tôi ở nhà mà. Hê hê, chỉ là quên mang chìa khóa, nên lừa bà tới đây rồi.”

“Bà không đem chìa khóa. . .”

Tôi thật sự đầu hàng rồi. Ân Khiết đi làm luôn rất nhanh nhẹn lanh lợi, nhưng mà việc sinh hoạt thường ngày cầu thả đến nỗi làm người ta không biết phải làm sao. Chuyện cô ấy quên mang theo chìa khóa giờ mới phát hiện. Tôi sang bên này rồi, vừa gặp được lại phải vòng trở về.

“Vũ Hoa cũng không có ở nhà hả?” .

“Bà ấy đi Côn Sơn tìm bạn học rồi, chắc tầm mấy tiếng nữa mới về. Tôi vừa đi tìm quản lý nhà lấy chìa khóa dự bị, cuối cùng thì người ta không có ở đó, quá xui.”

Tôi nhớ lại, hình như lúc tôi vừa vào, quản lý cũng không có ở đó. Không còn cách khác, tôi hỏi: “Cửa sổ có mở không?”

“Mở thì mở thôi. Nhưng Hi Quang nè, bà muốn leo cửa sổ sao? Không nên đâu, trời sắp tối rồi, nguy hiểm lắm. Chờ quản lý ca đêm tới rồi tính đi.”

“Ai biết phải đợi tới khi nào.”, tôi ném bao quần áo xuống đất, “Không sao đâu, dù sao cũng chẳng phải lần đầu.”

Phòng của họ ở ngay lầu hai. Cửa sổ phòng hai vừa hay có một bệ cửa sổ tầm một mét, hơn nữa còn được gắn sát vào tường, từ xa nhìn lại giống như một bồn hoa rộng, nên bước lên hoàn toàn không nguy hiểm, miễn là né được bụi đất tầng trên bay xuống là được.

Mấy phòng bên cạnh không có người, tận phòng thứ năm mới có người. Tôi từ cửa sổ phòng người ta đi ra, chậm rãi dựa sát vào tường đi hướng về phòng Ân Kiệt. Tôi đang đi vững vàng, sắp đến đích, đột nhiên nghe được một tiếng hét thất thanh cường điệu ở dưới.

Tôi theo bản năng quay đầu nhìn, vừa thấy gương mặt nhăn nhó của Lâm Tự Sâm, bên cạnh anh ta còn có một người phụ nữ ăn mặc thời thượng mang vẻ mặt hoảng sợ, sau đó chân tôi giống như giẫm phải cái gì trơn trượt. . .

Vậy nên, tôi từ cửa sổ rơi xuống.

Tất cả đều xảy ra trong nháy mắt. tôi chẳng kịp phản ứng, cứ thế mà nặng nề nện một cú lên cành một cây tùng bách, sau đó lại rơi từ trên cây tùng bách xuống mặt đất.

Nháy mắt khi rơi xuống đất, tôi cảm thấy một đôi tay khó khăn lắm mới chụp được tôi, nhưng mà va chạm mạnh làm tôi hơi đập đầu xuống đất, một cơn đau nặng nề ập tới.

Một tận trời đất quay cuồng qua đi, tôi mới mở mắt, vô cùng sững sờ nhìn thấy một cặp mắt vô cùng lo lắng, nhìn thấy trong cặp mắt đó có chút hoảng hốt chưa từng thấy trước đây.

Lâm Tự Sâm? .

... .

Anh ta nhanh chóng đỡ tôi trên mặt đất bằng phẳng, quỳ một bên gối bên cạnh tôi, khéo léo nắm tay áo tôi, khéo léo ấn cổ tay tôi kiểm tra mạch đập.

“Nhiếp Hi Quang!” .

Anh ta gọi tên tôi, sắc mặt tái nhợt nhưng chăm chú. Tôi thì vừa tỉnh lại sau cú té lầu chấn động, ánh mắt cứ dại ra nhìn anh ta.

“Không phải sợ, nhìn tôi, có nghe tôi nói gì không?”

“Ừm.” .

“Trả lời tôi, hôm nay là ngày nào trong tuần?” .

“Cuối tuần” .

Tôi muốn trả lời anh ta, nhưng lại khó hiểu, không biết là cuối cùng lại không phát ra tiếng gì. Trong đầu kéo đến một đợt choáng váng mãnh liệt, không khỏi khó chịu mà nhắm mắt lại.

Nhưng tôi nghĩ thần trí mình khá tỉnh táo, nghe được xung quanh có giọng nói, nghe được tiếng la lên của Ân Khiết và một giọng nữa xa lạ, nghe được giọng điềm tĩnh đặc biệt nghiêm khắc của Lâm Tự Sâm . . .

Nhưng anh ta rốt cuộc là đang nói gì?

Tất cả đều từ từ mờ dần. . .

Giữa đường tôi có thấy tỉnh hơn. Có lần tỉnh hẳn, thấy hình như mình đang ở trên xe cứu thương. Tôi nghe được Lâm Tự Sâm nói chuyện điện thoại, “Không biết bị thương gì ở đâu, sờ không thấy có sưng tấy. Kiểm tra sơ qua đều thấy bình thường, nhưng có tạm thời mất ý thức. . . Ừm, cậu chuẩn bị đi, sẽ chụp CT cắt lớp. . .”

Sau đó đến bệnh viện. . . thật ra sau đó tôi đã cảm thấy khá hơn, nhưng suy nghĩ hơi khó khăn, lại bị người ta đi lại đánh thức dậy, cứ thấy một bóng áo sơ mi màu xanh lắc lư trước mặt. . .

Đến khi tôi thật sự tỉnh dậy, trời đã thật sự tối.

Tôi mở mắt, thứ nhìn thấy chính là dáng áo sơ mi màu xanh kia.

Đèn trong phòng bệnh không sáng lắm. Lâm Tự Sâm nhắm mắt ngồi dựa vào ghế sofa, chắc là đã ngủ say, tóc hơi rối, áo nhiều nếp nhăn, hoàn toàn khác biệt với phong thái sạch sẽ thông dong ngày thường.

Anh ta. . . vẫn ở đây? .

Ánh mắt dừng trên anh ta một lúc, tôi quay đầu, nhìn trong phòng một lượt, lại nhìn về phía Lâm Tự Sâm, không khỏi càng hoảng sợ. Anh ta chẳng biết đã tỉnh lại từ lúc nào, mở to mắt, không nói gì nhìn tôi.

Tôi muốn lên tiếng, nhưng vừa mở giọng, lại không hề phát ra tiếng nói, trong cổ họng cảm thấy khô rát.

Anh ta đứng dậy, rót một cốc nước ấm đưa cho tôi. Tôi vừa định ngồi dậy, anh ta đã nâng tôi dậy, giúp tôi uống nước.

Cánh tay vững vàng đỡ ở vai tôi, truyền đến một cảm giác rất nóng. Tôi như dựa hẳn cả nửa người vào ngực anh ta. Quai hàm mạnh mẽ ngay trước mắt, nghe được cả tiếng thở, cự ly gần như vậy làm tôi thấy bất an. Tôi có chút ngượng ngùng, nhanh chóng uống cho xong.

“Cảm ơn.” .

Anh ta giúp tôi nằm xuống, trùm mặc đem cốc để snag một bên.

Tôi bây giờ một chút cũng không hôn mê, cảm thấy rất khỏe. Nhưng mà nhìn bộ dáng trùm mặc như vậy của anh ta, tôi thấy lo lắng, dè dặt hỏi: “Tôi. . . không bị làm sao chứ?”

“Em tên gì?”, anh ta nói một câu, giọng nói đúng là khản khàn khác thường.

“...” Tình huống gì đây? “Nhiếp... Hi Quang?” .

“Tôi?” .

“... Lâm Tự Sâm.” .

“Tôi là cháu ngoại của Thịnh Tiên Dân”, anh ta nhìn tôi, đột nhiên nói.

Thịnh Tiên Dân? Chủ tịch Thịnh Viên?

Tôi hơi nghi hoặc: “. . . Anh chưa từng nói với tôi đúng không?”

Anh ta im lặng một chút.

“Tốt, ý thức của em rất tỉnh táo”, anh ta đứng thẳng dậy, như là đang kiểm chế cái gì, dời mắt đi, rất bình thản kể lại: “Tình trạng bây giờ của em rất ổn. Kiểm tra hết cũng không thấy có vấn đề gì, trừ một vài chấn thương ngoài da thì không có việc gì. Nhưng vẫn tốt nhất là ở lại bệnh viện để theo dõi. Ân Khiết đi theo xe cứu thương, tôi đã để cô ấy về, ngày mai cô ấy mới đến chăm sóc cho em.”

“Ừm, cô ấy sợ rồi.”

“A, cô ấy sợ?” .

Những lời này không biết đã chạm phải bãi mìn gì nữa, anh ta đột nhiên không duy trì được bình tĩnh nữa, “Tôi thật sự cảm thấy vô cùng kinh ngạc với tấm lòng nhân hậu của cô Nhiếp đây. Lúc này mà còn nghĩ được đến cho tâm tình của người khác.”

Tôi bị tức giận bộc phát của anh ta làm cho hoảng sợ, trợn to mắt nhìn anh ta, nói không ra lời. Tôi cùng lắm chỉ thuận miệng nói một câu thôi, anh ta làm sao mà phát lửa to như vậy chứ?

“Nếu đã lương thiện như thế, tại sao. . .”

Anh ta đột nhiên không nói nữa, hít sâu một hơi, lần thứ hai không chế được tâm trạng của bản thân. Nhưng giọng nói chậm chọc của anh ta khá rõ ràng, dần như tôi mà còn bị lời lẽ sắc bén của anh ta cửa phải.

“Tôi thế này đã xúi quẩy lắm rồi, anh có thể bớt độ ác với tôi chút được không! Mặt ôn hòa chút đi!”

Viễn mắt của tôi thoáng chốc nóng lên. Vốn là không muốn thể hiện mình yếu đuối thế này, nhưng mà đã thăm thế này còn bị chậm chọc khiêu khích, tôi đột nhiên thấy bản thân thật uất ức.

Nước mắt thoáng cái đã tràn mi mắt.

Trong phòng thoáng cái lại yên tĩnh.

Dáng vẻ giận dữ của anh ta trong nháy mắt như đọng lại, đứng bất động trước giường của tôi.

“Em khóc cái gì? Lông tóc của em có bị làm sao không, sao lại phải khóc?”, một lúc lâu sau, anh ta mới khàn khàn thấp giọng nói.

Thì ra là tôi đến cả quyền được khóc cũng không có sao?

“Nếu không tại bạn của anh kêu thất thanh như thế, tôi cơ bản sẽ chẳng ngã xuống. Đã bị anh hại thăm thế này, còn phải hứng chịu chỉ trích, tôi khóc cũng không được sao?”

“... Tại tôi?” .

“Không phải tại anh thì là tại ai?”, tôi phải không may lắm thì mới gặp phải anh! .

Tôi đem hết uất ức bao lâu nay một lần nói ra hết, “Đã bị ngã, lại còn bị linh kiện rơi trúng, kiểm kê một lần anh có biết không? Giờ còn bị ngã từ trên lầu xuống. . .”

“Nhiếp Hi Quang...” .

Anh ta thấp giọng gọi tên tôi.

Trước mắt một màn mờ mịt, tôi cố gắng nhìn qua màn nước mắt, “Lâm Tự Sâm, tôi có chuyện này.”

“Em nói đi.”, không biết có phải do bản thân bị ảo giác không, giọng nói anh ta hình như có nhu hòa hơn, rồi lại hơi cứng nhắc không hề phù hợp.

“Tôi là con gái của Nhiếp Trình Viễn thì sao chứ. Hai nhà chúng ta có thù oán gì đâu, sao anh lại gây chuyện với tôi nhiều vậy?”

Anh ta trầm mặc.

Tôi nhỏ nhỏ hỏi lại, “...Hai nhà chúng ta có thù sao?” .

“Nhà họ Nhiếp và họ Thịnh, luôn hợp tác rất vui vẻ.” .

“Vậy thì vì sao?” .

“... Tôi cũng muốn biết, vì sao?” .

Anh ta thì thào nói ra, trên mặt phẳng phát thần sắc tự giấu, trong đáy mắt như có chút uể oải.

“Rất đau sao? Nhiếp Hi Quang.”, anh ta thấp giọng hỏi tôi.

Tôi vô thức nhìn xuống.

“A, tôi cũng vậy.” .

Tôi nhìn chăm chăm anh ta, không hiểu sao, cảm thấy anh ta so với tôi còn đau khổ hơn.

Anh ta làm sao vậy? Bây giờ không phải là tôi nên lên án anh ta sao? Thế mà sao tôi lại cảm thấy như mình mới là người đang thương tổn anh ta?

Tôi nhin không được hỏi: “Anh. . . có ổn không?”

Anh ta giật mình, ánh mắt phức tạp bắn về phía tôi, phẳng phát như tìm kiếm điều gì. Trong nháy mắt, tôi thậm chí nghĩ tay của anh ta sẽ chạm vào mắt tôi.

“Những lời này...” .

Giọng anh ta chỉ khá hơn một chút, rõ ràng là chỉ ổn ở bên ngoài. Bốn mắt nhìn nhau, tôi nghĩ trong ánh mắt mình khẳng định tràn đầy mờ mịt, mới nhớ tới khóe mắt còn dính nước mắt, vội lau đi.

Anh ta chậm rãi chuyển tầm mắt.

Một lúc lâu sau, anh ta nói: “Đừng khóc nữa”.

Anh ta đứng trước giường bệnh một lúc, sau đó một mình đứng cạnh cửa sổ.

Anh ta đứng yên thật lâu thật lâu.

Lâu đến mức tôi nghĩ anh ta là một pho tượng không nhúc nhích nữa. Lâu đến mức sắc trời đã hơi ửng sáng. Lâu đến mức lại khiến tôi mê man, chuẩn bị nhắm mắt lại.

“Sau này tôi sẽ không thể nữa.” .

Trong phòng đang yên tĩnh, thanh âm trầm ấm bỗng nhiên vang lên.

Tôi trừng mắt, thậm chí đã nghĩ bản thân nghe nhầm.

Anh ta xoay người lại, nét mặt giống như biển lặng sau bão lớn, lại có chút u buồn, chứa nỗi khổ gì đó. . .
Tất cả, tất cả, lại trở về sự yên tĩnh của nó. Ngoại trừ dáng người có chút mệt mỏi rã rời, anh ta vẫn như những lúc khác, lạnh lùng nhưng vững chãi.

“Sau này tôi sẽ không đối xử với em thế nữa, nhất định.” .

Anh ta lặp lại những lời này một lần nữa, ngữ khí rất quả quyết. Không biết tại sao, tôi thấy những lời này anh ta không giống nói với tôi, mà giống như tự nói với mình hơn.

Tôi ngây ngốc nhìn, không biết nói cái gì. Anh ta cũng không chờ tôi nói gì, cầm lấy áo khoác ở sô pha, nói: “Em nghỉ ngơi chút đi, tôi đi lấy bữa sáng cho em..

Anh ta giống như lại trở về nhịp điệu bình tĩnh, còn tôi thì cứ mờ mờ mịt mịt.

Lời tác giả:

Rất hoan nghênh rất hoan nghênh mọi người góp ý, nhưng mà nhớ là đừng quên điểm mấu chốt O(_)O, đọc truyện quan trọng nhất là phải vui vẻ rồi.

Cuối tuần còn 2 chương nữa

24. Chương 22

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 22 Part 1

Chương 22 – Phần 1

Bữa sáng là được Ân Khiết và Vũ Hoa mang đến.

“Vừa nãy lúc mới đến bọn tôi gặp phó tổng Lâm ở dưới lầu, anh ấy đưa cháo cho bọn tôi đưa tới đó. . . hình như là do bảo mẫu nhà anh ấy nấu.”, Vũ Hoa vừa nói, vừa mở hộp giữ nhiệt.

Ân Khiết thì lại làm loạn tại phòng bệnh.

Sau khi thấy tôi không có gì, cô ấy đã nhanh chóng thoát khỏi cảm giác ân hận, hưng phấn ngó nghiêng trong phòng tôi.

“Woah, Hi Quang! Bà ở phòng một người luôn nha. Phó tổng Lâm thật hào phóng quá.” .

Vũ Hoa so với cô ấy thì nhẹ nhàng hơn, ngồi bên cạnh giường bệnh nhìn tôi ăn, vừa lo lắng vấn đề thuốc men: “Phòng bệnh đơn thể này, bảo hiểm y tế của chúng ta hình như đâu có trả cho phải không?”

“Trời ơi, bà lo làm gì. Hôm qua phó tổng Lâm thanh toán hết rồi”, vẻ mặt Ân Khiết như không có gì, “Nếu không phải do người bạn kia đột nhiên hét lớn, Hi Quang cũng chẳng giật mình mà ngã. Chỉ là Hi Quang nè, bà đừng trách phó tổng Lâm nha.”

Vũ Hoa hiếu kỳ hỏi: “Sao bà biết là bạn thường mà không phải bạn gái?”

Ân Khiết nói: “Ngày hôm qua bà không thấy sao, lời nói, thần sắc nghiêm nghị của phó tổng thật sự dọa người ta. Thật ra khi Hi Quang ngã, người kia chắc cũng sợ lắm. Nếu như là bạn gái, phó tổng Lâm đứng ra phải an ủi người ta chứ, nhưng mà lại không làm thế. Tôi nghe nói họ là bạn học trước đây.”

Ân Khiết nằm sấp trước giường tôi, rất nghiêm túc nói: “Hi Quang, từ nay bà đừng nói phó tổng Lâm đối xử tệ với bà nữa. Hôm qua lúc đưa bà tới bệnh viện, tất cả đều do anh ấy sắp xếp. Quả là không hổ danh từng là bác sĩ, thật là lợi hại, trước khi xe cứu thương đến đã sơ cứu kiểm tra hết cho bà, thật sự đẹp mê người luôn. Sau đó có một thực tập sinh thao tác không cẩn thận bị anh ta sặc ột trận, tránh hại người hại mình. Trời ơi, từ trước tới giờ chưa từng thấy anh ấy dữ dằn như vậy, tôi sợ ngây người luôn.”

Tôi nghe cũng ngây người.

“Ồ, phải rồi, bà còn nôn ra trên người của người ta nữa.”

... .

Lúc này tôi trực tiếp choáng váng.

Trong đầu hình như lại có chút ấn tượng, giống như là một lúc kia bị anh ta lay dậy, trực tiếp hướng người anh ta mà phun ra?

“Người ta lại còn phải đỡ cho bà nôn ra trên người, không là bà ngã rồi. Phải rồi, không biết tay anh ấy có bị thương không nữa. Anh ấy đỡ bà mà. . . Hi Quang à, phó tổng lúc đó vội đến vấp ngã luôn. . .”

Dùng bữa sáng xong thì đuổi bọn họ về đi làm. Giờ tôi cũng không có việc gì. Tuy trên chân có vài vết thương, đi lại có hơi bất tiện, nhưng cũng không ảnh hưởng mấy, thật sự không cần họ cứ phải ở bên cạnh.

Tôi nghĩ đến Lâm Tự Sâm.

Tuy rằng nếu không do bạn của anh ta hét lớn, tôi cơ bản sẽ chẳng bị ngã, nhưng lúc đó đến giờ đều là do anh ta chăm sóc, mặc dù thái độ. . . không được thân thiện lại kỳ quái như thế, như mà đúng là tôi nên cảm ơn anh ta chứ?

Tôi hơi do dự, mở đến số điện thoại của anh ta.

Do có công việc cần đến, số điện thoại anh ta tôi cũng có lưu, nhưng đến tận giờ vẫn chưa dùng đến. Tôi vận vẹo soạn tin nhắn cả nửa ngày, cuối cùng gửi đi một tin ngắn gọn.

“Hôm qua cảm ơn anh.”

Thật lâu sau không thấy trả lời.

Tôi nghĩ, chắc anh ta cũng không biết số này là của ai. Đang chuẩn bị gửi thêm một tin nói rõ hơn, tin trả lời đã đến, vô cùng lịch sự khách sáo: “Đừng khách khí.” .

Có qua có lại rồi, tôi buông điện thoại di động. Xem thấy còn chưa đến tám giờ, tôi yên tâm đi ngủ một giấc.

Ngủ một lúc ngắn đến khi thức dậy, điện thoại bên cạnh gối không ngừng chớp sáng. Cầm lên, có một tin nhắn mới. Vừa mở ra, là của Lâm Tự Sâm.

“Em thế nào rồi?” .

Tôi nhìn giờ, đã gửi từ hơn nửa tiếng trước, lập tức trả lời: “Cảm thấy không có vấn đề gì nữa.”

Rất nhanh đã nhận được tin nhắn hồi đáp: “Một lát nữa tôi sẽ đến.”

A? .

Tôi vắn vắn điện thoại nửa ngày, còn chưa biết trả lời thế nào đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Lâm Tự Sâm mở cửa bước vào.

Tôi ngây ngốc nhìn anh ta.

“Vừa lúc đi ngang qua ở dưới lầu.”, anh ta đứng ở cửa nói.

“Ồm” .

Anh ta ngừng một chút, mới đi đến. Tôi định ngồi dậy lại bị anh ta cản lại, “Nằm xuống đi, em tốt nhất là cứ nằm ở trên giường nghỉ ngơi.”

“Cảm giác không sao rồi.”, tôi ngồi một lát, ôm chăn, “Việc kia, xin lỗi. Tôi nghe Ân Khiết nói hôm qua nôn hết ra người của anh.”

“Là bác sĩ mà, thói quen rồi.” .

Anh ta đã thay quần áo, lại trở về hình dạng sạch sẽ cao ngạo ngày thường. Tôi khó khăn lắm cũng không nghĩ ra bộ dạng anh ta lúc bị bệnh nhật nôn vào người. . . Lại nghĩ đến tay anh ta, “Tay của anh, Ân Khiết nói hình như tay anh bị thương. . .”

“Không sao”, anh ta trả lời hai chữ ngắn gọn.

Phòng bệnh trở nên trầm mặc .

Anh ta nhìn tôi, đột nhiên hỏi: “Nhiếp Hi Quang, nếu như tôi quên hết tất cả các chuyện trước kia, vậy em thì sao? Những chuyện tôi đối xử với em, em có thể quên hết không?”

Đây là... Muốn làm hòa? .

Tôi liền khiến lòng quên đi một chút việc anh ta bắt tôi tăng ca đủ loại. Nhưng hình như tôi có dùng năng lực tinh thần (?) khiến anh ta bị tai nạn. . .sau đó bạn anh ta khiến tôi té lều, anh ta lại bị tôi nện vào người. . . hình như là huề rồi? [năng lực tinh thần =)))))))]

Tôi rõ ràng rành mạch quên đi hai lần sau, hào phóng nói: “Tôi chưa bao giờ ghi thù cả.”

Anh nhìn tôi thật sâu, gật đầu: “Vây là tốt rồi.” .

Nhưng mà... .

“Sao đột nhiên anh lại...”, làm hòa này nọ?

“Tôi sợ em... Tôi sợ nhất là người bệnh khóc”, anh ta đột ngột chuyển chủ đề.

Tôi nhìn anh ta trùng trùng, nghĩ trong lòng có phải nửa vế sau của câu đầu là muốn nói sợ tôi khóc? Tuy là ngập ngừng. . . Lại nhớ đến hôm qua bản thân khóc lóc thế nào, trên mặt tôi đột nhiên nóng lên, không thể hối hận hơn nữa vì đã hỏi anh ta chuyện này.

May là vừa lúc mấy người mặc áo khoác trắng dài đẩy cửa bước vào.

Đến giờ kiểm tra phòng.

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 22 Part 2

Chương 22 – Phần 2

Đi đầu tiên là một bác sĩ tầm ba mươi tuổi, vừa vào cửa đã tít mắt cười.

“Ah, bác sĩ Lâm, sao cậu[*] lại ở đây? Hôm qua đã không ngủ cả đêm mà hôm nay còn khỏe thế kia, không hổ là đệ nhất cầm thú học viên y học chúng ta năm đó mà.” [Ờ, anh cầm thú đã lộ mặt =)]

*ở đây nguyên văn dùng là “ngài” ^_^””””

“Lại đây lại đây, tôi giới thiệu với mọi người một chút.”, anh ta quay về phía các bác sĩ đứng ở cửa nói, “Hậu bối trường đại học và du học của tôi, bác sĩ Lâm Tự Sâm.”

“Tôi biết bác sĩ Lâm! Có vinh hạnh từng được xem qua luận văn về u não của anh.”, sau lưng anh ta là một bác sĩ nữ vui mừng đưa tay hướng Lâm Tự Sâm, “Thật tiếc là lần trước tôi đến bệnh viện của anh lại nghe nói anh đã tạm rời công việc. Không biết giờ anh đã thăng chức đến đâu?”

Lâm Tự Sâm cũng đưa tay ra bắt, nhưng dè dặt hơn so với sự nhiệt tình của mấy người kia, “Tôi không theo nghề y nữa.”

Bác sĩ nữ kia ngạc nhiên: “Hả, thế làm sao được?”

Lâm Tự Sâm ngắn gọn nói: “Nhân các hữu chí.” [1]

[1] Nhân các hữu chí: mỗi người có một chí hướng riêng.

“OK, OK! Chuyện cũ sau này hãy nói đi.”, một bác sĩ trẻ tuổi cắt ngang, hướng về tôi nói: “Bạn gái bác sĩ Lâm của chúng ta sao? Hôm nay sao rồi? Có khó chịu ở chỗ nào không?”

“Đồng nghiệp của tôi.”, tôi còn chưa kịp phản ứng, Lâm Tự Sâm đã nhàn nhạt nói.

“À, ha ha ha, là tôi nhầm, vậy giới thiệu một chút, Nhiếp Hi Quang đúng không? Tôi họ Phương, là bác sĩ chịu trách nhiệm của cô. Bác sĩ Phương hỏi tôi mấy vấn đề, lật lật xem bệnh án và hình chụp của tôi, “Không sao, rất may mắn, không có vấn đề gì cả. . .”

“Trước đó có nôn mửa và mất ý thức. Tuy trên phim chụp không có vấn đề gì, nhưng cứ tốt nhất ở lại bệnh viện theo dõi một chút, cứ 48 tiếng lại đi chụp CT một lần”, người lên tiếng là Lâm Tự Sâm, anh ta nhìn thoáng qua ảnh phim chụp trong tay bác sĩ Phương rồi nói.

“À, vậy tất nhiên là ở lại nhất.”, bác sĩ phụ trách nhìn tôi, cười cười nói, “Dù sao cũng là ngã từ trên cao như thế xuống, cứ là nằm viện theo dõi mấy ngày để đảm bảo.”

Tôi gật đầu, hỏi vị bác sĩ mà nghĩ thế nào cũng đều thấy không an toàn: “Tôi phải ở đây bao lâu nữa?”

“Hai tuần đó.” .

Bác sĩ phụ trách trả lời chẳng tốn chút sức nào, sau đó quay sang hỏi Lâm Tự Sâm: “Có được không?”

Lâm Tự Sâm thần sắc bất động trả lại tấm phim cho anh ta: “Anh là bác sĩ phụ trách.”

“Ah, vậy sao? Thế thì...” .

“Không nên chiếm dụng tài nguyên.” .

“Yên tâm, phòng bệnh tính theo giá thường.” .

Bác sĩ Phương viết vài chữ vào bệnh án của tôi, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi.

... Sao tôi lại cảm thấy là lạ thế này?

Bác sĩ ra khỏi phòng bệnh rồi, trong phòng lại một lần nữa yên tĩnh. Tôi đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Lâm Tự Sâm. Lâm Tự Sâm tức gật đầu nói: “Hôm khác tôi lại đến.” .

Sau đó tay để vào túi quần, cũng đi mất.

Để lại tôi suy nghĩ thật lâu, vì sao tôi đã nhanh khỏi rồi, còn phải nằm viện thêm hai tuần nữa?

Tôi cứ nghĩ Lâm Tự Sâm nói hôm khác sẽ lại đến, chỉ là lời khách sáo. Nên đến khi nhìn thấy anh ta khi mới sáng sớm, tôi thật sự bị dọa cho sợ. Có lẽ do sự kinh ngạc của tôi thể hiện quá rõ ràng, nét mặt anh ta trong nháy mắt trở nên mất tự nhiên.

Nhưng rất nhanh sau đó vẻ mặt anh ta lại bình thường trở lại, “Bác sĩ phụ trách của em là bạn học cũ của tôi. Họ có một cuộc giải phẫu, là lĩnh vực tôi tương đối hiểu rõ, nên mời tôi đến thảo luận phương án giải phẫu một chút. . . thuận tiện nên đến thăm em.”

“Ồ. . . vậy, vậy anh không cần đi làm sao?”

“Hôm qua tôi tăng ca đến ba giờ.” .

“Á?” .

“Sau đó xin nghỉ thường niên.” [2]

[2] Nghỉ thường niên là ngày nghỉ cố định hằng năm dành cho những ai đã đi làm. Như ở Việt Nam thì quy định một người có 14 ngày nghỉ trong 1 năm, và nghỉ thì vẫn được trả lương đầy đủ. Mình không rõ ở Trung Quốc thì nhân viên được nghỉ bao lâu, nhưng những người có chức vụ lớn hơn sẽ được nghỉ nhiều hơn

Lời tác giả:

Đưa hấu bị mất trí nhớ, kết thông gia thương mại, lại còn bị hỏng mắt. . . mọi người có trí tưởng tượng thật phong phú O(_)O

25. Chương 23

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 23

Chương 23

Tôi thấy mọi thứ thật kỳ lạ.

Ví dụ như, bây giờ vài bác sĩ đang ở trong phòng bệnh của tôi nói chuyện . Bác sĩ Phương phụ trách tôi ngồi trên ghế sofa có tay vịn. Bác sĩ Viên, một bác sĩ nữ rất xinh đẹp, đoan trang ngồi trên ghế. Bác sĩ Tần, lớn tuổi nhất trong số họ, bắt chéo chân ngồi ngoài cùng.

Bác sĩ Lâm... cũng là phó tổng của chúng tôi, tùy ý đứng dựa vào bệ dựa sofa, cầm xem một tấm phim chụp.

Bọn họ rất tập trung mà thảo luận phương án phẫu thuật. . . .

Nhưng mà tại sao lại thảo luận trong phòng bệnh của tôi?

“Ừm, tổn thương phần nói liền rất rõ ràng. . .”

Từ được đến nay tôi chưa từng được thấy qua bộ dáng này của Lâm Tự Sâm.

Ánh mắt cố định tại ảnh phim chụp, hoàn toàn tập trung, bộ dáng hơi trầm tư, dường như không còn việc gì quan trọng nữa ngoài ca bệnh trước mắt.

Cho dù chỉ là một câu nói bình thường cũng toát ra vẻ chuyên tâm và tự tin. Lúc nói chuyện thì đầu long mày xuất hiện một thần thái hoàn toàn khác, tất cả đều tạo cảm giác thật xa lạ. Cách ăn mặc cũng rất tùy tiện, nhiều lúc chỉ là mặc áo len, hoàn toàn không giống vẻ trịnh trọng khi ở công ty.

Anh ta hình như rất yêu thích công việc bác sĩ này.

Bọn họ thảo luận nhập tâm như vậy, tôi không có việc gì làm cứ nhìn bọn họ mãi. Đến một lúc lại quên thu lại ánh mắt, Lâm Tự Sâm đang nói cái gì đầu gối cái gì mạch đó, đột nhiên ngừng lại, hướng nhìn tôi.

Cả mấy bác sĩ kia cũng nhìn sang hướng tôi.

Tôi lung túng, xấu hổ cười cười với họ, lặng lẽ xoay đầu lại.

Sau đó chợt nghe thấy tiếng cười của bác sĩ Phương.

Lâm Tự Sâm đứng thẳng dậy, “Cũng đến giờ rồi, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm được không?” .

“Được, được.”, bọn họ tán thành.

Lâm Tự Sâm dọn dẹp tài liệu, nhìn về phía bác sĩ Phương.

Bác sĩ Phương uể oải vắn vắn thắt lưng, “Ôi chao, gần đây công việc cũng thật nhiều”. Anh ta cười cười đứng dậy, đến trước giường của tôi, “Đi ăn thôi. Bệnh nhận của tôi cũng đi cùng nhé?”

“A?” .

Tôi bất giác nhìn về phía Lâm Tự Sâm, ánh mắt chạm nhau, anh ta liền hạ tầm mắt, cúi đầu xem đồng hồ.

...

Là bệnh nhân, cùng đi ăn với bác sĩ là chuyện thế nào?

Tôi lại tự nhiên nghĩ các bác sĩ sao cũng thật thần bí như thế. . .

. . .

“Cho nên, cơm mỗi ngày bà ăn đều do giúp việc nhà phó tổng Lâm đưa đến hả? Nên không cần cũng phó tổng hay bác sĩ Phương đi ăn?”

“... Đúng vậy, dì Trần nói là đưa cơm cho phó tổng Lâm. Anh ta cũng có việc ở đó mà, nên thuận tiện mang thêm cho tôi một phần.”

“Bà không thấy bất hợp lý hả?” .

“...” .

Ân Khiết vỗ vỗ cằm nói: “Hi Quang à, bà thật sự không nghĩ là phó tổng có ý với bà sao?”

“... Bà có thể dùng não để suy nghĩ không vậy?” .

Nếu thật sự đúng như cô ấy nói, vậy chuyển biến tình cảm của Lâm Tư Sâm cũng quá kỳ lạ đi. Sao anh ta lại vừa mới ghét tôi lại chuyển sang thích ngay được chứ?

“Hình như anh ta thảo luận với mấy bác sĩ khác về một ca phẫu thuật khó. . . Chưa kể có khi anh ta nghĩ việc tôi bị ngã anh ta cũng phải chịu chút trách nhiệm gì đó? Mà cũng chẳng phải anh ta đưa cơm mà. Là mỗi ngày dì Trần đến đưa cơm, anh ta thuận tiện cũng sẽ ghé thăm tôi một chút rồi đi luôn, nếu không thì mới. . .”

Ân Khiết mắt lấp lánh nhìn tôi, bộ dạng nhiều chuyện đào bới, đáng tiếc đã làm cô ấy thất vọng.

“Chỗ đó là chỗ họ thảo luận mấy vấn đề y học, với mấy chuyện liên quan nữa đó!”

Ân Khiết mê muội hỏi: “Ở chỗ này?” .

Gật đầu.

“Vậy bà nghe hiểu được sao?” .

“... Cho nên tôi mới nói bà mang máy chơi game tới nhanh đó!”

“Năm đó phóng tổng chắc là vô cùng siêu phàm thoát tục!”, Ân Khiết cảm khái, “Anh ấy không biết có bị cuồng công việc không ha. Mọi ngày ở công ty tăng ca dữ dội như vậy, không biết ở bệnh viện thế nào.”

Tôi nhiệt liệt tán thành, thuận tiện tung tin: “Bác sĩ Phương nói trước kia anh ta đáng sợ lắm. Lúc đi học quả thật không phải người. Đến bệnh viện rồi cũng không phải người. Phẫu thuật mười mấy tiếng liên tục cũng chẳng có việc gì luôn. . .”

Tôi luyên thuyên nói một đồng chuyện, Ân Khiết nghe thì khí thế bừng bừng: “Bác sĩ phụ trách của bà nói với bà nhiều chuyện về phó tổng Lâm quá ha.”

Cẩn thận nghĩ lại, đúng là nói nhiều thật. Lúc ăn cơm, người ta chỉ nói chuyện xã giao, anh ta lại lôi tôi đi tám chuyện. Tôi kết luận: “Anh ta có hơi nói nhiều đó.”

“Thật không tưởng tượng ra được phó tổng là bác sĩ sẽ thế nào nữa. . .”, Ân Khiết nghĩ ngợi nửa ngày quyết định dẹp sang một bên, “Vậy quan hệ của Hi Quang bà với phó tổng chắc là tốt lên rồi nhỉ? Cơ hội khó có được đó, bà đừng cứng đầu nữa.”

“... Được rồi, sẽ nhẹ nhàng hơn. . . cũng sẽ bình thường trò chuyện vài câu với anh ta. . .”

“Ừm, tôi nghĩ thái độ của anh ta với bà cũng sẽ khác trước đây.”

Về sự thay đổi trong thái độ của Lâm Tự Sâm, tôi bỗng nhiên nhớ đến câu nói của anh ta sáng sớm hôm đó, không khỏi hỏi Ân Khiết, “Ân Khiết nè, có phải lúc tôi khóc nhìn ghê lắm không?”

“...”

“... Nếu không thì là rất. . . đáng yêu?”, tôi còn tự thấy nổi da gà.

“...” Ân Khiết hiển nhiên cũng không chịu được, “Tôi còn chưa thấy bà khóc bao giờ mà. Đâu, tôi đánh một cái thử nha?”

Ân Khiết để lại máy game rồi đi.

Có máy chơi game, mấy ngày ở bệnh viện của tôi cũng không nhàm chán nữa, ngày ngày chơi rất vui vẻ. Lúc Lâm Tự Sâm lại đến, tôi đang ở giai đoạn nước rút chuẩn bị qua cửa, bắt chuyện vài câu với anh ta rồi lại nhập hồn vào trò chơi.

Đến khi đầu óc tôi đã tỉnh lại từ trò chơi, anh ta tất nhiên đã rời đi. Tôi tự nhiên cảm thấy không vui. Mỗi ngày cứ đến giờ cơm, người ta ghé thăm tôi một lát. Tôi lại mê chơi như thế, thật bất lịch sự quá. Nằm lẩn lộn trên giường một lúc, cuối cùng gửi một tin nhắn xin lỗi cho anh ta.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi chơi ngay lúc chuẩn bị qua cửa, mê mẩn quá.”

Nhắn đi rồi, tôi đột nhiên phát hiện, hình như vậy cũng không lịch sự lắm. May mắn là anh ta trả lời rất nhanh, có vẻ không tức giận gì cả.

“Trình trạng của em bây giờ không phù hợp làm những việc phải suy nghĩ nhiều như thế.”

“Ồm.” Lại là cảm giác của bác sĩ Lâm.

Một lát sau anh ta lại gửi một tin nữa. “Qua cửa chưa?”

Tôi nhanh chóng trả lời: “Chưa” .

Nếu như biết nhần một cái tin mà dẫn đến hậu quả này, tôi tuyệt đối đã không gửi—— mới sáng sớm hôm sau, Lâm Tự Sâm mang theo một đồng việc đến. Việc là cho tôi. . .

“Phó tổng... thật ra tôi cũng không cường công việc như anh. Tôi chẳng hề muốn tăng ca chút xíu nào hết. . .”

“Chơi game rất mệt, cứ tận dụng thời gian nghỉ mà nghỉ đi.”

Tôi xem một đồng tài liệu để trên đầu giường của tôi, yên lặng không nói gì.

Anh ta thoải mái cởi áo khoác ném lên ghế sofa rồi nói: “Mày game đâu rồi? Hôm qua còn chưa qua cửa đúng không? Tôi giúp em nhé?”

Tôi sững sốt, lại nghĩ, việc này hình như không giống như sẽ xảy ra sau cuộc nói chuyện của chúng tôi. Tuy là mối quan hệ của chúng tôi mấy ngày nay đã nhẹ nhàng hơn nhiều, nhưng mà cũng không dễ dàng đến mức này chứ.

Anh ta dường như cũng cứng ngắc, giống như đột nhiên ý thức được mình nói gì đó, thu lại nụ cười vô tình trên khóe miệng. Tôi không biết làm sao, vội vàng lôi máy chơi game trong ổ chăn đưa cho anh ta.

Sau đó bản thân tôi cũng ngại ngần cả người.

Ánh mắt anh ta chuyển từ mặt sang tay tôi, chậm rãi, lấy máy chơi game từ trong tay tôi đi.

Phòng bệnh thật yên tĩnh.

Tôi ôm cái bàn nhỏ [1], chân chữ viết báo cáo năm, còn Lâm Tự Sâm thì ngồi trên ghế sofa, cúi đầu chăm chú xem máy chơi game.

[1] Là loại bàn thường dùng để kê trên giường của người bệnh, mình nghĩ vậy Các bạn xem phim chắc sẽ để ý thấy cái này

Tôi nghĩ anh ta chắc là không quen chơi.

Sau mới phát hiện, hình như tay trái của anh ta không theo kịp tốc độ của tay phải, anh ta chắc cũng ý thức điểm đó. Lại một lần qua cửa thất bại, anh ta ngừng lại, yên lặng nhìn tay trái của mình.

Không biết vì sao, tôi đột nhiên chẳng muốn nhìn chút nào nữa, toàn tâm toàn ý viết báo cáo.

Không lâu sau anh ta trả lại máy cho tôi rồi đi. Tôi nhìn thành tích của anh ta. . . khá là tệ.

Tôi tự nhiên cũng chẳng còn hứng thú sức lực để chơi nữa.

Nắng chiều vừa rọi, tôi ngủ đến khi tự thức dậy, buồn chán quá nên chuồn ra bên ngoài phòng. Đi dạo một vòng ở vườn hoa nhỏ của bệnh viện, chuẩn bị quay về phòng lại nhìn thấy Lâm Tự Sâm.

Anh ta ngồi trên ghế ở vườn hoa, đang cúi đầu nghịch máy game, bên cạnh còn có một bạn nhỏ đang chỉ cho anh ta chơi thế nào.

Cảnh này nghĩ thế nào cũng thấy bất hợp lý.

Hơn nữa máy game trong tay anh ta cũng không phải là của tôi, chẳng lẽ anh ta vừa đi mua?

Tpô hiểu kỳ nên đến gần hơn.

Xuyên qua mấy tầng cây, giọng nói trẻ con của cậu bé nhẹ nhàng truyền đến.

“Chú ơi, bác sĩ Biệt nói chú là bác sĩ rất rất giỏi. Vậy chú sẽ thực hiện phẫu thuật não cho ba cháu sao?”

“Không.” .

“À. Nhưng mà chú cũng đẹp trai lắm!”

“...” .

Tôi cảm nhận được tâm tình của Lâm Tự Sâm khi anh ta không nói gì, có chút buồn cười, nhưng mà còn chưa cười nổi, đã nghe Lâm Tự Sâm nói: “Chú ngay cả chơi game còn tệ thế này đây.”

26. Chương 24

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 24

Chương 24

Tôi không hiểu lý do từ đâu, nhưng tôi đột nhiên một chút cũng không thấy ghét Lâm tự Sâm nữa.

Chớp mắt đã nằm bệnh viện ngày thứ chín.

Đến trưa lại được bác sĩ Phương mời đi ăn. Tại quán cà phê cạnh bệnh viện, bọn họ trò chuyện đề tài của bọn họ, tôi ăn đồ ăn của tôi.

Chỉ là hôm nay họ không thảo luận vấn đề chuyên môn gì cả. Bác sĩ Viên đang nói đến bộ phim vừa được phát hành gần đây.

“Trên mạng đánh giá cao điểm lắm đó, hai hôm nữa vừa lúc tôi được nghỉ, tính là sẽ đi xem.”

Bác sĩ Tần nói: “Đây là phim kinh dị mà? Một mình cô là phụ nữ mà đi xem kinh dị? Cô tìm ai đi cùng đi, khi nào đến lúc khóc lóc rời khỏi rạp phim thì còn có người an ủi.”

Bác sĩ Viên tiếc nuối nói: “Tôi cũng chẳng muốn thế, nhưng mà không tìm được người đi cùng. Mấy người bạn gái vừa nghe đến phim mkinh dị đã chẳng dám đi.”

Bác sĩ Tần tặc lưỡi: “Đáng tiếc tôi có việc, không thì nể tình bạn bè mà đưa cô đi cũng được.”

Bác sĩ Tần nói xong thì không ai lên tiếng nữa, đột nhiên thật nhàm chán

Bác sĩ Phương cười ha ha một tiếng, “Nói đến phim kinh dị, tôi lại đột nhiên nhớ đến một chuyện cũ, vốn không muốn nghĩ đến.”

Về mặt anh ta thật đáng thương: “Tôi nhớ năm đó khó khăn lắm mới theo đuổi được một người, mời người ta đến nhà trọ xem phim. Mọi người biết không, cuối cùng mở ra mới biết là phim ma, kết quả là tôi ôm người ta mà run rẩy! Người ta đẩy tôi ra rồi cứ thế đi mất. . .”

Bác sĩ Tần cười đến suýt chút nữa là sặc: “Lại còn có cả chuyện này. Cậu thật không biết xấu hổ mà còn kể lại, không sợ mất mặt sao?”

“Có gì mà mất mặt chứ!”, bác sĩ Phương cười nói, “Nam nhân đại trượng phu, bị sắc đẹp làm ê muội rồi, sắc lệnh trí hôn, không thể tránh được, không thể nói là xấu hổ.”

Nói rồi anh ta tự hỏi, “Ôi chà, những lời này rất quen tai, có phải đã từng nghe ai nói qua không nhỉ?”

Lâm Tự Sâm liếc mắt nhìn anh ta, “Là tôi nói, làm sao?”

Bác sĩ Phương hề hề cười.

Bàn ăn yên lặng một lúc lâu, tôi cảm thấy bầu không khí có chút kỳ lạ, nghi hoặc từ trong bát cơm ngẩng lên nhìn, mọi người vẫn là đang ăn cơm, không có gì đặc biệt.

Lâm Tự Sâm hướng nhìn tôi: “Ăn xong em về nghỉ ngơi sớm một chút.” .

“Không sao đâu. Mọi người cứ trò chuyện, lát nữa tôi cùng mọi người đi về, tôi tìm anh có chút việc.”

Lâm Tự Sâm “ừ” một tiếng.

Bác sĩ Phương đang tươi cười, lại giống như sự nhớ đến cái gì đó, hỏi Lâm Tự Sâm: “Sư đệ chiều nay có việc gì không?”

“Không có.” .

“Ồ”, bác sĩ Phương như cảm thán nói: “Sư đệ nhà tôi đó mà, hành động, phương thức đều rất nhanh, sư huynh bái phục...”

Lâm Tự Sâm uống một hớp cà phê, khóe môi khẽ nhếch, “Quá khen.” .

Chúng tôi ăn cũng không lâu lắm, vì bác sĩ Phương sau đó nhận được điện thoại, báo khu vực bên cạnh xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn, người bị thương đến rất nhiều. Bọn họ phải vội quay về.

Vừa đến bệnh viện, bác sĩ Phương đã bị một phụ nữ tầm năm mươi chặn đường.

“Bác sĩ Phương, thật là khéo, vừa lúc tôi muốn đi tìm cậu. Tôi là người nhà của cục trưởng Trương, trước đây từng liên lạc với cậu rồi. Đây là con gái tôi Nam Nam, vừa được chụp CT não và phổi, nhờ cậu xem hộ ảnh phim chụp, không biết có vấn đề gì không. . .”

Bác sĩ Phương tiện tay đưa cho Lâm Tự Sâm, “Đây là sơ đồ của tôi, là chuyên gia về giải phẫu thần kinh, nhờ cậu ấy giúp bà xem qua vậy, tôi đang có bệnh nhân cần cấp cứu.”

Sau đó liền cùng bác sĩ Tần đi vào trong.

Người phụ nữ kia nghi hoặc nhìn Lâm Tự Sâm.

Lâm Tự Sâm tùy ý lấy tấm phim ra, chỉnh hướng sáng: “Có vôi hóa ở phổi và não, trước đây có phải từng bị lao phổi không?”

Ánh mặt của người phụ nữ kia lập tức thay đổi, dùng sức gật đầu, “Có có! Nam Nam trước kia lúc còn bé từng bị lao phổi, nhưng nào thì ngài xem thử thấy có vấn đề gì không, rồi sau này liệu có thể làm sao hay không. . . Chúng tôi rất lo lắng, hàng năm đều đi kiểm tra.”

“Tôi xem thấy phần não không có vấn đề gì, là do bệnh lao phổi dẫn đến tình trạng đó thôi. Nhưng chỗ bị đóng vôi sẽ không trở thành ung thư, trừ khi bệnh nhân tái phát bệnh lao dẫn đến phần vôi phát triển thêm”. Lâm Tự Sâm trả lại tấm phim cho bà ấy, ôn hòa nói, “Mặt khác, CT đối với cơ thể sẽ có ảnh hưởng, không nên chụp mỗi năm.”

Sau khi mẹ con họ vui vẻ đi rồi, Lâm Tự Sâm mới nhìn sang tôi, “Em ngăn người xem tôi làm gì?”

“...”

Tôi, có, sao?

Tôi “ha ha” cười, dời ánh mắt, “Tôi chỉ là bỗng nhiên nghĩ đến, lần trước anh nói tôi cần phải kiểm tra chụp CT, sau đó hình như không thực hiện?”

“Ừm, phải rồi? Có chuyện gì thế?”

“... Tôi đang hỏi anh mà.”

“Nhưng tôi hình như không phải bác sĩ của em?”

“...”

Nhưng chẳng lẽ không phải anh nói muốn thực hiện sao? Tôi dùng ánh mắt bắn ra tia nghi hoặc mạnh mẽ, nhưng cuối cùng lại bị ánh mắt “Không liên quan gì đến tôi” của anh ta đánh bại.

Anh ta cười, “Em tìm tôi có việc gì?”

“A, phải rồi”, suýt chút là quên việc chính, “Báo cáo anh bảo tôi làm đã hoàn thành, lát nữa sẽ đưa cho anh”.

Anh ta dừng lại một chút, “... Là việc này?”

Tất nhiên là không phải rồi!

Tôi gật đầu nói: “Đúng vậy, là việc này, anh cùng tôi đến phòng bệnh lấy nhé?”

Tôi nóng ruột quay về phòng bệnh, đem báo cáo đã làm xong đưa cho anh ta, sau đó liền tranh công với anh ta: “Phó tổng, tôi nằm viện mà còn làm việc, tiền lương mấy ngày này có được nhân ba như bình thường không?”

Lâm Tự Sâm lật lật bản báo cáo, trong giọng nói có chút trêu chọc: “Nhiếp tiểu thư vì nhà mình mà làm việc lại còn tính toán việc này?”

“... Nói như anh thì anh cũng không có lương chắc.”

“Tôi là làm công mà, đương nhiên phải ăn lương”, anh ta nhàn hạ nói.

Tôi bị anh ta làm cho ghen lời.

Nhưng vẫn nhớ đến mục đích chính. Tôi nhanh chóng nhảy vào trọng tâm, từ trong ngăn kéo lấy máy chơi game đưa anh ta, “Đây! Không tính lương tăng ca cũng được, anh giúp tôi qua cửa 5 đi. Tôi kiểu gì cũng không qua nổi. . .”

Động tác lật xem báo cáo của anh ta chậm lại.

“Được.”, vài giây sau, anh ta cầm lấy máy chơi game, tiện tay cho vào túi trước áo khoác.

“Giờ anh chơi luôn không được sao?”, ánh mắt tôi mong đợi hướng về phía anh ta.

“...” .

Động tác anh ta dừng hẳn, cuối cùng buông xấp báo cáo, lấy máy chơi game ra, tùy ý nhấn nhả vài cái, hướng mắt về phía tôi.

Anh ta phát hiện rồi.

Thật ra có rất nhiều game không cần dùng đến tay trái, giống như cái tôi vừa đưa anh ta.

Tôi giục: “Nhanh lên nhé, tôi xem anh có thể qua được cửa 5 không.”

Lâm Tự Sâm cúi đầu, bắt đầu tập trung qua cửa.

Tôi rất cực cũng được khai sáng, xem tay của bác sĩ ngoại khoa hoàn mỹ thế nào, nhanh chóng quen tay thế nào. Trò chơi biến thái đến thế mà cũng roẹt roẹt qua cửa liên tục được. Quả thật là thần kỳ mà.

“Anh thật là lợi hại!”, tôi bật ngón cái hướng về anh ta, thực lòng khen ngợi,

“Nhiếp Hi Quang, em có phát hiện bản thân. . .”

“Sao cơ?”, tôi còn đang bị việc qua cửa liên tục kích động.

Anh ta không trả lời, ánh mắt dừng trên mặt tôi, trong mắt hiện lên một tia cười khó phát hiện.

“Em có thể xuất viện rồi.” .

Anh ta nói.

Chiều hôm sau, tôi đứng ở cửa bệnh viện gọi điện ẹ.

“Mẹ, hôm nay con về nhà, tối nay muốn uống canh xương!”

Mẹ tôi nổi giận: “Trước khi về còn đòi hỏi đồ ăn hả? Sao cuối tuần mà không về?”

“À, vì con bị thương mà!” .

“Cái gì?! CBị làm sao? Có nặng lắm không?”, giọng nói của bà lập tức trở nên căng thẳng.

Tôi cười hì hì nói: “Không việc gì đâu. Lúc bước xuống cầu thang bị hệt chân thôi.”

Không hề nghi ngờ bị mẹ cho ăn mắng một trận.

Cúp điện thoại mới phát hiện Lâm Tự Sâm, đang đứng ở cửa nhìn tôi.

“Trước đây tôi từng tiếp một bệnh nhân, từ trên nóc xe tải ngã xuống, đập vào tầng đá, gãy xương sọ, tụ máu trong não, lá lách vỡ, ở ICU một tháng mới khỏi tình trạng nguy hiểm. Độ cao của anh ta khi bị rơi so với em còn thấp hơn.”

“...” .

Sao đột nhiên anh ta lại biến hình thành dạng bác sĩ kinh khủng đáng sợ thế này.

“Biết có người lo lắng cho, cũng đừng làm cho người ta lo lắng ỉn.”

Tôi lập tức gơ tay thề: “Biết rồi! Hứa không có lần sau nữa!”

Tay gơ lên cao rồi, tôi mới phát hiện động tác này thật ngốc. Chỉ là hành động ngu ngốc nay hình như làm Lâm Tự Sâm vui vẻ, ánh mắt anh ta trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều, giống như đã rũ sạch tình trạng khủng khiếp của bác sĩ.

Tôi ngượng ngùng hạ tay. Nói chung vì xuất viện nên hưng phần quá, lời nói hành động đều lịch sự lắm. . . Nhưng mà, từ khi nào, nói chuyện với anh ta tôi có thể thả lỏng như thế?

Hình như cũng được một, hai ngày rồi.

Thật ra như vậy cũng không có gì không tốt. Tôi thậm chí còn lo lắng, liệu có phải do ở bệnh viện là môi trường đặc biệt, rời khỏi môi trường này rồi, quan hệ của chúng tôi lại ngượng ngùng như trước kia?

Có vẻ. . . hơi đáng tiếc.

“Việc này, mấy hôm nay cảm ơn anh, còn có cơm của dì Trần nữa.”

Anh ta gật đầu, “Dì Trần nói em tặng quà cho dì ấy, dì ấy rất thích.”

“À, tôi nhờ Ân Khiết ở bên ngoài mua giúp. Dì ấy thích là tốt rồi.”

“Nhiếp Hi Quang, tôi thấy em không hiểu được mâu thuẫn quan trọng lắm thì phải.”

“A? Sao?” .

Rõ ràng anh ta không có hứng thú giải thích nghi vấn của tôi, nhét cái túi vào tay tôi, hướng đến bãi đỗ xe. “Đi, tôi lái xe đưa em đi.”

tôi nhìn túi vừa nhận, nhất thời cảm thấy đau đầu. Trong túi ngoại trừ trẻ tít dụng tôi đưa anh ta, toàn bộ còn lại đều là bệnh án. Thế này kiểu gì cũng không dễ mẹ bắt gặp được. Tôi vội đuổi theo, “Phó tổng, có thể phiền anh giúp tôi dọn dẹp sạch sẽ không?”

Ngồi xe chưa bao lâu thì trời đã đổ mưa.

Tôi rầu rĩ nhìn bên ngoài cửa sổ: “Sao vừa xuất viện đã mưa thế này?” .

Nếu xuất viện sáng sớm thì tốt rồi, lúc đó trời còn đẹp thế nào. Bác sĩ Phương có việc cứ lần lữa mãi, lại kéo đến buổi chiều. Dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ có mưa, quả nhiên không sai.

Ý, khoan đã... .

Nhìn trạm thu phí phía trước, tôi chậm chạp phát hiện, xe đã đi vào đường cao tốc.

Tôi kinh ngạc nhìn về phía Lâm Tự Sâm.

Lâm Tự Sâm bình tĩnh nói: “Trời mưa, tôi trực tiếp đưa em về Vô Tích.” .

“... Thật ra tôi đến trạm xe lửa chờ xe cũng được rồi.” .

“Nhà em ở đâu? Chỉ đường trong điện thoại đi [1]“, anh ta đưa điện thoại cho tôi, không thềm đếm xỉa đến mấu chốt.

[1] Giống Google Maps, bạn nhập địa chỉ 2 nơi, sẽ tự động chỉ đường đi cho bạn.

“...” Tôi lặng yên nhận lấy điện thoại của anh ta.

“Có mật mã.” .

“Chờ chút.”, anh ta dừng xe ở nơi lấy vé qua trạm, rướn người sang, bấm mật mã trên điện thoại trong tay tôi. Hơi thở ấm áp đột nhiên ập đến, tôi hơi sững sờ, cúi đầu, nhập nơi đến vào chương trình.

“Được rồi.”, tôi trả điện thoại lại cho anh ta.

Anh ta nhìn thoáng qua điện thoại, sau đó lấy kính mắt để trên ngăn kính chắn gió xuống rồi mang vào.

Tôi thấy kỳ lạ: “Lúc anh lái xe phải đeo kính à?” .

“Lúc bị tai nạn mắt có bị ảnh hưởng, trời mưa sẽ bị giảm tầm nhìn.”

Tôi vô ý thức nói: “Vậy tai nạn lần đó của anh cũng nghiêm trọng nhỉ.”

Vừa dứt câu tôi đã thấy hối hận, hận không thể thu lại lời nói. Tôi đúng là đồ heo mà, sao lại còn đập lên vết thương của người ta chứ. May là anh ta chỉ “Ừm” một tiếng, thái độ cũng không có gì lạ.

Tôi quyết định chữa cháy, “Thật ra, anh cũng rất lợi hại.” .

“Hả? Sao lại nói thế?”

“Từ lúc anh đến công ty thành tích tăng rất rõ ràng, là do anh thúc đẩy sản xuất đó.”, tôi hơi cường điệu nói, “Cho nên, anh thật tình làm gì cũng rất lợi hại.”

Anh ta nhìn phía trước, hơi cười.

“... Anh cười cái gì?”, chẳng lẽ tôi vuốt mông ngựa vụng về lắm sao? [2]

[2] Ý lóng chỉ việc nịnh hót.

“Được bà chủ...bà chủ tương lai công nhận, chẳng lẽ tôi không nên cười sao?”

“... Tôi không phải bà chủ tương lai của anh.” .

Tô Châu đến Vô Tích cũng không xa mấy, Lâm Tự Sâm trực tiếp đưa tôi đến tận dưới lầu nhà tôi. Xuống xe, tôi khom lưng hướng vào trong xe nói, “Cảm ơn!”

Đứng dậy rời đi, tôi lại nghĩ đến hai lần bị tai nạn của anh ta lại thấy không yên, cuối cùng lại chui đầu vào cửa sổ, “Anh lại xe quay về cẩn thận một chút nhé.”

Anh ta hơi bất ngờ nhìn tôi. Có lẽ do ánh đèn chiếu vào gương chiếu hậu, tôi lại nghĩ ánh mắt anh ta nhìn tôi trong nháy mắt trở nên rất nhu hòa, giống như thật nhẹ nhàng, tuyết tan hết.

27. Chương 25

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 25

Chương 25

Ở nhà, được thỏa mãn như mong muốn uống canh xương mấy ngày rồi, tôi êm xuôi quay về công ty. Ân Khiết và Vũ Hoa mỗi người một tay, vừa nhéo vừa ngắt thịt trên người tôi.

“Béo rồi nè. Kiểu này tăng phải đến năm cân.” .

“... Mấy bà ghen tỵ thì có.”

Ân Khiết điên cuồng nói: “Sao mà không ghen tỵ được hả! Ngày nào mi cũng được ăn ngon. Bà đây thì phải làm thêm hai lần việc!”

Tôi buông tay họ ra: “Thấy chưa. Bình thường tôi ít nhiều cũng làm việc giúp bà, giờ thấy được tầm quan trọng của tôi chưa?”

Ân Khiết lú rú nói: “Biết rồi bà lớn, sau này tôi không dám quên chìa khóa nữa! Bà có biết việc tôi quên mang chìa khóa giờ cả công ty đều biết sao? Thứ sáu tuần trước tôi đưa tài liệu cho phó tổng Lâm, anh ấy vô cùng nghiêm túc nhắc nhở tôi ‘Từ nay đừng quên mang chìa khóa nữa’ . . . làm tôi ngượng chết luôn.”

“Ha ha ha, cô còn không biết xấu hổ mà giận dữ hả. Tiểu Nhiếp bị cái tính ẩu đoảng của cô hại thê thảm luôn.”, Vương Tề đến trên cô ấy, rồi nói với tôi: “Tiểu Nhiếp bây giờ khỏe hẳn chưa? Mọi người trong phòng vốn là muốn đi thăm cô, nhưng mà Lâm tổng nói bệnh của cô cần yên tĩnh nghỉ ngơi, đồng người đến thì không hay lắm. Chúng tôi không đến thăm, cô cũng đừng trách nha.”

“A, không đâu.” . Lâm Tự Sâm... nghe đến tên anh ta, tôi hơi thất thần. Không biết về công ty rồi, sẽ trở thành thế nào. . .

Rất nhanh sau đó, ngay sáng thứ hai đã nhìn thấy Lâm Tự Sâm.

Buổi sáng sớm cũng không có việc gì quan trọng, theo phong cách của Lâm Tự Sâm, nói mấy câu để giao ban, có khi chưa đến năm phút đã xong. Nhưng lần này trước khi kết thúc, anh ta đột nhiên nói: “Gần đây tôi nghe nói, phong thủy bộ phận chúng ta có vấn đề.”

Mọi người nhìn nhau, Ân Khiết nhỏ giọng nói: “Sao tôi lại không nghe thấy nhỉ? Ai nói gì bậy bạ truyền đến tai phó tổng Lâm rồi. Xui xẻo chưa!”

Biểu hiện của những người khác cũng là tức giận .

Nhưng mà Lâm Tự Sâm hiển nhiên không có ý truy đến cùng, chuyển chủ đề nói: “Nhưng mà tháng trước tôi bị tai nạn xe, tháng này lại có đồng nghiệp, à, nhảy lầu, người ta không có lời ra tiếng vào cũng khó.”

Nhảy lầu... Tôi vừa lúc đang uống nước, suýt nữa là phụt hết ra ngoài.

“Cho nên tôi dự tính tuần này bộ phận chúng ta ra ngoài ăn một bữa cơm, cũng xem như xả xui.”

Liên hoan có thể xả xui sao? Thân thể tôi chấn động. còn chưa kịp thể hiện hốt hoảng đã nghe anh ta nói tiếp, “Lần này liên hoan đương nhiên không tính vào phí công ty. Tôi và Nhiếp Hi Quang sẽ chia nhau trả.”

... .

Kinh ngạc —— mọi người nhìn biểu hiện của tôi.

Kinh ngạc —— tôi nhìn biểu hiện của Lâm Tự Sâm.

Tôi yếu ớt hỏi: “Sao tôi cũng phải trả?” .

Mấy bộ phận khác đều là sếp lớn mời mà!

Lâm Tự Sâm vẫn là bộ dạng giải quyết việc chung: “Chẳng lẽ không phải do chúng ta lần gặp chuyện không may mới tạo cơ hội cho người ta đồn đãi sao?”

... Vậy cũng được hả? Chưa kể anh làm ơn đừng kể chuyện như kiểu chúng ta cùng nhau âm ỉ chứ. . .

Cuối cùng tôi chỉ có thể hỏi: “Đến chỗ đất hả?” .

Lâm Tự Sâm hướng tôi mỉm cười.

Tôi vượt qua một ngày một đêm chiến đấu với ánh mắt kỳ quái của đồng nghiệp dành ỉnh. . .

Ân Khiết lo lắng rầu rĩ nói: “Trời ơi, chỗ phó tổng Lâm chọn có phải là rất sang trọng không nhỉ? Theo ánh mắt bói toán của tôi, bà nhất định dùng hết tiền lương tháng luôn. Có cần tôi cho bà mượn tiền không?”

Tôi thật tình nghĩ mình bị thiên tai ập đến mà. Mời người ta ăn thì không sao hết. Nhưng mà mời ăn để xấu xui thì. . . có hơi vượt quá chỉ số thông minh của tôi.

“Vậy ánh mắt tinh tường của bà giúp tôi tính xem, tôi cứ để hết tiền ở nhà rồi cho phó tổng Lâm trả hết thì thế nào?”

Ân Khiết khinh thường nhìn tôi: “Cái này chả cần biết trước gì. Tôi dùng ngón chân nghĩ thôi cũng biết hôm sau bà sẽ bị tặng ca, khủng khiếp luôn!”

“Bà đừng lo quá. Với phong độ và tính cách của phó tổng Lâm, nói cho vui vậy thôi, sẽ không để bà trả tiền đâu. PS, nếu có muốn bà trả thì cũng sẽ lựa chỗ không đắt tiền.[1]” .

[1] PS: tái bút

Vì vậy tôi chỉ còn cách đếm đếm ví tiền, chờ phó tổng Lâm triệu tập. Cuối cùng, là Ân Khiết đã đánh giá quá cao nhân phẩm của Lâm Tự Sâm. . .

Đã đắt thì chớ, mọi đều người ngạc nhiên vui mừng vì có thể ăn chỗ sang trọng thế này. Tôi thật ra cũng không quá yêu tiền, chỉ là do Ân Khiết làm quá thôi. Vấn đề là. . .

Mọi người vui vẻ ăn xong, Lâm Tự Sâm đứng dậy trả tiền. Ân Khiết giật giật tay áo tôi, ánh mắt thể hiện: thấy chưa, tôi nói có sai đâu, phó tổng Lâm quả nhiên là trả một mình.

Tôi dựng ngón cái với cô ấy.

Sau đó tôi nhận được tin nhắn của Lâm Tự Sâm: đến trước sân khấu một chút.

Tôi mờ mờ mịt mịt đứng lên. Mọi người chắc nghĩ là tôi đi vệ sinh, cũng không chú ý. Đến khu vực trước sân khấu, phó tổng Lâm đang dựa vào quầy bar, khẽ mỉm cười, chẳng chút xấu hổ nói với tôi: “Nhiếp Hi Quang, tôi quên mang tiền rồi.” [Mia: O_O” quá biến thái =))]

“...” .

Một nghìn con thú thần xẹt ngang qua đầu, mọi người sẽ không hiểu được đâu.

Tôi yên lặng lật xem phiếu tính tiền. Lâm Tự Sâm ở bên cạnh nhìn. Tôi cuối cùng phát hiện ánh mắt anh ta vô cùng sáng, như lại có chút trêu đùa tôi, cảm giác anh ta vô cùng đặc ý. ,

O, là ảo giác sao? Phó tổng của chúng tôi làm sao lại chơi xấu thế này được.

Tôi lặng lẽ cất phiếu đi, khinh bỉ nhìn anh ta một cái, nhưng trong lòng thật ra một chút cũng không thấy giận. Ăn cơm của anh ta nhiều như thế, mời anh ta lại một bữa cũng là lẽ thường.

“Tôi nghĩ đến, lần trước tiền nằm viện còn chưa đưa lại cho anh.”

“...” .

Tôi lắc lắc chi phiếu trong tay, “Thanh toán xong rồi hả?” .

Anh ta hơi cười, “Ừm, thanh toán hết rồi.” .

Lúc quay về, đa phần mọi người đã đi lấy xe. Tôi thì vì sự vô sỉ của Ân Khiết, cứ lên ngồi trên xe của Lâm Tự Sâm. . . đương nhiên tôi cũng khá phối hợp... .

Đi cùng xe còn có hai đồng nghiệp khác.

Đồng nghiệp nam ngồi ghế trước nói cảm ơn Lâm Tự Sâm, “Thật không nghĩ đến phó tổng lại có thể mời chúng tôi bữa ăn lớn thế này!”

“Không cần khách khí.” .

Giọng nói của Lâm Tự Sâm cũng rất thản nhiên.

“Vậy thì hẳn là đắt lắm nhỉ?” .

“Ừ, cũng tạm tạm.” .

... .

Tôi chỉ yên lặng vùi đầu vào người Ân Khiết.

Ân Khiết hơi ngạc nhiên, lắc lắc tôi, “Hi Quang bà bị sao vậy? Say xe hả?” .

“Không. . . là ăn no quá.” .

Ân Khiết: “...” .

Tôi rõ ràng nghe thấy có tiếng cười ở đằng trước.

Không lâu sau đã đến công ty. Chúng tôi xuống xe, vẫy vẫy tay chào Lâm Tự Sâm. Đi được một đoạn ngắn, tôi quay đầu lại.

Đột nhiên thấy hơi bất an.

Tất cả mọi chuyện sao đều thấy thật không thực.

Trước kia còn là kẻ thù, thật sự có thể chớp mắt đã trở thành bạn bè sao? Đùa nghịch, còn trêu chọc nhau.
...

Có thể thay đổi nhanh vậy à? .

“Chờ tôi một chút.”, tôi nói với Ân Khiết một câu rồi chạy ngược trở lại.

Xe của Lâm Tự Sâm còn chưa đi. Chắc do thấy tôi quay lại, anh ta mới xuống xe.

“Quên đồ trên xe sao?” .

“Không có.”, tôi lắc đầu, thở hộc hộc. Đến trước mặt anh ta, tôi rất nghiêm túc hỏi: “Lâm Tự Sâm, chúng ta thật sự là làm hòa rồi sao?”

Ánh mắt anh ta chăm chú nhìn tôi, chắc chắn nói: “Phải.” .

Tôi đột nhiên thấy tâm trạng thật tốt. Sau lại muốn hỏi anh ta: “Vậy trước đây sao anh lại đối với tôi không thuận mắt?”

Đêm đầu đông, đèn đường mờ mờ.

Bốn phía yên tĩnh không gì bằng.

Tôi nghĩ sẽ không nhận được câu trả lời của anh ta, lại nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng ầm ập đó.

“Bởi vì em vô ưu vô lo.” .

“... Cái gì?, tôi thật sự nghĩ mình nghe nhầm.

“Bởi vì em vô ưu vô lo.”, anh ta nói, chậm rãi bổ sung, “Tật hay quên còn rất lớn nữa.”

Cái gì với cái gì cơ... .

Tôi còn muốn hỏi tiếp, nhưng anh ta không cho cơ hội nữa: “Được rồi, em phải về đi. Họ đang nhìn chúng ta.”

Tôi quay đầu lại, quả nhiên thấy Ân Khiết đang đứng chờ, ánh mắt lấp lánh nhìn chúng tôi. . .

Tôi chỉ rơi hắc tuyến đầy đầu chào tạm biệt anh ta.

Trên đường trở về, tôi vắt hết óc, cuối cùng cũng giải thích được ý của Lâm Tự Sâm. Vô ưu vô lo, mắc bệnh hay quên. Đây là đang nói tôi ngốc.

Ân Khiết nhiều chuyện, “Hồi nãy bà với phó tổng nói gì với nhau vậy?” .

“Tôi hỏi phó tổng Lâm trước đây sao lại thấy tôi không vừa mắt.” .

Ân Khiết hiếu kỳ hỏi: “Anh ấy nói sao?” .

“Ồ.”, tôi gật đầu, rầu rĩ dịch lại cho cô ấy nghe, “Anh ta nói mình bị ngốc á.”

Lời tác giả:

Không có tiền đi ăn ở đây

28. Chương 26

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 26

Chương 26

Nếu tôi cứ “ngốc” như thế, liệu Lâm Tự Sâm sẽ lại bắt tôi tăng ca sao?

Tôi tắt đèn phòng làm việc chung, đến thăm dò phòng làm việc của anh ta, gõ gõ cửa: “Phó tổng, anh còn chưa về sao? Tôi tan làm trước nhé.”

“Chờ chút.” .

Anh ta dọn dẹp tài liệu sơ qua, tắt đèn trong phòng rồi cùng tôi đi ra ngoài.

Văn phòng buổi tối vô cùng yên tĩnh, cả tầng lầu giống như chỉ nghe được tiếng bước chân của hai chúng tôi. Yên lặng đi một lúc, tôi mới lên tiếng hỏi: “Phó tổng, sao anh phải gọi tôi ở lại tăng ca?” .

“Nhiếp Hi Quang, công ty này có 49% cổ phần của nhà em, lợi nhuận một nửa sẽ về tay gia đình em.”

“Cho nên?” .

“Cho nên nếu bắt người khác tăng ca tôi sẽ cảm thấy tội lỗi, muốn bóc lột ai đó thừa thãi một chút.”, anh ta nhẹ nhàng nói, “cho nên nếu bắt em tăng ca tôi sẽ không thấy tội lỗi.”

“...” Tôi nên trả lời cái gì nhỉ? .

“Còn nữa, Nhiếp Hi Quang, hết giờ làm việc liệu em có thể đừng gọi phóng tổng này nọ không?”

“Vì sao?” .

“Ừm, sẽ tạo cảm giác tan tằm rồi còn bắt em làm việc.” [thật ra, anh đã tính toán hết rồi =)]

“...” .

Tôi có thể nói rằng mấy ngày nay tôi đối mặt với một Lâm Tự Sâm như thế đã thành thói quen không? Tôi nghĩ đến cảnh anh ta và bác sĩ Phương nói ra nói vào với nhau, hình như có một cảm giác rất buồn cười. . .

Nói chuyện trên đường đi, nên cũng nhanh chóng đến ký túc xá. Tôi không nói gì nữa, vẫy vẫy tay chào anh ta, “Lâm Tự Sâm, tạm biệt!”

Anh ta bỗng nhiên gọi: “Nhiếp Hi Quang, lại đây.” .

Tôi lại quay ngược lại, “Có việc gì?” .

“Sáng sớm hôm nay, tôi thấy trên bàn có một cậu bé may mắn Vô Tích, là em để lên sao?” [1]

[1] Chính là em này đây Tên gọi là “Đại A Phúc”

lh3.ggpht /_CpV-tgXt6iU/SWLBuowmUnI/AAAAAAAAB4o/4FLAjp7Oy6k/s800/P1062292.jpg

Tôi nhìn trời, “Đúng vậy, có ai đó nói là muốn phán đoán chuẩn xác mà. Lần trước tôi chờ xe về Tô Châu, đứng ở trạm xe lửa thì đột nhiên vỡ lẽ ra, mới mua một nhóc ở đó. Mười lăm đồng thôi, không cần cảm ơn đâu.”

“À phải rồi.”, tôi bổ sung, “nhóc đó là để trên xe, không phải để trên bàn đâu.”

Anh ta nhìn tôi chăm chú, “Mua lâu như vậy rồi, sao bây giờ mới đưa cho tôi?”

“Trước đó tôi còn phải chăm sóc vết thương do cái bữa ăn kia để lại mà”, mời ăn một bữa mà hết sạch tiền lương trừ trước đến nay của tôi đó

~“Bị thương sâu như vậy sao? Em nói sớm một chút, nói không chừng tôi cũng sẽ không để quên ví tiền ở nhà.”, anh ta nở nụ cười, ném cho tôi một cái bình nhỏ, “Sản phẩm ba không đó, dám dùng không?” [2]

[2] Sản phẩm ba không nghĩa là không nhãn mác, không hướng dẫn, không hạn sử dụng – cảm ơn bạn Tran đã giải thích giúp mình ^^

Tôi phản xạ chụp được, “Đây là cái gì?” .

Trong lòng bàn tay tôi là một bình màu lục hình người, là bình ngọc, nhưng không hề thấy lạnh, ngược lại thấy rất ấm áp, giống như vẫn được cầm trong tay người.

Tôi mở nắp, một hương dược liệu nhẹ nhàng xông vào mũi.

“Thuốc bồi tránh hình thành sẹo.” .

“A?” .

“Vết thương ngoài da này của em nếu để lại sẹo thì có thể dùng cái này làm mờ đi, hiệu quả không tệ.”

“Cảm ơn...” , đột nhiên không biết nói gì cho phù hợp, “Thật ra cũng không cần lo lắng, để lại dấu thì một thời gian cũng mờ đi thôi.”

“Nói thì nói như vậy, nhưng mà bây giờ em thành thế này, làm sao tôi mang theo đi cùng được?” *ôm tim, ngất*

Cái gì mà mang đi theo rồi không đi được? Tôi mờ mịt nhìn anh ta. Còn nữa, biểu hiện bất bễ vừa rồi của anh ta là gì đây. . .

Lâm Tự Sâm đưa cho tôi một tấm thiệp đỏ.

“Đám cưới bạn của phó tổng Lâm? Là người lần trước la lên làm bà bị ngã?”, Vũ Hoa vừa hỏi vừa đưa cho tôi một tiếng táo đỏ mọng.

“Đúng vậy, anh ta nói lần trước bạn anh ta vừa lúc đến Tô Châu đưa thiệp cưới, nhìn thấy tôi đang trèo cửa sổ, sợ quá mới hét lên, hình như là có bệnh sợ độ cao. . . táo này ăn ngon ghê á. . .”

Tôi khen táo ngon rồi nói tiếp: “Phó tổng Lâm nói cô ấy vẫn rất áy náy, cho nên mới cố ý mời tôi dự đám cưới của cô ấy, ngày Tết nguyên đán ở Thượng Hải. . . tôi có nên đi không nhỉ?”

Ân Khiết nói: “Đương nhiên phải đi! Ăn không phải trả tiền thì sao lại không đi! Nè, chắc bà không phải đưa tiền mừng đâu.”

Tôi không chắc, hỏi lại: “... Không cần sao? Hầy, cái này có phải điểm chính đâu.” .

“Sao không phải là điểm chính chứ!” Ân Khiết từ trên giường nhảy xuống, tay chân láu táu mở thiệp mời, “Bồ xem nè, đó, tên của bồ với phó tổng Lâm là viết cùng một chỗ đó, cho nên bà không cần đưa tiền mừng! Nè, tên của bà viết bằng mực có vẻ mới hơn nữa nè.” [sao tự nhiên mình nghe mùi kỳ lạ ở chỗ này nhỉ =)))]

“Vậy là đúng rồi, người ta từ đầu đầu muốn mời tôi.” .

“Cũng phải. Nhưng mà, không cần tốn tiền thì càng phải đi, đồ mặc cũng phải đẹp! Khi nào bà về phòng thì lục đồ đẹp đẹp chút mà phối hợp! Mục tiêu! Ăn không cần trả tiền!” .

... Sao tôi lại thấy cô ấy còn hưng phấn hơn mình thế này.

“Mà nữa, lại nói là bà sẽ cùng đi tiệc với phó tổng đó!”, Ân Khiết cảm thán: “Đây là hoạn nạn gặp được chân tình đó nhé! Nếu biết bà nhảy lầu là có thể thay đổi cách nhìn của phó tổng với bà, bà nên nhảy từ sớm mới phải.”

Tôi liếc cô ấy: “Nếu như bà nhảy từ lầu hai xuống mà được thăng chức, bà dám nhảy không?”

Ân Khiết chần chừ, “Thăng nhiều không?” .

... Tôi quyết định mặc kệ cô ấy.

Việc dự lễ cưới tôi vẫn dậm chân chưa trả lời Lâm Tự Sâm. Ai ngờ mấy hôm sau, tôi đã nhận được bom nổ của một người.

Là email từ lão đại.

“Dưa hấu, tháng giêng ngày mừng 2 bồ có ở trong nước không? Ở nước ngoài chắc là trước sau lễ Giáng Sinh đều được nghỉ phải không, rảnh rỗi sẽ về nước chứ? Bà đây kết hôn đó! Nếu có ở trong nước nhất định phải dự! Nếu ở nước ngoài nhất định phải gửi tiền mừng! Số điện thoại ở Thượng Hải của mình là 159xxxxxxx, nhớ gọi ình! Bồ đó, đi nước ngoài là quên hết mọi người.”

Sau đó kéo theo một loạt mặt biểu cảm trợn mắt độc ác, rất có cảm giác lão đại.

Tôi ngất ngư xem đi xem lại thư gửi, cũng chưa hiểu cái gì là nghỉ lễ Giáng Sinh ở nước ngoài, mặt đầy hắc tuyến gọi cho số trong email.

Bên kia rất nhanh đã nghe máy: “A lô, xin chào, ai đấy?” .

“Là mình, Dưa hấu.” .

“Á, Dưa hấu! Bồ là đồ đáng chết, cuối cùng mới liên lạc! Khoan đã, bồ dùng số trong nước sao, bồ đang ở trong nước hả. . .”

“... Mình không ở trong nước thì ở đâu? Số này là số ở Vô Tích của mình, mấy bồ cũng có mà”

Lão đại ở đầu bên kia có vẻ hoảng hốt hỏi: “Không phải bồ đi du học nước ngoài sao?”

“Ai nói vậy?”, tôi lại rơi hắc tuyến, “mình chỉ đi nước ngoài chơi một thời gian thôi mà. Mình còn gửi tin nhắn ấy bồ nữa, nói mấy bồ ình địa chỉ để mình gửi quà cho. . .”

“Bọn mình đều thay đổi số điện thoại rồi có biết không?” .

“...” .

Được rồi, thật ra không phải tôi không nghĩ đến bọn họ đổi số điện thoại, bây giờ thông tin phát triển như vậy rồi, muốn tìm cách thức liên hệ hoàn toàn đơn giản. Nhưng về nước ba tháng rồi, tôi cũng không tìm, dù sao lặn một thời gian rồi liên hệ cũng được, cứ thế kéo dài đến bây giờ. . .

“Mình sai rồi... giờ bồ đưa số điện thoại mọi người ình đi. Mà sao bồ lại nói mình đi du học?”, chỉ là không liên lạc thì làm gì lại nghĩ đến thế chứ.

“Hình như là Dung Dung nói đó, vì bồ cũng không đến Thịnh Viên làm mà”, lão đại hình như cũng mờ mịt.

Dung Dung sao lại nói tôi đã đi du học? Tôi thấy khó hiểu, nhưng nghĩ tới cô ta là tôi lại thấy khó chịu, nên lại lảng đi chuyện khác, “Ày, không nói việc đó nữa. Đám cưới của bồ mình nhất định đến.”

“Ánh nắng không đến sao được chứ. Mấy bồ phải đến giúp trước một ngày đó. Ngày mừng 1 đến đi, há há, chúng ta cùng nhau sắp xếp nơi tổ chức.”

Mọi người? .

... .

Tôi dừng một lúc mới từ chối: “Ngày 1 chắc mình không đến được đâu. Bỏ biết bên “tài vụ” đầu tháng đều phải tăng ca mà. . .”

“Tết mà cũng tăng ca?”, Lão đại hồ nghi.

“Đúng vậy đúng vậy, độc ác lắm phải không?”, tôi sợ kéo dài, vội vội vàng vàng “hờ hờ” cười nói: “Đám cưới sớm vậy sao. Lão đại bỏ không phải. . .”

Lão đại chắc là bị nghi oan nhiều lắm rồi, cho nên lập tức phát rồ: “Bà đây mới không có thai! Mẹ kiếp, một đám mấy người toàn là không thuần khiết!”

“Mình có nói bỏ mang thai đâu.”, tôi kêu oan.

“Vậy vừa rồi bỏ tính nói gì?” .

Tôi nghĩ ngợi, “Mình muốn nói. . . Lão đại liệu bỏ, bỏ có làm cho chồng bỏ có thai không = =” .

Đầu bên kia điện thoại đầu tiên là im ắng, sau đó đột nhiên phát ra một trận cười to: “Ha ha ha ha ha ha! Không sai, là vậy đó! Dưa hấu à, nhiều người như vậy, có mỗi bỏ là hiểu chuyện! Ha ha ha ha, năm sau anh ta sinh con bỏ nhớ tới uống rượu mừng nha!”

Tôi bị trận cười của cô ấy làm cho hải hùng: “Lão đại nè, bỏ cười nhỏ nhỏ thôi.”

“Có chuyện vui thì cười thôi mà. Hi Quang, tâm trạng bà tốt lắm nhỉ.”

Tôi ngẩn ra, “Có sao?” .

“Có! Qua điện thoại còn cảm giác được.” .

Cúp điện thoại, tôi chống cằm ngây ngốc một lúc. Qua điện thoại lão đại còn cảm nhận được tâm trạng của tôi, xem ra tôi đang rất vui vẻ. Nhưng cuối cùng lí do vì sao nhỉ, hình như cũng đâu có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Chẳng lẽ là... .

Tôi không kiềm chế được nhìn sang phó tổng Lâm Tự Sâm đang ở trong phòng làm việc.

... Chẳng lẽ là vì rốt cục có một đại soái ca giải quyết xong hận thù với tôi?

Ừm, nhất định là vậy. Đây là chuyện đáng mừng cỡ nào chứ. Tôi và Lâm Tự Sâm, tại thời điểm trước khi kết thúc năm, tại thời điểm anh ta bị tai nạn tôi nhảy lầu, cuối cùng đã đạt đến——

Mối quan hệ hài hòa tốt đẹp giữa cấp trên và cấp dưới.

Có phải đã rất khó khăn không?

So với chuyện tình yêu của người ta còn rối rắm hơn có biết không?

Cho nên, tôi kết luận!

Để tiếp tục duy trì mối quan hệ tốt đẹp bây giờ, đám cưới của bạn anh ta tôi phải đi! Cũng đừng để người ta ôm theo áy náy mà đi kết hôn!

29. Chương 27

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 27

Chương 27

Tôi lẽ ra sẽ chuẩn bị thật kỹ càng, ngày mùng 1 mùng 2 hai đám cưới sẽ mặc trang phục nào. Cuối cùng người tính không bằng trời tính. Tối ngày 31, trời đột nhiên trở lạnh, chớp mắt chỉ còn mười độ, thoáng cái đã vào mùa đông.

Việc này làm tôi thật phiền não.

Đa phần quần áo của tôi đều ở Vô Tích. Quần áo để ở Tô Châu phù hợp với loại thời tiết này. . . lại là . . . chỉ có. . . trang phục công sở. . .

Nếu như đi mua thì... .

Tôi xem giờ, hôm nay dậy muộn, giờ đã mười hai giờ rưỡi rồi. Lâm Tự Sâm hai giờ sẽ đón tôi, cơ bản là sẽ không kịp.

Tôi dần vật suy nghĩ lựa chọn giữa thời trang và thời tiết một lúc lâu, cuối cùng quyết định dứt khoát chọn thời tiết, đúng hai giờ xuất hiện ở cửa công ty.

Ven đường nhìn thấy xe của Lâm Tự Sâm. Có lẽ anh ta đã chờ tôi được một lúc. Nhìn thấy tôi, anh ta mở cửa bước xuống, sau đó nhăn mày.

Tôi vội vàng giải thích: “Sẽ không mặc thế này đi đến tiệc cưới đâu. Lúc xuống xe tôi sẽ cởi áo khoác ra, bây giờ mặc để chống lạnh thôi.”

Anh ta nhìn tôi vài giây, cuối cùng súc tích nói: “Nhiếp Hi Quang, đây là lần đầu tiên tôi đưa bạn khác giới đến dự đám cưới của bạn.”

“Ồ?” .

“Cho nên, em liệu có thể đừng cho tôi cảm thấy, tôi là đưa em đi tặng ca?”

Tôi cũng bắt đầu dĩ, giải thích, “Cũng đâu còn cách khác. Ở đây tôi không có trang phục dày, đi mua cũng không kịp.”

Anh ta nhìn tôi từ trên xuống dưới, “Lên xe đi, tôi đưa em đến chỗ này.”

“Đi đâu?” .

“Trước đây tôi có một bệnh nhân ở Tô Châu. Bà ấy quản lý một cửa hàng thời trang. Tôi đưa em đi xem qua.”

Phải phiền phức vậy sao? .

Tôi chần chừ nói, “Thực sự cần phải vậy sao?” .

Anh ta cầm điện thoại, tùy tiện trả lời tôi, “Ừm, sĩ diện của tôi khá lớn.”

“...” Tôi chỉ biết im lặng

Bệnh nhân của Lâm Tự Sâm là một phụ nữ trung niên vô cùng nhiệt tình, tự xưng là chị Vương. Lúc chúng tôi đến, bà ấy đã chờ sẵn ở cửa. Vừa xuống xe đã bắt đầu chào đón: “Bác sĩ Lâm, thật là khách quý khách quý.”

Nói rồi nhìn sang tôi, “Đây là bạn gái của bác sĩ Lâm sao? Chắc là đúng rồi. Trước đây tôi nằm viện còn nghĩ, không biết cô bé nào tốt số như thế lại có thể trở thành bạn gái của bác sĩ Lâm.”

Tôi vừa tính mở miệng phủ nhận, nhưng bà ấy quá lanh lẹ, lời còn chưa xuất, bà ấy đã chạy ra xa, nói là lấy danh mục này cho tôi.

Tôi toát mồ hôi, xấu hổ nhìn Lâm Tự Sâm nói: “Bà ấy hình như hiểu lầm rồi.”

Lâm Tự Sâm rất bình tĩnh: “Không sao, hiểu lầm có thể từ từ phá vỡ.”

... Những lời này quá mạnh mẽ! Trong đột nhiên tôi nghĩ, hình như khiến người ta hiểu lầm thế, cũng chẳng sao?

Nhưng tôi vẫn yếu ớt nói: “Như vậy không tốt lắm đâu...” .

“Em nghĩ tôi nói mình đưa nhân viên đi mua quần áo, cũng tốt lắm sao?” .

“...” .

Được rồi... .

Tóm lại, đã lỡ mất cơ hội giải thích rồi, tôi cũng chẳng thể xông lên nói tôi không phải bạn gái của Lâm Tự Sâm, vậy quá xấu hổ. Không chừng sau này cũng chẳng gặp lại nữa. . . phá vỡ hiểu lầm. . . coi như xong.

Rất nhanh chóng, Chị Vương đã cầm một quyển danh mục, đem theo một cô gái trẻ quay lại.

“Đây là Anne, nhân viên NO. 1 ở cửa hàng cùng tôi, thẩm mỹ cực tốt, tôi để cô ấy tìm cho cô một vài bộ đẹp. Ở đây tôi còn có mấy loại trang phục hàng hiệu mới về, cô cũng xem đi.”

“Được, cảm ơn.”, tôi nhận lấy tập danh mục.

Anne kéo tôi đi một vòng.

“Vị tiểu thư này rất dễ mặc quần áo, nên xem qua các loại phong cách khác nhau. Bình thường chị thích mặc dạng quần áo thế nào?”

“Đơn giản thoải mái thôi.” .

“À. . . Vậy những cái này thì thế nào?”, cô ấy lật lật mấy tờ cho tôi xem, “Liệu chị có muốn thử một phong cách khác không? Ngọt ngào thế này thì sao?”

Tôi tỏ vẻ sao cũng được gật gù đầu: “Được.” .

Cô ấy lập tức đưa tôi một đồng quần áo để thử.

Không thể không nói người ta quả thật chuyên nghiệp. Tôi thử mấy bộ quần áo, vậy mà đều thấy ổn. Vốn lo lắng đi mua đồ sẽ mất thời gian, cuối cùng cũng yên tâm.

“Tham gia tiệc cưới mà, tôi đề xuất Nhiếp tiểu thư mặc cái này đi, không quá trang trọng, lại rất tươi mát ngọt ngào. Chúng tôi còn có một bộ trang sức đi kèm, tôi gói giúp chị luôn nhé?”

Dáng vẻ nhiệt tình của cô ấy thật sự làm tôi khó có thể từ chối. Vì vậy một lúc sau, trên đầu tôi đã đổi kiểu tóc, búi lại rồi có vài chỗ xõa tung ra, kẹp một cái kẹp nhỏ làm kiểu.

Trừ lúc tham dự tiệc nhà mẹ nuôi, tôi đã lâu lắm chưa từng chuẩn bị kỹ thế này, đột nhiên thấy hơi ngượng, nhìn không được quay sang phía Lâm Tự Sâm, hỏi xem thế này có hợp ý anh ta chưa.

Nhưng mà ăn mặc thế này để anh ta xem sao lại có cảm giác kỳ kỳ. . .

Vì vậy tôi nhanh chóng xoay đầu 180 độ, nói với Anne: “Anne, cảm ơn cô, bộ này tôi rất thích, gói lại giúp tôi.”

Anne tươi cười đầy mặt trả lời: “Vừa rồi lúc chị thử trang phục thì Lâm tiên sinh đã thanh toán rồi.”

Vị Lâm tiên sinh kia không có gì làm, đang xem tạp chí, đợi tôi kinh ngạc nhìn về phía anh ta, anh ta mới từ từ nhìn lên, dè dặt nhìn tôi từ trên xuống dưới.

Suy nghĩ cũng tôi bị gián đoạn trong chớp mắt, không phải vì việc anh ta mua đồ ả ảnh hưởng, mà là vì thái độ và động tác vừa rồi của anh ta, thật sự quá mạnh mẽ.

Một lúc sau, tôi mới thoát khỏi tình trạng mặt mày ngơ ngẩn. Đến chỗ anh ta, có hơi mất tự nhiên hỏi: “Anh trả tiền rồi? Sau anh biết tôi muốn mua bộ này?” .

“Tôi xem qua thấy cũng không tệ.”, anh ta khép lại tạp chí, vô cùng tự nhiên nói.

“...” .

Rốt cuộc là ai mua quần áo đây hả.

Lúc này chị Vương cầm phiếu thanh toán quay lại, trả cho Lâm Tự Sâm: “Anne không biết nên mới lấy tiền của anh. Bác sĩ Lâm đưa bạn gái đến mua quần áo, sao tôi lại tính toán chứ. Anh với tôi giống như ân nhân cứu mạng mà.”

Lâm Tự Sâm cười cười nói: “Sau này tôi còn có thể đưa cô ấy đến mua quần áo. Lần này cô không lấy tiền, lần sau sao tôi còn đến được.”

Anh ta nhìn về phía tôi.

Tôi nháy mắt, lập tức phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, cứ tính cho anh ấy.” .

Chị Vương lúc này mới bấm bấm tính tiền.

Cầm túi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, tôi chưa lên tiếng, Lâm Tự Sâm đã nhét tờ giấy vào tay tôi.

“Hóa đơn.” .

“Vừa rồi tôi phối hợp tốt lắm chứ? Về rồi sẽ trả lại tiền cho anh”, tôi đắc chí, nhận tờ hóa đơn nhìn thoáng qua, nhất thời cứng họng, “. . . Ba, ba chiết?” [1]

[1] Ba chiết nghĩa là được chiết khấu 70%. Giá thực tế phải trả chỉ bằng 30% giá của món hàng. – rất cảm ơn bạn vikini đã giải thích chỗ này giúp mình <3>

Tôi lập tức đứng lại.

“Khoan đã, tôi vừa thấy một ... một bộ khác cũng không tệ lắm, tôi quay lại mua...” .

Lâm Tự Sâm túm tay tôi lại, bóp trán nói: “Cô Nhiếp này, tiệc cưới sắp muộn rồi.”

Chúng tôi suýt chút là đến muộn. Lúc đến nhà hàng, cô dâu chú rể đã chuẩn bị ngồi vào bàn.

Cô dâu đứng ở cửa đón khách nhìn thấy chúng tôi, lập tức nâng váy đi đến, giận dữ nói: “Bác sĩ Lâm, tôi còn tưởng cậu sẽ không đến? À, cô đây là ai nhỉ?”

Cô ấy nhìn tôi, vẻ mặt rõ ràng hiếu kỳ và chờ hóng chuyện.

Ồ, cô ấy không nhận ra tôi sao? Không phải là cô ấy mời tôi đến sao? Tôi hoài nghi nhìn về phía Lâm Tự Sâm.

Lâm Tự Sâm cười cười: “Cô ấy bị cậu dọa cho ngã xuống lần đó, không phải cậu muốn mời cô ấy đến sao?”

“A... .. Đúng đúng đúng!”, cô dâu kêu lên, có vẻ áy náy nói: “Xin lỗi xin lỗi, tôi vội đến mức quên luôn! Lần đó thật sự tôi không cố ý. Tôi bị sợ độ cao, thấy người ta đứng trên cao cũng sợ nữa. Vừa rồi không nhận ra cô thật xin lỗi. Lần trước thật dọa chết cô rồi. Tự Sâm ngăn không cho tôi nhìn thấy cô. Cô biết mà, lúc đó Tự Sâm thật sự rất đáng sợ...” .

Cô ấy nói với tôi đủ ba phút liền, tốc độ nhanh như không có dấu chấm câu, sau đó mới giới thiệu chú rể cho tôi. Chú rể cao lớn, có vẻ rất đơn thuần, vô cùng chân thành mà xin lỗi tôi.

Tôi không tránh khỏi cảm thấy ngại. May vừa lúc MC đứng bên cạnh giục họ ngồi vào bàn chủ lễ, cô ấy mới ngừng lại. Tôi và Lâm Tự Sâm chuẩn bị hướng về phía bàn tiệc, cô dâu lại gọi anh ta lại.

“Tự Sâm, tôi cũng có mời cả thầy đến nữa. Thầy vẫn là rất lo cho cậu. Nếu cậu đã đưa Hi Quang đến đây, hãy đưa đến gặp thầy đi, cũng để thầy yên tâm. . .”

Hả, ý gì đây? Sẽ không phải là... .

Tôi dừng lại.

“Khoan đã, vừa rồi bạn học của anh không phải hiểu lầm chứ? Liệu có phải cô ấy nghĩ. . .”.

Lâm Tự Sâm dường như bị tôi lôi ra từ dòng suy nghĩ gì đó, dừng lại nhìn tôi: “Nghĩ gì?”

“Vừa rồi lúc mua quần áo cũng...” .

Lâm Tự Sâm tỏ vẻ trầm ngâm: “Thật ra hiểu lầm vậy cũng không sao. Bao nhiêu năm như vậy tôi không có bạn gái, đến đây cũng có chút mất mặt. Tại hạ đây cũng đẹp trai lịch sự, thật ra cô cũng không thiệt thòi...” .

Tóm lại sĩ diện của anh to tới đâu hả! Lại còn đẹp trai lịch sự, tôi suýt chút bật cười, nỗ lực kiềm chế nói: “Không được! Bây giờ không giải thích được!”

“Thực sự không được?”, anh ta hỏi một câu.

Tôi kiên quyết lắc đầu.

“Tốt.”, anh ta không hỏi nữa, khẽ mỉm cười nhìn tôi.

Tôi đột nhiên cảm thấy như bị sập bẫy. . . nhưng nhất thời không hiểu vì sao tôi lại từ chối, nhưng lại cảm thấy một loại cảm giác nào đó.

Bác sĩ Phương cũng đến, chúng tôi vừa đến bàn tiệc đã nghe anh ta gọi, vẫy vẫy tay với chúng tôi. Nhưng Lâm Tự Sâm cũng không đến ngay chỗ anh ta mà đến bàn chủ tọa. Anh ta đứng lại trước mặt một người khác lớn tuổi, tóc bạc trắng.

“Thầy.” .

Người đó quay người lại, có điểm ngạc nhiên vui mừng nhìn chúng tôi: “Là Tự Sâm à! Em đến rồi.”

“Vâng, em đến rồi.” .

Thầy giáo run run muốn đứng lên, bị Lâm Tự Sâm ngăn lại. Lâm Tự Sâm với dáng người cao lớn, ngồi xổm xuống, thân thiết hỏi: “Sức khỏe thầy gần đây thế nào ạ? Đường huyết có cao không?”

Thầy phát tay: “Thầy là bác sĩ, lại còn là thầy của em, còn cần em quan tâm việc này sao?”, nói rồi thầy nhìn về phía tôi, vui mừng hỏi: “Đây là bạn gái của em à? Rất tốt rất tốt.” .

Lâm Tự Sâm ngừng lại một chút mới nói: “Không phải.” .

Tôi thở dài một hơi. Phó tổng Lâm, anh quả nhiên vẫn còn chút liêm sỉ! Nhưng nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của thầy, tôi dĩ nhiên có chút không đành lòng.

Lâm Tự Sâm và thầy của anh ta, xem ra tình cảm rất tốt.

Sau đó tôi đột nhiên nghe thấy Lâm Tự Sâm nhẹ nhàng nói với thầy: “Em còn đang theo đuổi người ta.”

Về mặt của thầy trong chớp mắt lại khôi phục mừng rỡ, vui vẻ đánh giá tôi. Tôi bị Lâm Tự Sâm dọa cho hoảng hốt, trong lòng run lên, ngạc nhiên nhìn về phía anh ta.

Anh ta cũng nhìn tôi, hướng hướng về bộ quần áo trên người, ý bảo tôi tốt nhất là phối hợp.

Tôi nhìn thầy đầu tóc đã bạc trắng, run run cúi đầu nói, “Vâng”.

Ban đầu tôi không phản ứng gì, vì anh ta không nói tôi là bạn gái. Nhưng mà nói với thầy ấy “đang theo đuổi” mà, cũng cần tôi thừa nhận sao?

Nhưng việc tôi thừa nhận càng làm thầy vui vẻ hơn, tỏ vẻ rất an lòng, liên tục nói: “Tốt tốt tốt, có mục tiêu là tốt rồi. Thầy chỉ sợ em lại cứ như trước. Tự Sâm à, em chỉ biết đến giải phẫu, nhưng mà trong cuộc sống cũng không chỉ có dao giải phẫu. Mặc kệ thế nào, em cũng phải tranh thủ tự lo ình.” .”

Lời của thầy nghe thật rất bình thường, nhưng tình cảm lại nồng đậm như thế, tôi nghĩ đến tình cảnh của Lâm Tự Sâm,viên mặt tôi đột nhiên nóng lên.

Lâm Tự Sâm gật đầu nói: “Thầy, em biết rồi.”

30. Chương 28

Tôi Như Ánh Dương Rực Rỡ – Chương 28

Chương 28

Người chủ trì tiến lên sân khấu thông báo hôn lễ sắp bắt đầu. Chúng tôi chào thầy, đi về hướng bác sĩ Phương. Tâm trạng Lâm Tự Sâm hình như hơi trầm xuống.

Bỗng nhiên bị người ta nói “đang theo đuổi”, tuy là biết chỉ dùng để đối phó với thầy, tôi ít nhiều cũng thấy không tự nhiên. Nhìn thấy Lâm Tự Sâm như thế, tôi hỏi anh ta.

“Anh sao vậy?” .

“Tôi đã hơn một năm chưa gặp lại thầy.”, Lâm Tự Sâm nói, “Thầy rất có vai vế trong ngành giải phẫu thần kinh, học trò khắp nơi, thế như thật sự dốc lòng bồi dưỡng chỉ có mấy người. Tôi là một trong số đó, là học trò thân thuộc nhất. Tôi nợ thầy ấy rất nhiều tâm huyết.”

“Chuyện đó cũng không trách anh được. Thầy ấy cũng đâu có trách.”, tôi không thích bộ dáng sa sút tinh thần của anh ta như thế, vội vã chặn lời, “Hơn nữa bây giờ anh cũng rất giỏi mà. . . ít nhất thì bà chủ tương lai cảm thấy anh rất được.”

“Bà chủ tương lai?”, Lâm Tự Sâm đột nhiên bật cười, “Em à?”

“Là tôi đó!”, tôi gạt đầu rất mạnh.

“Vậy là một lời định trước?”, mắt anh ta thật sâu, “Sau này sẽ không đá tôi ra khỏi cửa chứ?”

“Một lời đã định! Là đám cưới của người ta đó, anh phải vui vẻ có biết không? Lời tỏ tình đầu tiên của tôi bị lãng phí là vì lợi ích của anh mà, anh phải phấn chấn lên chứ.”

“Vậy sao? Thì ra em có giá thấp như vậy?”, ánh mắt anh ta tỏ vẻ đồng tình.

Tôi: “...” .

Anh khôi phục tâm trạng cũng nhanh quá nhỉ? .

Một nam một nữ cùng nhau dự hôn lễ người khác quả nhiên quá xấu hổ với người khác. Chúng tôi vừa ngồi xuống bàn của bác sĩ Phương đã bị trêu. Bạn học anh ta mở miệng ngay: “Ôi ôi anh Sâm, cuối cùng đã mang được bạn gái đi gặp người rồi sao?”

Lâm Tự Sâm lần này trả lời đằng hoàng nghiêm chỉnh.

“Đây là Tiểu Nhiếp, đồng nghiệp ở công tôi. Lúc trước Lục Sa hét một tiếng làm cô ấy ngã từ trên lầu xuống, trong lòng thấy ngại, cố ý bảo tôi đưa cô ấy đến đây.”

Đơn giản làm sáng tỏ, tôi rất thoải mái.

Bác sĩ Phương “phụt”, phun trà. Mọi người ánh mắt kinh ngạc nhìn, anh ta xoa xoa miệng, ồn ào nói: “Quy định cũ nha. Sư đệ, hôm nay phạt ba ly rượu.”

“Xin kiếu. Tối nay còn phải lái xe về Tô Châu.” .

“Quy định cũ không thay đổi được. Chúng ta ai lại không phải lái xe chứ, cùng lắm thì bắt xe về. Nào, đến đây, đây ly nào.”, mọi người khác cùng phản ứng, tay chân mau lẹ rót cho anh ta đầy một ly.

Lâm Tự Sâm nghiêm túc tự vấn một lúc, nói: “Tôi tìm người uống thay vậy.”

Sau đó anh ta đưa ly rượu cho tôi. . . .

Mọi người ở bàn bị chấn động.

Đương nhiên gồm có cả tôi... .

Bác sĩ Phương mắt trừng to ngây ngốc một lúc mới lên tiếng: “Sư đệ, nói đến không biết xấu hổ, sư huynh quả nhiên không bằng cậu!” .

Tôi nhanh chóng đẩy lại cho anh ta.

Nhưng mà, thấy anh ta mạnh mẽ nhét lại ly rượu vào tay tôi, mấy tia ngờ vực trong lòng đều mất sạch, tâm trạng hoàn toàn được thả lỏng. . .

Vô sỉ thể này không có khả năng là đang theo đuổi người ta!

Toàn bộ tiệc cưới tôi đều thấy rất hài lòng.

Không biết là nòi nào vùng này hay sao đó, bạn học anh ta đều rất hài hước. Ban đầu tôi còn hơi nhút nhát, nhưng bên trái bác sĩ Lâm, bên phải bác sĩ Phương, muốn tiếp tục nhút nhát gò bó cũng không thể mà. . .

Chỉ có lúc mời rượu cặp tân hôn thì hơi xấu hổ.

Ở nhà, theo phong tục, lúc mời rượu cặp vợ chồng mới cưới thì sẽ đưa tiền mừng. Cuối cùng ở Thượng Hải, thói quen là lúc đến nơi phải đưa tiền luôn. Cho nên lúc cô dâu chú rể đến, cả bàn chỉ có mỗi tôi đưa tiền mừng = =.

Cô dâu kiên trì không nhận, “Cô cùng Lâm Tự Sâm đến, sao tôi lại nhận tiền mừng được. Quà mừng của Tự Sâm đã sớm đưa đến nhà tôi rồi.”

Mọi người ở bàn cười cười nhìn tôi, tôi cực xấu hổ, “Anh ta là anh ta, tôi. . .”

“Nhận đi.”, Lâm Tự Sâm nói.

Cô dâu chần chờ: “Vậy không phải nhận hai phần sao. . .”

Lâm Tự Sâm nhàn nhạt nói: “Đến lúc đó thì cậu trả lại cô ấy hai phần là được.”

“A, không cần...” .

“Thế cũng được.”, cô dâu lập tức cười, lấy tiền mừng từ tay tôi. Chờ cô ấy đi rồi, tôi ngồi xuống quay sang hỏi Lâm Tự Sâm: “Sao anh lại bảo người ta đưa hai phần. Nói giỡn cũng kỳ nữa.”

“Tôi lo lắng mà. . . lạm phát cao, nghĩ đến bà chủ tương lai bị lỗ thôi.”

Tôi: “... Cảm ơn nha!” .

Đôi tân hôn kính rượu rồi, tiệc tùng cũng vừa kết thúc. Bạn học anh ta bắt đầu bàn xem tiếp teo đi đâu chơi. Bác sĩ Phương vô cùng nhiệt tình. Họ thảo luận nửa ngày, cuối cùng ồn ào quyết định đi K hát hò. [1]

[1] Là hát Karaoke ạ

Tôi len lén hỏi Lâm Tự Sâm: “Chúng ta không đi được không?” .

“Không thích?” .

Tôi thở dài nói: “Anh thấy tên tôi cũng đã biết thái độ của tôi với việc đi K hát rồi.”

Anh ta nghe thế thì vô cùng chăm chú nhìn tôi.

Tôi rơi hắc tuyến: “Anh nhìn mặt tôi làm gì chứ. Tên của tôi cũng có viết trên mặt đâu.”

Anh ta cười: “Ừm, tôi nghĩ, Nhiếp sao? Ba lỗ tai, thính giác rõ ràng, còn có một chữ “nhĩ”, rõ ràng nói em rất am hiểu âm nhạc?” [2]

[2] Chỗ này nói đến cách viết chữ “Nhiếp” - , ở dưới là 2 chữ đơn, ghép thành chữ “song”, phía trên là một chữ Nhĩ (tai), trên 1 tai dưới 2 tai, tổng cộng là 3 tai X-)

“... Cho thấy là tài này thiên bẩm của tôi đều chỉ nằm ở lỗ tai, chỉ có thể nghe thôi đó.”

“Vậy sao?”, Lâm Tự Sâm vẽ mặt rõ ràng không chân thật – thể hiện sự tiếc nuối, “Vậy đi phá động phòng nhé? Có đi không?”

Vì sao vừa rồi mọi người thảo luận thì anh ta chẳng có chút hứng thú nào, giờ lại tích cực hơn so với mọi người?

“Đương nhiên không đi rồi. Tích đức đi, không phải sau này bản thân cũng phải kết hôn sao. . .”

“Có lý.” Lâm Tự Sâm nhìn tôi, tỏ vẻ thấu đáo gật đầu.

Bác sĩ Phương đến chỗ Lâm Tự Sâm hỏi: “Thế nào, cậu đi không? Cậu không phải muốn kết hôn à, tốt nhất chuẩn bị một chút kinh nghiệm phá động phòng đi.”

Lâm Tự Sâm phi thường thành thật trả lời: “Cô ấy nói muốn tích đức, không thì đến hôn lễ của mình. . .”

Bác sĩ Lâm anh đúng là đồ bán bạn bè có thâm niên mà!

Bác sĩ Phương hoảng hốt nhìn tôi: “Tiểu Nhiếp à em muốn lập gia đình sớm thế sao? Chưa gì đã lo mình bị phá động phòng?”

“... Đâu có? !” .

“Không vội đúng không? Vậy cùng đi phá động phòng đi!”, bác sĩ Phương cười xấu xa.

Tôi cứ như vậy bị lôi đi phá động phòng.

Tôi vốn định là xem một lúc rồi đi, cuối cùng. . . tôi lại không muốn đi.

Tôi là lần đầu tiên đi xem phá động phòng, không nghĩ là sẽ vui như vậy. Tuy là tôi sẽ không đi trêu đùa tân hôn, nhưng tuyệt đối không thể không xem người ta đi trêu họ, thuận tiện còn vỗ tay trợ lực nữa.

Cuối cùng là Lâm Tự Sâm kéo tôi ra khỏi phòng tân hôn.

Đứng trong thang máy, Lâm Tự Sâm đầu hàng nói: “Sau này không để em và sư huynh đi cùng nhau nữa, em học cái xấu quá nhanh. Lúc đầu không phải nói muốn tích đức à?”

“À, tôi nghĩ rồi. Đến khi tôi kết hôn cũng còn lâu mà, không cần phải tích đức sớm như vậy.”

“Ồ, cũng không hẳn. Còn phải xem đối phương thế nào đã. . .”

Tôi nhìn nhìn anh ta, đột nhiên nhớ đến bác sĩ Phương nói anh ta muốn kết hôn, cười tủm tỉm nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ không dùng mấy cách đó phá hôn lễ của anh đâu.”

Anh ta nhìn tôi, “Tôi rất vui về nếu em có thể dự hôn lễ của mình, nhưng tôi nghĩ đến lúc đó em cũng chẳng rảnh để đi phá động phòng đâu.”

Đến dự thôi mà, sao lại không rảnh mà đi phá động phòng?

Trong đầu tôi tưởng tượng cảnh anh ta đang làm chú rể thì bị bắt cóc khiến việc không thành, cảm thấy vô cùng sung sướng, lập tức ném lời hứa vừa nãy sang một bên.

“Cứ chờ đến lúc anh kết hôn đi!” .

“Nhất định chờ.” .

Anh ta nói, ý cười tràn đầy.

Chúng ta rời khỏi nhà hàng mới phát hiện bên ngoài tuyết đã rơi dày. Lâm Tự Sâm đỗ xe ở bãi đối diện. Anh ta khoác thêm áo, “Em chờ tôi ở đây, tôi đi mở máy xe.”

Tôi đứng một mình ở bậc thang, chờ anh ta lái xe đến. Bên ngoài có chút lạnh, tôi ôm cánh tay, nhìn bông tuyết nhỏ chậm chậm rơi, tâm tư dần dần trôi vào không trung.

Đang mơ màng thì hình như nghe có người gọi tôi.

“Dưa hấu?” .

Là ảo giác sao? Sao tôi lại nghe thấy giọng nói của Lão đại.

Tôi xoay người, thấy được dáng người cao gầy đã lâu không gặp ấy.

31. Chương 29

Từ tháng sáu đến tháng một, thì ra là đã nửa năm rồi. . .

Tôi đã cố ý không muốn nghĩ về ngày mai, nhưng không ngờ rằng, thời điểm này lại đến sớm.

Nhiếp Hi Quang, mi nhất định không được thua.

Tôi nhanh chóng thu tầm mắt dừng trên dáng người kia, chủ động đi đến, bày ra vẻ mặt tươi cười, chào hỏi: “Ồ, sao mọi người lại ở đây?”

Mọi người hầu hết đều có mặt. Lão đại, chồng của Lão đại, Tiểu Phượng, Tư Tịnh, Trác Huy, Dung Dung. . .

Còn có Trang Tự đứng cạnh cô ấy.

Trong khoảnh khắc, tôi dường như hồi tưởng lại ngày đó. . .

Nhưng tôi một chút cũng không nghĩ về tâm trạng của lúc trước.

Tôi tươi cười nhìn bọn họ.

Đáng tiếc, mở đầu hoàn mỹ của tôi nhanh chóng bị Lão đại phá tan. Vẻ mặt cô ấy thể hiện như bị tôi lừa, kéo lỗ tai tôi gào lên, “Nhiếp Dư Hấu, bồ không phải nói là phải tặng ca tới bong gân ở Tô Châu nên mừng một không đến được sao?”

Tôi ngất. Lão đại à, bồ còn chưa sửa được tật cứ tức giận là trút vào lỗ tai của người khác hả.

Tiểu Phượng, Tư Tịnh cũng chạy đến chỗ tôi, ồn ào hỏi: “Dư hấu, sao bồ lại xuất hiện ở đây?”

“Đúng vậy, lại còn mặc đồ đẹp thế này, lúc đầu mình không nhận ra đó.”

“Bồ đi làm ở Tô Châu sao? Lão đại à, bồ liên lạc được với Dư hấu hồi nào cũng không thèm nói lại nữa!”

“Không phải bồ đi du học sao? Hồi tháng bảy mình gọi điện cho bồ đâu có liên lạc được.”

Tôi trả lời từng câu hỏi một. . .

“Mình ở Tô Châu.” .

“Hồi tháng bảy mình đi nước ngoài nên không liên lạc được.” .

“Không phải đi du học đâu. Sao mọi người lại nghĩ mình đi du học? Đúng là có đi, nhưng là đi nước ngoài chơi hai tháng thôi.”

“Du học?!” .

Một giọng nói trầm thấp lại có chút áp lực vang lên, mọi người đột nhiên không nói gì nữa.

Là Trang Tự.

“Đúng vậy.”, tôi ngừng một chút, chuyển tầm nhìn, cuối cùng ánh mắt hoàn toàn dừng trên mặt anh, “Là đưa Khương Duệ đi.”

“Không phải thật sự đi du học?”, anh bước đến gần tôi. Chắc là do ánh đèn, vẻ mặt của anh hoàn toàn bị che giấu, như mưa gió sắp đến.

“Không, không phải...” .

Dung Dung đột nhiên tiến lên, chặn trước người anh, tươi cười nói với tôi: “Hi Quang, hôm nay Lão đại sắp xếp hội trường hôn lễ, sao bồ lại không đến chứ?”

“Mình...” .

Cô ấy căn bản chẳng để cho tôi có cơ hội trả lời. “Thật ra bồ cũng nên đến xem cho có kinh nghiệm. Mình đi cũng học được không ít chuyện, chờ đến khi bản thân kết hôn cũng biết được đôi chút. Nơi tổ chức hôn lễ sắp xếp cũng hay lắm.”

Thực sự là vô cùng hay ho... .

Tôi cười cười, “Mọi người cũng biết mà, mình lúc nào cũng lười.”

“Phải rồi, Hi Quang, chuyện trước đây, mình luôn muốn gặp bồ để xin lỗi. Xin lỗi nhé, mình đã nghi oan cho bồ.”, Dung Dung vô cùng thành khẩn nhìn tôi. “Đến khi ra ngoài mới biết, tình bạn lúc còn ở đại học

mới đáng quý thế nào, Bây giờ mình có được hạnh phúc, cũng hy vọng bồ tìm được hạnh phúc ‘cho bản thân’! Bồ đó, nhìn thấy hạnh phúc ‘của người khác’ rồi, bản thân cũng phải nỗ lực đó!”

“Diệp Dung!” .

“Hi Quang.” .

Hai giọng nói gần như vang lên cùng lúc. Tôi nhìn về phía tiếng người gọi tôi. Nhẹ nhàng như trong tiểu thuyết, Lâm Tự Sâm khoác áo khoác đen, đang bước đến chỗ này.

Ngay lúc này, tôi biết ơn anh ta vô cùng.

Cảm kích anh ta có thể ung dung nhẹ nhàng, phong thái xuất sắc như thế.

Tôi xoay người chạy xuống khỏi bậc thang.

Anh ta có chút kinh ngạc, dừng lại, nhìn tôi đang chạy vội đến chỗ anh ta.

Tôi hơi thở dốc dừng trước mặt anh ta, ngẩng đầu nhìn, lại không biết nói gì, trong đầu đầy hỗn loạn.

“Làm sao vậy?”, anh ta hỏi tôi, giọng nói đặc biệt nhu hòa.

Tôi mờ mịt nhìn anh ta, trong mắt có chút xót. Một lúc sau mới tìm lại được suy nghĩ của mình, “ . . . Tình cờ gặp lại mấy người bạn đại học”.

Anh ta hướng nhìn về phía bậc thang, sau đó ánh mắt dừng lại, một lúc sau cũng không làm gì nữa. Tôi chậm rãi bình ổn tâm trạng, nhìn theo ánh mắt anh ta. Trang Tự đứng ở rìa bậc thang, nhìn chúng tôi. Ánh đèn đã tắt, ánh mắt anh không nhìn thấy rõ thế nào.

Lâm Tự Sâm bỗng nhiên kéo tay tôi.

“Bạn học của em sao? Đi theo tôi.”

Tôi bị anh ta kéo đi vài bước mới phản ứng giật tay ra. Nhưng tay tôi lại bị anh ta dùng sức giữ lại.

Anh ta dẫn theo về lại đó, sau đó rất tự nhiên thả tay tôi ra.

Mấy người Lão đại đều nhìn chúng tôi, khó nén nổi vẻ mặt ngạc nhiên.

Tiểu Phượng há hốc miệng: “Dưa hấu, bồ. . .”

Tư Tịnh phản ứng nhanh nhất, “Dưa hấu, sao còn chưa giới thiệu hả?”

Giới thiệu cái gì chứ... .

Tôi ngẩng đầu nhìn Lâm Tự Sâm.

“Thì ra em có có biệt danh đó? Sao đến giờ vẫn chưa nói cho tôi nhỉ?”, anh ta mỉm cười nhìn tôi, giọng nói nhẹ nhàng như đang ở trong quyển tiểu thuyết nào đó. Sau đó anh ta hướng nhìn về phía họ, tươi cười, dùng giọng nói nhàn nhạt nhưng đủ lịch sự nói: “Chào mọi người, tôi là Lâm Tự Sâm.”

Lão đại rõ ràng mới hồi hồn lại.

“Ha ha, chào anh chào anh. Chúng tôi là bạn học của Dưa hấu.”, sau đó quay sang vờ giận tôi, “Dưa hấu, bồ nói gì mà tăng ca không đến giúp được, thì ra là đi chơi với bạn trai. Đồ trọng sắc khinh bạn! Ngay từ đầu cứ nói đi, mình cũng sẽ chẳng ép bồ đến mà!”

“Đừng trách cô ấy”, Lâm Tự Sâm cười giải thích giúp tôi, “Hi Quang vốn là sẽ tăng ca. Chỉ là hôm nay bạn tôi kết hôn, nhất định muốn gặp cô ấy, nên tôi mới đưa cô ấy đi cùng.”

Lão đại cười ha ha: “À à vậy thì tốt, thế không trách cô ấy nữa. Trọng sắc khinh bạn không phải là điều vô cùng bình thường sao?”

Bọn họ chắc là đã hoàn toàn nhầm Lâm Tự Sâm thành bạn trai tôi. Tôi không muốn họ hiểu lầm, nhưng mà bây giờ. . .

Tôi lại càng không muốn phủ nhận.

Tôi quay đầu nhìn xung quanh, “Không phải anh nói đi lấy xe sao? Sao lại chẳng thấy xe đâu?”

Không phải bây giờ có thể về rồi sao.

“Xe bị xe của người khác chặn rồi. Một lúc tìm cũng không thấy chủ xe, sợ em chờ lâu nên tôi về lại đây trước.”

“Ồ, không lấy ra được sao?”

Lâm Tự Sâm hơi thất vọng, “Nếu vẫn không tìm được người ta, tôi gọi tài xế đến đón chúng ta về lại Tô Châu.”

“Ừm.”, tôi gật đầu. Suýt chút quên mất anh ta là đại gia.

“Woah!”, Tiểu Phượng đánh vào vai tôi, “Dưa hấu, nhà của bồ còn có tài xế riêng nha!”

“Không phải của nhà mình đâu.” .

Tư Tịnh cười mỉm nói: “Mình biết rồi, là của nhà chồng mà.”

Bầu không khí hình như đột nhiên trở nên náo nhiệt. Tiểu Phượng ồn ào hỏi tôi mấy chuyện liền, ở đâu đi làm thế nào, gặp nhau ở đâu vân vân. . . Tôi chỉ trả lời mấy câu, đa phần là Lâm Tự Sâm tiếp lời.

Anh ta vẫn duy trì nụ cười, ứng phó ổn thỏa.

Đang lúc ầm ĩ, giọng nói lạnh lùng của Dung Dung vang lên, “Trang Tự, anh đi đâu thế?”

Mọi người đều im bật.

Chẳng biết từ lúc nào, Trang Tự đã một mình đạp trên tuyết bước xuống khỏi bậc thang.

“Tôi đi bắt xe.”, anh dừng lại, cũng không quay đầu mà trả lời.

“Sao lại muốn đến chỗ khác?”, giọng Dung Dung cứng ngắt, “Ở đây không bắt xe được sao? Bắt xe ở đây nhanh hơn mà.”

“Vậy em có thể đứng ở đây bắt xe” .

Anh bỏ lại những lời này, cũng không nhìn chúng tôi nữa, trực tiếp rời đi.

“Anh đứng lại.” .

Dung Dung cắn môi dưới, liếc mắt nhìn tôi, đuổi theo.

“À, vậy Dưa hấu, bọn mình cũng đi đây. Hôn lễ ngày mai bồ phải tới sớm nhé, là nhà hàng bên kia đường thôi.”, im lặng một chút, Lão đại mở lời chào tôi.

“Ừm, được.”, tôi gật đầu, cố gắng tập trung chú ý ở cô ấy, “Vậy mai gặp.”

Mọi người cũng chào chúng tôi. Lão đại trước khi đi còn hướng Lâm Tự Sâm vẫy vẫy tay: “Ngày mai là đám cưới của tôi, anh cũng đến cùng Dưa hấu nhé.”

“Nhất định có mặt.”, Lâm Tự Sâm mỉm cười nói.

Bóng lưng của họ hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, xung quanh trở nên yên tĩnh, chỉ còn thấy hoa tuyết nhẹ nhàng rơi.

Tôi xoay người hỏi Lâm Tự Sâm: “Xe chưa lấy được sao? Tôi muốn về Tô Châu sớm một chút.”

“Về Tô Châu gì chứ. Tôi đưa em đi chơi.”

Hả?

Anh ta thu lại ánh mắt xa xăm, nhìn tôi: “Chẳng lẽ lại đưa em lúc đi vui vẻ, lúc về ủ rũ thế này?”

... .

“Tôi có sao?” .

Anh ta cúi đầu nhìn tôi, “Nước mắt sắp rơi rồi kìa.” .

Giọng anh ta nhẹ nhàng vô cùng. tôi vốn sẽ không khóc, nhưng nghe anh ta nói thế, trong mắt đột nhiên đầy nước.

“Cho nên, em muốn đi ngắm cảnh hay đi xem phim? Hay là. . . Nếu em muốn đi chơi thì chúng ta có thể đi đâu? Hay là. . .”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta, cảm thấy mình không hề theo kịp suy nghĩ của anh ta.

Chắc là anh ta chưa bao giờ đến những chỗ này, lại vô cùng nỗ lực diễn tả: “Hay là đi nhảy, chơi bóng rổ, đua xe gì gì đó, đến công viên trò chơi nhé?”

Tôi lại nghĩ làm gì cũng đều thật thú vị. . . chỉ cần không phải quay về ký túc xá. . .

Tôi nắm tay lại, đột nhiên bị kích động: “Chúng ta trước tiên đi ngắm cảnh sau đó đi xem phim rồi đi công viên trò chơi nhé?”

“Nhiếp Hi Quang...” .

Anh ta bỗng dừng bật cười, lấy ra ví tiền từ túi áo ném qua cho tôi, “Sao em lại tham vậy hả. Mau giúp tôi tính xem, xem có mang đủ tiền không.”

Tôi nhất định là bị tâm tình của anh ta ảnh hưởng, đột nhiên vừa hưng phấn vừa kích động, thật sự mở ví ra xem qua, rồi chỉ vào phía đối diện: “Bên kia có ngân hàng. Tôi đi rút tiền! Anh nghèo quá!”

“Thực sự thiếu sao? Cũng còn nhiều mà.”, Lâm Tự Sâm nhìn nhìn ví, “Tôi đi rút vậy. Nhiếp tiểu thư vui lòng cho tôi biết tối nay sẽ tiêu hết của tôi bao nhiêu tiền?”

“Không cần đâu, anh có ví sâu hơn tôi sao?”

Tôi cầm thẻ nhanh chóng chạy đi.

Hoa tuyết lạnh buốt rơi vào trên mặt tôi. Trong đầu tôi hơi gấp, quay lại nhìn anh ta, anh ta đang chậm chậm đi sau tôi. Thấy tôi quay đầu lại, liền hướng tay vẫy vẫy, giống như giục tôi đi rút tiền.

32. Chương 30

Như nguyên tắc gần nhất, chúng tôi đầu tiên đi công viên trò chơi.

Thật ra tôi cũng là lần đầu tiên đến công viên trò chơi. Chen người giữa tiếng nhạc, âm thanh âm ỉ, cảm thấy có chút vướng víu chân tay. Cần nhắc đến việc Lâm Tự Sâm cũng là lần đầu tiên đến đây, tôi nghĩ chúng tôi hẳn là phải xem người ta chơi thế nào trước. Nhưng mà Lâm tiên sinh lại không nghĩ là chơi trò chơi cũng phải học, đi đối xu trò chơi, tùy tiện tìm một máy trượt tuyết không ai ngồi mà ép tôi lên chơi.

Sau đó... .

“Cẩn thận tảng đá.” .

Tôi bị tảng đá đâm chết.

“Phải rồi.”

Tôi còn chưa kịp rẽ, đã bị đâm chết giữa núi.

“Phía trước có xe tải.”

Tôi đương nhiên đâm vào xe tải. . .

Nhìn trên màn hình viết hai chữ “Thất bại” thật to, tôi hơi bực bội nhìn sang Lâm Tự Sâm, chờ anh ta bỏ thêm xe vào. Ai ngờ anh ta lại cởi áo khoác ngoài, áo vest cũng cởi ra, để hết lên tan cầm của máy trò chơi, xắn tay áo sơ mi, vô cùng tự nhiên nói với tôi: “Xuống đi, đến lượt tôi chơi.”

“...” .

Không, phải, anh, là, đưa, tôi, đi, chơi, sao?

Tôi vô cùng không cam tâm đứng phía dưới nhìn anh ta chơi, lại càng mong anh ta đừng phải cây đâm phải núi. Anh ta tuy cũng là lần đầu tiên chơi, nhưng mà rõ ràng khả năng tốt hơn tôi rất nhiều. Thấy anh ta nhanh chóng qua được hai cửa, tôi bị anh ta làm cho dâng lên một nỗi thù hận, chịu không được bắt đầu phá rối.

Rõ ràng là phải rẽ trái, tôi lại la lên: “Rẽ phải đi, bên phải bên phải đó!”

Rõ ràng là phải đi vào đường ở giữa, tôi lại nhắc nhở: “Bên trái là đường tắt đó, rẽ vào đó ~”

Đáng tiếc anh ta hoàn toàn không bị tôi làm cho lung lay, không hề bị mắc lừa. Tôi thấy sắp qua cửa thứ ba rồi, lập tức nhanh trí, nhìn người trên màn hình chuẩn bị rẽ trái, vội vã la lên: “Rẽ trái đi, đập bên trái đó.”

Cho nên Lâm Tự Sâm rẽ sang phải.

Nhân vật trên màn hình vô cùng thảm khốc đâm vào sườn núi.

“Ha ha ha ha!”, tôi cười không ngừng được.

Lâm Tự Sâm bất đắc dĩ phải ngừng chơi: “Sao em lại không lừa người nữa?”

“Tôi lừa anh khi nào chứ?”, tôi cứng đầu không nhận, “Xem đi, là kết cục của việc không tin tôi chứ còn gì. Được rồi, xuống đi, đến lượt tôi.”

Sau đó chúng tôi đến rạp chiếu phim.

Phim là tôi chọn. Là phim bom tấn mới nhất. Có người nói cảnh hành động rất đặc sắc, đảm bảo khiến người xem hứng khởi, đảm bảo tình cảm mãnh liệt tứ phía, đảm bảo. . . giấc ngủ chất lượng . . .

“Nhiếp Hi Quang... Hi Quang.” .

“... Tôi ngủ sao?”, tôi dụi dụi mắt.

“Ừm. Về thôi.” .

Anh ta giúp tôi phui phui quần áo dính đầy bóng ngô, đứng dậy, cầm theo áo khoác của cả tôi và anh ta đi ra ngoài. Tôi đi theo sau anh ta. Ra bên ngoài mới tỉnh táo được một chút, có chút ngại ngần hỏi anh ta: “Tôi ngủ lâu không?”

“Năm mươi phút.” .

. . . Tính thời gian cụ thể như vậy để làm gì chứ. . .

Tôi hơi ngượng lảng sang chuyện khác: “Cuối cùng thế nào? Nữ chính có cứu được không? Ai là người bắt cô ấy?”

“Cha của nam chính.” .

“Không thế nào? Vì sao?” .

“Cha của nam chính vi phạm lệnh cấm sử dụng thuốc cấm, bị nữ chính trông thấy. . .”

Bên cạnh đột nhiên nghe được tiếng cười của một bé gái. Tôi quay sang nhìn, là một cặp tình nhân nhỏ tuổi đang cười nhìn chúng tôi. Hình như là ngồi cạnh chúng tôi lúc ở trong rạp phim.

Thấy tôi nhìn sang họ, cô bé hướng tôi mà dựng ngón cái lên, “Bạn trai của chị ‘nhất tâm nhị dụng’ thật là lợi hại mà. Diễn biến phim nói không sai chút nào.” [1]

[1] Nhất tâm nhị dụng: ý là 1 lúc mà để ý được 2 việc

Nói rồi họ cười hì hì kéo nhau đi.

Nhất tâm nhị dụng gì hả... .

Tôi nhìn theo bóng lưng của họ, lại nhìn sang Lâm Tự Sâm, “. . . Không phải là anh cũng ngủ chứ hả?”

Lâm Tự Sâm dường như không nghe thấy tôi hỏi, vẻ mặt không đổi nhìn đồng hồ, “Sắp một giờ rồi, em phải về nghỉ ngơi đi, ngày mai chẳng phải còn đi dự tiệc cưới sao.”

“À. . . được rồi. Anh thấy mệt sao? Vậy cũng nghỉ ngơi sớm chút. Ái ui, anh Phương quả nhiên là khoáng lạc mà. Anh ấy nói anh có thể làm phẫu thuật cả đêm mà vẫn khỏe re. . . Hầy, xạo gì chứ?”

Lâm Tự Sâm đột nhiên cầm lấy tay tôi, kéo tôi đi về phía trước.

“Đi ngắm cảnh đêm thì phải đi về hướng này.”

Rạp chiếu phim ở tầng trệt. Cùng tòa nhà đó ở trên tầng năm mươi sáu có một quán bar, hoàn toàn yên tĩnh biệt lập. Từ nơi ồn ào náo nhiệt như công viên trò chơi và rạp chiếu phim, đến một nơi yên tĩnh như vậy, tôi đột nhiên trở nên trầm mặc.

Bông tuyết nhỏ nhẹ nhàng rơi bên ngoài cửa sổ.

Hơi nghiêng đầu, ngắm cảnh đêm của thành phố luôn luôn không nghỉ.

Tôi có phải đã từng huyền hoặc mình, có thể cùng người nào đó vui vẻ ngắm cảnh đêm ở đây, hoặc cùng nhau ở giữa sự yên tĩnh này.

Có phải đã từng huyền hoặc mình, người đó sẽ cùng tôi đi xem phim, tôi muốn mua bỏng ngô, anh nhất định sẽ phản đối nhưng loại thực phẩm bụi bặm bám đầy này, nhưng lúc xem phim cùng nhau, sẽ nhẹ nhàng nhón lấy vài miếng.

Có thể tôi sẽ ngủ gật trong lúc xem phim, làm rơi bỏng ngô trên sàn.

Có phải đã từng huyền hoặc, cùng anh đi mua quần áo, lựa một đồng quần áo thử cho anh xem, anh nhất định sẽ không kiên nhẫn. . .

Tôi đã từng có rất nhiều huyền hoặc như thế, muốn được cùng anh thực hiện, nhưng cuối cùng lại có người khác cùng làm với tôi.

Phục vụ đưa nước trái cây đến cho tôi, tôi mới phát hiện mình đã chờ người ra rất lâu rồi. Mà Lâm Tự Sâm cũng yên lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Tôi ngây ngốc bao lâu, anh ta cũng trầm mặc bấy lâu.

Chuyện đời kỳ diệu thế nào chứ. Tôi sao cũng không nghĩ đến, sẽ có một ngày, tôi cũng sẽ được ngồi đây ngắm tuyết rơi về đêm, có thể cùng Lâm Tự Sâm bình yên như vậy cùng nhau ngắm cảnh.

Tôi nhận lấy ly nước.

“Cám ơn anh.” .

Lâm Tự Sâm thu lại ánh mắt, nâng ly với tôi, “Không khách khí nhé, đại ân không lời nào cảm tạ hết được.”
[2]

[2] Ý anh chỗ này là công của anh rất lớn không chỉ cảm ơn là đủ >w

Tôi bật cười.

Không biết là do tác dụng của ánh sáng và nền hay sao, tôi đột nhiên nghĩ đến người đối diện, Lâm Tự Sâm, từ động tác đến phong thái, nhất cử nhất động đều ưu nhã như vậy, tản ra một loại khí lực khó có thể diễn tả bằng lời.

Tôi bỗng nhiên phát sinh một loại hứng thú, ném tâm tình phức tạp sang một bên, hiếu kỳ hỏi: “Lâm Tự Sâm, anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Nihép Hi Quang, em đối xử với quản lí của mình thế nào vậy.”

“... Cuối cùng anh cũng tranh công là quản lí của tôi sao?”, đổi vai cũng cảm thấy thật thoải mái!

Anh ta cười. “Thật ra chức vị này cũng không tồi, một mặt có thể quản lí em, một mặt có thể giúp em kiếm tiền.”

“Thế thì nó dịch tôi cho rồi.”, tôi tức giận nói, “Nhanh nói, bao nhiêu tuổi?”

“Hơn em sáu tuổi.”

Tôi tính tính, “Không thể nào. Anh có bằng bác sĩ mà. Có bằng bác sĩ rồi lại học thêm nữa, không thể còn trẻ như thế.”

Dù là anh ta trông cũng ra dáng thanh niên đầy tiềm năng.

Lâm Tự Sâm hình như cũng đơ một lúc, “. . . Tôi đi học khá sớm, nên là có bằng cũng khá sớm.”

“À, vậy thì. . . Phải rồi, sao anh Phương lại gọi anh là đệ nhất cầm thú ngành Y học?”, tôi bưng bưng khí thế hỏi.

Anh ta ho nhẹ, “Nhiếp Hi Quang, em ngay trước mặt tôi mà thấy hỏi chuyện này cũng được hả? Không thì sau này khi có dịp rảnh rồi thì cứ đi hỏi. . . anh Phương?”, anh ta dừng lại, “Hai người có số điện thoại của nhau rồi sao?”

Anh ta cầm ly rượu dựa lưng vào ghế, “Tóm lại anh ta nói xấu tôi, đem hết gốc gác ngọn ngành của tôi nói cho em nghe rồi chứ gì?”

“Yên tâm đi, tình sử gì gì của anh đó, anh Phương chưa nói gì với tôi cả ~”

“Tình sử ở đâu chứ?”, anh ta cười nhẹ, “Học viện Y bề bộn nhiều việc, bác sĩ lại càng bận, ngay cả thời gian theo đuổi bạn gái cũng chẳng có.”

“Vậy anh phải có người theo đuổi chứ? Các hạ đây đẹp trai cao ráo thế này, không thể không có người theo đuổi.”

“À, vậy chắc em đối với tại hạ đây ánh mắt quá cao rồi”, anh ta nhìn tôi, mắt hiện lên một tia sáng, “Sao hôm nay em lại nảy sinh hứng thú với tôi thế này?”

Tôi thở dài, “Không phải tại quá buồn chán thì còn sao nữa.”

“... ”

Anh ta bị sặc rượu.

“Khoan đã!”

Tôi đột nhiên ý thức được một điểm quan trọng, “Anh sao lại uống rượu hả. Lát nữa còn phải lái xe đi về mà.”

Lúc tôi đi ra từ ngân hàng, chủ xe chặn xe của chúng tôi đã tìm thấy, cho nên chúng tôi mới lấy xe đi đến đây. Giờ anh ta uống rượu thì về nhà bằng cách nào.

“Không sao, nhà tôi cách đây không xa lắm. Đi bộ tầm hai mươi phút thôi.”

“À, vậy được rồi.”

Tôi quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, tuyết rơi càng lúc càng dày, “Ngày mai ngủ dậy không biết có phải đường đầy tuyết không nữa? Bắt xe liệu có được không nhỉ?”

“Ngày mai tôi đến đón em.”

Tôi nhìn sang phía anh ta. Tròng mắt anh ta hạ xuống, chớp nhẹ, “Bạn học của em cũng mời tôi mà. Sao hả, không chào đón tôi à?”

Ngày mai ới... .

“Sao lại không chào đón. Ngày mai tôi lo tiền mừng, anh cứ đi ăn không cần đưa phong bao!”, tôi uống một ngụm nước lớn, phần khích nói.

“Nhưng mà, nhất định so với hôm nay càng phải đẹp trai hơn.”

“Càng phải đẹp hơn?”, anh ta ra vẻ cân nhắc thả ra bốn chữ, “Em không sợ họ hiểu nhầm mối quan hệ của chúng ta sao?”

“Hiểu lầm một chút cũng không sao.”, tôi bắt chước anh ta, “Tại hạ xinh đẹp như hoa, anh cũng đâu có thiệt gì!”

“Em đó. . . hôm nay chơi đến hồ đồ rồi.”, anh ta ngưng mắt nhìn tôi, trong mắt dường như có chút tình cảm.

Trong lòng tôi run lên, bỗng nhiên nghĩ chắc là mình thật sự chơi đến hồ đồ rồi, lập tức chuyển tầm nhìn.

Ánh sáng động lại trong mắt, ánh nến trong ly thủy tinh khẽ động.

Một hồi lâu sau, anh ta nói, “Nghỉ ngơi sớm đi, không thì ngày mai có hai người mang quần áo đen đi dự lễ, muốn xinh đẹp như hoa cũng chẳng có cách nào đâu.”

Cũng trong tòa nhà có một khách sạn nhỏ, đến ngủ lại cũng rất tiện.

“Không cần tôi đưa em đi à?” .

“Không! Cần!”

Một nam một nữ cùng đi vào khách sạn, vậy cũng rất là kỳ quái có biết không.

Lâm Tự Sâm gật đầu, dừng ở cửa thang máy, “Được rồi, đến phòng thì nhắn tin cho tôi.”

Tôi làm dấu OK, chạy ra ngoài thang máy, còn quay đầu vẫy vẫy tay với anh ta. Nhìn cửa thang máy khép lại, mới xoay người đi vào sảnh khách sạn.”

Tiếp tân ở sảnh rất nhiệt tình chào hỏi: “Chào chị. Xin hỏi có thể giúp được gì ạ?”

“Xin chào. Còn phòng trống không? Tôi muốn đặt một phòng.”

“Còn, chị có tiện cung cấp giấy tờ tùy thân không ạ?”

“...” .

Tôi vội vàng rút điện thoại ra gọi Lâm Tự Sâm: “Lâm Tự Sâm anh đến đâu rồi, nhanh quay lại đây.”

Lâm Tự Sâm cúi đầu chăm chú ký vào giấy xác nhận đặt phòng tên của anh ta, khước mắt nhìn lại, nhìn qua thì có vẻ vô cùng nghiêm túc.

Nhưng mà... .

“... Anh rất muốn cười phải không?”

Anh ta giương mi mắt, “Nhìn thấy được sao?”

“...” .

Tôi biết mà. . .

Lâm Tự Sâm ký rồi đưa chữ ký cho tiếp tân, sau đó quay sang nhìn tôi: “Đến phòng nhớ là phải khóa cửa lại. Có người gõ cửa cũng không mở. Có chuyện gì lập tức gọi cho tôi.”

“... Không nhất thiết phải như thế mà.”

“Phòng là do tên của tôi đăng kí đó. Cô Nhiếp, giữ lại chút danh dự và thuần khiết cho tôi, OK?”

“O~K~”, tôi vô lực úp mặt lên quầy tiếp tân.

“Anh chị phải chờ lâu. Đây là chìa khóa phòng.”

Tiếp tân cười cười đưa chìa khóa và chứng minh trả lại. Lâm Tự Sâm đưa chìa khóa cho tôi, cùng tôi đến thang máy phía bên kia.

“Cám ơn. May mà anh có mang theo chứng minh thư.”

“Không đem cũng chẳng sao, từ đây đến nhà tôi chỉ mất hai mươi phút.”

“... Cũng đâu đến ở nhà anh được...” .

“Em nghĩ đi đâu thế.”, anh ta liếc nhìn tôi, sau đó ngẩng đầu nhìn bảng chỉ số của thang máy, vẻ mặt rất thần nhiên, “Tôi là nói, về lấy chứng minh thư rất nhanh.”

“...” .

“Được rồi, thang máy của em đến rồi.” .

Tay anh ta giữ lại cửa thang máy, cầm trong tay mấy cái túi đưa cho tôi. “Quần áo của em, để trong xe.”

Anh ta cất công đến bãi đỗ ở tầng hầm sao?

Tôi hơi ngạc nhiên nhận lấy, “Ừm, cảm ơn. . . Tôi, lên nhé?”

“Đi đi, đi ngủ sớm một chút.”, anh ta gật đầu, “Ngày mai tôi nhất định sẽ càng đẹp trai hơn, em cũng phải xinh đẹp như hoa.”

“... Tôi sẽ cố...”, tôi vào trong, phát phát tay với anh ta, “Tạm biệt. . .”

Hôm nay chơi quá trễ rồi. Tôi tìm đến phòng, nằm trên giường một lúc mới có sức lê đi rửa mặt đánh răng. Tắm rửa sạch sẽ lại không ngủ được, ở trên giường lăn tăn lăn lui, nghĩ đến Lâm Tự Sâm phải nửa đêm đạp tuyết về nhà. Người này hôm nay chỉ mặc âu phục và áo khoác nhẹ, cuối cùng phải gửi đi tin nhắn cho anh ta.

“Về đến nhà chưa?”

Anh ta trực tiếp gửi cho tôi một tin nhắn ảnh.

“Về rồi. Là cảnh đêm từ nhà tôi. Hẳn là cũng giống với cửa sổ phòng em.”

Ảnh chụp hình như là đứng ở sân thượng hướng ra ngoài mà chụp. Ánh sáng đèn màu ngọc bích. Bóng đêm hạ xuống song Hoàng Phố. Lan can sân thượng còn có ly rượu uống được một nửa.

Nhà anh ta cũng khá lắm. Nhưng mà sao anh ta hơn nửa đêm lại còn uống rượu một mình, vừa rồi uống chưa đủ sao? Tôi lập tức rời giường kéo rèm cửa sổ, tiện tay chụp một tấm ảnh gửi anh ta.

“Không khác lắm. Mà anh sao còn chưa ngủ?”

“Đang suy nghĩ kế hoạch hằng năm nên thay đổi thế nào.”

“... Anh quá quá chuyên nghiệp rồi. Bà chủ kiêm nhân viên là tôi đây cảm thấy thật hổ thẹn.”

“Tại hạ tốn sức lao động, cô Nhiếp chỉ cần ngồi chờ hưởng thụ là được.”

Lại còn trêu tôi. Tôi không thèm trả lời, chỉ nhắn lại, “Anh Lâm, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon.”, anh ta nhắn lại, một lát sau lại nhắn thêm một tin.

“Cô Nhiếp” .

Lẽ nào anh ta nhắn một tin phải nhất định làm thành về đối với tin của tôi? Cái này gọi là tự ép buộc bản thân đó anh Lâm à.

Tôi nhin không cười nở nụ cười, dự định tắt điện thoại đi ngủ.

Thế nhưng ngón tay dừng ở phím tắt một lúc lâu, rồi lại thu trở về, một lần nữa mở phần tin nhắn, chờ người nhìn cái tên kia.

Mở phần thư mục này ra, trong đó có tin nhắn tôi đã gửi anh, cùng với các tin nhắn rất kiệm chữ anh trả lời cho tôi.

Tin nhắn cuối cùng, là tin tôi xin lỗi anh, nhưng chưa bao giờ nhận được hồi âm —— “Xin lỗi, tôi không biết, cậu và Dung Dung là một đôi, nếu không tôi cũng không nói thế với cậu. Hy vọng sẽ không khiến cậu khó xử.”

Vô số lần tôi đã nhìn tin nhắn này. Nếu tôi gửi thêm cho anh một tin, liệu anh có trả lời cho tôi, trả lời gì cũng được. . .

Lần đầu tiên tôi nhìn tin nhắn này mà nghĩ, liệu có cần xóa hết đi không, kể cả tên của anh. . .

Tóm lại, còn gì tôi chưa từng làm chứ. Tắt điện thoại, để ra xa, kéo chăn nhắm hai mắt lại.

Tôi vậy mà rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Một đêm không mộng mị gì, ngủ rất ngon. Sáng thức dậy tinh thần rất tốt. Rửa mặt đánh răng xong đã chín giờ, mở điện thoại di động, vừa lúc nhận được cuộc gọi của Lâm Tự Sâm.

“Tôi đến dưới lầu rồi.” .

“Hả? Nhưng giờ đi vẫn còn sớm mà.” .

“Ngày hôm qua em đăng kí phòng không phải có bữa sáng cho hai người sao? Không được lãng phí cô Nhiếp à.”, trong giọng nói anh ta mang chút ý cười, “Tôi đến để ăn sáng.”

33. Chương 31

Như nguyên tắc gần nhất, chúng tôi đầu tiên đi công viên trò chơi.

Thật ra tôi cũng là lần đầu tiên đến công viên trò chơi. Chen người giữa tiếng nhạc, âm thanh ầm ĩ, cảm thấy có chút vướng víu chân tay. Cần nhắc đến việc Lâm Tự Sâm cũng là lần đầu tiên đến đây, tôi nghĩ chúng tôi hẳn là phải xem người ta chơi thế nào trước. Nhưng mà Lâm tiên sinh lại không nghĩ là chơi trò chơi cũng phải học, đi đổi xu trò chơi, tùy tiện tìm một máy trượt tuyết không ai ngồi mà ép tôi lên chơi.

Sau đó... .

“Cẩn thận tảng đá.” .

Tôi bị tảng đá đâm chết.

“Phải rồi.”

Tôi còn chưa kịp rẽ, đã bị đâm chết giữa núi.

“Phía trước có xe tải.”

Tôi đương nhiên đâm vào xe tải. . .

Nhìn trên màn hình viết hai chữ “Thất bại” thật to, tôi hơi bức bối nhìn sang Lâm Tự Sâm, chờ anh ta bỏ thêm xe vào. Ai ngờ anh ta lại cởi áo khoác ngoài, áo vest cũng cởi ra, để hết lên tan cầm của máy trò chơi, xắn tay áo sơ mi, vô cùng tự nhiên nói với tôi: “Xuống đi, đến lượt tôi chơi.”

“...” .

Không, phải, anh, là, đưa, tôi, đi, chơi, sao?

Tôi vô cùng không cam tâm đứng phía dưới nhìn anh ta chơi, lại càng mong anh ta đụng phải cây đâm phải núi. Anh ta tuy cũng là lần đầu tiên chơi, nhưng mà rõ ràng khả năng tốt hơn tôi rất nhiều. Thấy anh ta nhanh chóng qua được hai cửa, tôi bị anh ta làm cho dâng lên một nỗi thù hận, chịu không được bắt đầu phá rối.

Rõ ràng là phải rẽ trái, tôi lại la lên: “Rẽ phải đi, bên phải bên phải đó!”

Rõ ràng là phải đi vào đường ở giữa, tôi lại nhắc nhở: “Bên trái là đường tắt đó, rẽ vào đó ~”

Đáng tiếc anh ta hoàn toàn không bị tôi làm cho lung lay, không hề bị mắc lừa. Tôi thấy sắp qua cửa thứ ba rồi, lập tức nhanh trí, nhìn người trên màn hình chuẩn bị rẽ trái, vội vã la lên: “Rẽ trái đi, đập bên trái đó.”

Cho nên Lâm Tự Sâm rẽ sang phải.

Nhân vật trên màn hình vô cùng thảm khốc đâm vào sườn núi.

“Ha ha ha ha!”, tôi cười không ngừng được.

Lâm Tự Sâm bắt đầu dĩ phải ngừng chơi: “Sao em lại không lừa người nữa?”

“Tôi lừa anh khi nào chứ?”, tôi cũng đầu không nhận, “Xem đi, là kết cục của việc không tin tôi chứ còn gì. Được rồi, xuống đi, đến lượt tôi.”

Sau đó chúng tôi đến rạp chiếu phim.

Phim là tôi chọn. Là phim bom tấn mới nhất. Có người nói cảnh hành động rất đặc sắc, đảm bảo khiến người xem hứng khởi, đảm bảo tình cảm mãnh liệt tứ phía, đảm bảo. . . giấc ngủ chất lượng . . .

“Nhiếp Hi Quang... Hi Quang.” .

“... Tôi ngủ sao?”, tôi dụi dụi mắt.

“Ừm. Về thôi.” .

Anh ta giúp tôi phải phải quần áo dính đầy bóng ngô, đứng dậy, cầm theo áo khoác của cả tôi và anh ta đi ra ngoài. Tôi đi theo sau anh ta. Ra bên ngoài mới tỉnh táo được một chút, có chút ngại ngần hỏi anh ta: “Tôi ngủ lâu không?”

“Năm mươi phút.” .

. . . Tính thời gian cụ thể như vậy để làm gì chứ. . .

Tôi hơi ngượng lảng sang chuyện khác: “Cuối cùng thế nào? Nữ chính có cứu được không? Ai là người bắt cô ấy?”

“Cha của nam chính.” .

“Không thể nào? Vì sao?” .

“Cha của nam chính vi phạm lệnh cấm sử dụng thuốc cấm, bị nữ chính trông thấy. . .”

Bên cạnh đột nhiên nghe được tiếng cười của một bé gái. Tôi quay sang nhìn, là một cặp tình nhân nhỏ tuổi đang cười nhìn chúng tôi. Hình như là ngồi cạnh chúng tôi lúc ở trong rạp phim.

Thấy tôi nhìn sang họ, cô bé hướng tôi mà dựng ngón cái lên, “Bạn trai của chị ‘nhất tâm nhị dụng’ thật là lợi hại mà. Diễn biến phim nói không sai chút nào.” [1]

[1] Nhất tâm nhị dụng: ý là 1 lúc mà để ý được 2 việc

Nói rồi họ cười hì hì kéo nhau đi.

Nhất tâm nhị dụng gì hả... .

Tôi nhìn theo bóng lưng của họ, lại nhìn sang Lâm Tự Sâm, “. . . Không phải là anh cũng ngủ chứ hả?”

Lâm Tự Sâm dường như không nghe thấy tôi hỏi, về mặt không đổi nhìn đồng hồ, “Sắp một giờ rồi, em phải về nghỉ ngơi đi, ngày mai chẳng phải còn đi dự tiệc cưới sao.”

“À. . . được rồi. Anh thấy mệt sao? Vậy cũng nghỉ ngơi sớm chút. Ái ui, anh Phương quả nhiên là khoáng lác mà. Anh ấy nói anh có thể làm phẫu thuật cả đêm mà vẫn khỏe re. . . Hầy, xạo gì chứ?”

Lâm Tự Sâm đột nhiên cầm lấy tay tôi, kéo tôi đi về phía trước.

“Đi ngắm cảnh đêm thì phải đi về hướng này.”

Rạp chiếu phim ở tầng trệt. Cùng tòa nhà đó ở trên tầng năm mươi sáu có một quán bar, hoàn toàn yên tĩnh biệt lập. Từ nơi ồn ào náo nhiệt như công viên trò chơi và rạp chiếu phim, đến một nơi yên tĩnh như vậy, tôi đột nhiên trở nên trầm mặc.

Bông tuyết nhỏ nhẹ nhàng rơi bên ngoài cửa sổ.

Hơi nghiêng đầu, ngắm cảnh đêm của thành phố luôn luôn không nghỉ.

Tôi có phải đã từng huyền hoặc mình, có thể cùng người nào đó vui vẻ ngắm cảnh đêm ở đây, hoặc cùng nhau ở giữa sự yên tĩnh này.

Có phải đã từng huyền hoặc mình, người đó sẽ cùng tôi đi xem phim, tôi muốn mua bỏng ngô, anh nhất định sẽ phản đối nhưng loại thực phẩm bụi bặm bám đầy này, nhưng lúc xem phim cùng nhau, sẽ nhẹ nhàng nhón lấy vài miếng.

Có thể tôi sẽ ngủ gật trong lúc xem phim, làm rơi bỏng ngô trên sàn.

Có phải đã từng huyền hoặc, cùng anh đi mua quần áo, lựa một đồng quần áo thử cho anh xem, anh nhất định sẽ không kiên nhẫn. . .

Tôi đã từng có rất nhiều huyền hoặc như thế, muốn được cùng anh thực hiện, nhưng cuối cùng lại có người khác cùng làm với tôi.

Phục vụ đưa nước trái cây đến cho tôi, tôi mới phát hiện mình đã chờ người ra rất lâu rồi. Mà Lâm Tự Sâm cũng yên lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Tôi ngây ngốc bao lâu, anh ta cũng trầm mặc bấy lâu.

Chuyện đời kỳ diệu thế nào chứ. Tôi sao cũng không nghĩ đến, sẽ có một ngày, tôi cũng sẽ được ngồi đây ngắm tuyết rơi về đêm, có thể cùng Lâm Tự Sâm bình yên như vậy cùng nhau ngắm cảnh.

Tôi nhận lấy ly nước.

“Cám ơn anh.” .

Lâm Tự Sâm thu lại ánh mắt, nâng ly với tôi, “Không khách khí nhé, đại ân không lời nào cảm tạ hết được.”
[2]

[2] Ý anh chỗ này là công của anh rất lớn không chỉ cảm ơn là đủ >w

34. Chương 32

Tư Tịnh hơi xấu hổ, cứng đờ cười: “Ra là vậy”.

Tôi không nói gì nữa.

Tiệc vui đang diễn ra ồn ào, nhưng xung quanh tôi không khí lại dường như rất lặng. Rõ ràng mọi người đang trò chuyện, tôi lại cảm thấy thật xa vời, yên tĩnh đến nỗi dường như nghe được tiếng đập của tim mình.

Diệp Dung vô cùng thân thiết hỏi Trang Tự: “Sao anh lại sang đây, không cùng họ đi kính rượu sao?”

Mấy người Tư Tịnh không hẹn mà cùng nhìn về phía Trang Tự. Trang Tự lại như không nghe thấy gì, yên lặng uống rượu của mình, không nói một câu.

Rượu trên bàn yên lặng một lúc lâu, cuối cùng là Tư Tịnh lên tiếng: “Mình thấy họ đỡ rượu vẫn còn được, chắc là không cần đến Trang Tự đâu, Phải rồi, Trang Tự. Trác Huy kể hôm trước gặp được cậu ở tòa nhà Vinh Tự đó.”

Trác Huy lên tiếng nói: “Đúng vậy, hôm qua quên hỏi cậu. Tuần trước có phải cậu đến tòa nhà Vinh Tự không? Tôi đến đó làm việc, thấy được bóng của cậu, định gọi thì lại chớp mắt không thấy nữa. Phải là cậu không? Sao cậu lại đến đó?”

“Tôi đang làm việc ở đó.” .

Giọng nói lạnh nhạt vang lên. Cự ly gần như vậy, vẫn còn như vọng lại trong lòng tôi.

Trác Huy kinh ngạc: “Cậu đổi việc từ khi nào?”

“Anh...”, Diệp Dung hỏi anh cùng lúc, nhưng lời lại dừng ở khóe miệng.

“Một tháng trước.” .

“Cậu thật kín miệng mà. Đổi công ty cũng không nói. Nhưng mà bên ngân hàng A cũng rất lớn rồi, cậu lại chuyển sang nơi nào tốt hơn à?”

“Vẫn là ở A, chỉ đổi bộ phận.”

“Bộ phận gì?”, bạn học hỏi.

“Bộ phận đầu tư ngân hàng”

Các bạn học ngạc nhiên, nét mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Cũng giống như ở A, ngân hàng có đầu tư bên ngoài, cũng phân loại thành ngân hàng thương mại và đầu tư. Ngân hàng thương mại nhận gửi tiền theo phương thức truyền thống và cho vay. Trước đây Trang Tự đến công ty chúng tôi, hẳn là đại diện ngân hàng đến làm hồ sơ cho vay. Ngân hàng đầu tư thì không giống vậy, làm IPO hoặc sáp nhập và mua lại các công ty.

Các ngân hàng hàng đầu thế giới, ngân hàng thương mại rất khó vào làm. càng đừng nói đến ngân hàng đầu tư của bọn họ, nếu không phải là nhân tài cực kỳ ưu tú thì cơ bản là sẽ không có cửa. Anh lại mới nửa năm đã nhảy được vào ngân hàng đầu tư của A. . .

Nhưng mà, nếu vào được ngân hàng đầu tư, phải thường đi xã giao tiếp khách đó. Tính cách của Trang Tự, thích hợp sao?

Suy nghĩ trong đầu vừa xuất hiện đã bị tôi nỗ lực bóp nát. Vậy thì có gì liên quan đến tôi chứ? Tôi suy nghĩ mấy việc này cũng thật nực cười. Chưa kể, tuy Trang Tự thanh cao kiêu ngạo, nhân duyên cũng thật tốt. Trước đây ở đại học từ bạn học đến thầy cô đều rất yêu thích anh, cả Khương Duệ cũng phục anh. Anh ở trước mặt người khác, tỏ vẻ không thích tôi cũng không phải là giả vờ.

Cao ngạo, lãnh đạm của anh đại khái là tất cả đều cho không tôi. . .

Trác Huy như không nói nên lời: “Tôi biết cậu vô cùng lợi hại lại còn liều mạng mà làm việc, kiểu gì cũng bật lên. Nhưng mà tốc độ như vậy cũng thật nhanh. Đến bên đầu tư thì, lương ít nhất phải gấp mấy lần nhỉ? Nghe nói thưởng cuối năm còn lên đến sáu con số đó. Với tốc độ như cậu, trong mấy năm thì lương có là một trăm vạn mỗi năm cũng không ngạc nhiên lắm.”[2]

[2] Một trăm vạn = 1,000,000

“Thế thì có là gì chứ.”, ngữ khí của Trang Tự nhàn nhạt mang theo chút trào phúng.

Mắt tôi lệch sang một bên.

Lại vừa lúc chạm phải ánh mắt của anh.

Tôi hơi ngạc nhiên, đột nhiên nghĩ đến trước lúc tốt nghiệp, ánh mắt anh nhìn tôi khi biết được anh sẽ đi ngân hàng A. . .

Giống như muốn biết tôi có phản ứng thế nào.

Chỉ là hôm nay càng thêm thâm trầm, dường như ngăn cách bởi một màn sương lạnh giá.

Cả bàn chỉ có mỗi Tiểu Phương không quan tâm lắm đề tài bên này, cô ấy còn đang truy hỏi Lâm Tự Sâm về “tình sử” của chúng tôi.

“Thì ra anh với Dư hấu là tình công sở nha! Nếu anh là quản lý của Dư hấu, vậy chắc chuyên ngành không khác với chúng tôi lắm đúng không? Là MBA sao?” [3]

[3] MBA: Master of Business Administration – Thạc sĩ chuyên ngành quản trị kinh doanh

“Không phải.”, Lâm Tự Sâm chậm rãi trả lời, giọng cũng trầm xuống, “Tôi học y.”

“Sao? Vậy thì khác nhiều mà. Sao anh lại không làm bác sĩ chứ?”

Sao cô ấy lại lăm lăm chuyện thế chứ! Tôi vội quay sang chặn ngang.

“Bồ hỏi nhiều thế làm gì chứ?”

Tiểu Phụng “ai ui” một tiếng, “Hỏi chút cũng không được, mong muốn chiếm giữ có cần phải lớn vậy không hả. Dưa hấu à, mình chưa từng nghĩ bỏ có thể ghen thế đó. Mình chỉ thắc mắc học y mà lại không làm bác sĩ thôi mà.”

Lại còn nói nữa!

Tôi trừng cô ấy. “Có gì mà kỳ lạ hả. Bộ chưa từng thấy người toàn năng sao?”

Lâm Tự Sâm thoáng chốc bật cười, “Là cô ấy chưa thấy em tự biên tự diễn như thế bao giờ thì đúng hơn”, sau đó dường như trấn an, nói với tôi: “Không sao đâu.”

Sao lại không sao. Rõ ràng bình thường là một người giọng nói luôn không thể hiện cảm xúc, thế mà vừa rồi lại như lạc đi mất, cả tôi còn nghe được.

Tôi chuyển chủ đề: “Canh cá vị cũng được lắm, anh thử chưa?”

Anh nhìn tôi, miệng hơi cười: “Vẫn chưa.”

Anh không hề có ý làm gì, vì thế tôi tự xoay bàn xoay, múc cho anh một chén canh cá, lại múc cho Tiểu Phụng nữa, sau đó tự múc ỉnh một phần.

Tôi buông muôi, dừng lại, vô cùng cố gắng tự nhiên xoay người, cúi đầu ăn canh, tập trung không để ánh mắt nhìn thấy Trang Tự.

Anh đang cầm ly rượu, một hơi uống cạn.

Chủ đề trên bàn tiệc vẫn đang tiếp tục, chủ yếu là mấy bạn học nam nói chuyện với nhau.

“Cậu đi ngân hàng đầu tư cũng hợp mà. Dù là làm việc 80 tiếng một tuần cũng là đều đặn. Không như tôi, lộn xộn hết cả.”

“Anh cũng biết giờ của mình lộn xộn hả.”, Tư Tịnh đã một lúc không lên tiếng, vừa mở miệng đã trách Trác Huy. Cô ấy nhìn Trang Tự, ánh mắt phức tạp, “Thật không nghĩ đến cậu lại thắng tiến nhanh thế này, chẳng mất chốc sẽ mua được nhà ở Thượng Hải thôi.”

Tiểu Phụng ăn canh, mơ hồ hỏi: “Trác Huy nhà bỏ không phải vừa đến Thượng hải đã được cấp cho nhà ở sao? Chờ nhận được nhà có phải cũng sẽ kết hôn luôn không?”

Trác Huy ha ha cười. Tư Tịnh không nói gì, quay sang nói chuyện với Diệp Dung này giờ đột nhiên trở nên trầm mặc.

Bạn học lại nói: “Phải rồi Trang Tự, gần đây tôi có mua cổ phiếu, rảnh thì xem giúp tôi nhé? Thời đại học cậu cũng chẳng nghĩ khí gì cả. Tôi có nghe nói, năm tư cậu mua cổ phiếu, sau đó lập tức có lãi.”

Trác Huy phụ họa: “Đúng vậy, nhưng mà tiếc là ngay sau đó cậu ấy lại lấy ra hết.”

Trang Tự cúi đầu rót rượu: “Công việc bây giờ không tiện đầu tư những chuyện thế này. Tài khoản của tôi đã sớm hủy rồi.”

“Nói là nói thế, nhưng nếu cho chút ý kiến. . .”

Anh ta nói được một nửa đã bị cắt ngang. Một loạt tiếng động náo nhiệt dồn đến, cô đầu chú rể đã kính rượu đến bàn này.

Chú rể vừa đến đã năn nỉ: “Cám ơn mọi người đã đến. Đều là anh em, tôi sẽ không tiếp rượu từng người đâu, mọi người cùng kính đi.”

Nhìn thấy anh ta đã uống đến mặt đỏ bừng, mọi người cũng không tính toán, cùng đứng lên, chúc mừng vài câu rồi nâng chén.

Ly thủy tinh chạm vào nhau giữa không trung.

Không biết thế nào, ly của Trang Tự lại cầm không vững. Chạm một cái đã đổ về phía tôi. Tôi tránh không kịp, rượu đổ bên trong toàn bộ rơi trên tay áo màu trắng của tôi, nhanh chóng lan ra thành mảng lớn.

Tư Tịnh “A” một tiếng, tất cả mọi người ngừng động tác.

“Xin lỗi.”, Trang Tự nghiêng người nhìn tôi. Miệng nói xin lỗi, nhưng biểu hiện lại như có lệ, trong mắt đầy lạnh lùng.

“... Không sao.”, tôi nhận khăn tay từ Lâm Tự Sâm, lau sơ qua.

Lão đại hỏi: “Dưa hấu, không sao chứ?”

“Không sao đâu.”, tôi lại cầm lấy ly rượu, kính họ thêm một lần: “Trăm năm hảo hợp.”

“Xin lỗi, vừa rồi không vững tay, tôi tự phạt ba ly.”, Trang Tự cũng quay sang xin lỗi đôi tân hôn, sau đó cầm lấy chai rượu, rót đầy một ly, ngửa đầu uống cạn.

Lại lần thứ hai, một ly đầy.

Sau đó là ly thứ ba.

Anh uống xong ba ly, mọi người mới ngẩng ra là phải uống rượu của mình.

Lâm Tự Sâm cười, chậm rãi uống xong.

“... Cảm ơn cảm ơn, mọi người từ từ thưởng thức”, chú rể nói một câu rồi cùng cô dâu đi đến bàn tiếp theo.

Tôi cầm khăn giấy lau lau tay, thấy dính dính, “Tôi đi vệ sinh.”

Tôi nói với Lâm Tự Sâm.

Anh không trả lời.

Trong một lúc, đột nhiên xung quanh không khí hơi kỳ lạ. Lúc ngồi thì không cảm thấy, khi đứng lên giữa hai người đàn ông cao lớn, đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác kỳ lạ ập đến.

Tôi ngẩng lên, Lâm Tự Sâm mới nhìn tôi, chậm rãi nói: “Đi đi.”

Nước chảy len vào kẽ tay.

Âm thanh buổi tiệc bên ngoài truyền vào. Tôi ngẩng đầu, nhìn chính mình trong gương, không biết có phải do hôm qua đi chơi quá trễ, đột nhiên cảm thấy hơi mệt. . . .

Thật ra bây giờ có thể về rồi. Tuy còn hơi sớm, nhưng có thể mượn cơ về lại Tô Châu, hình như cũng có thể cho qua.

Ừm, quay lại sẽ chào Lão đại.

Tôi hạ quyết tâm, đóng vòi nước, đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Về lại sảnh tiệc phải đi qua một hành lang thật dài. Tôi cúi đầu chậm chậm bước đi, trong lòng trống rỗng. Đến khi một đôi giày da màu đen đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt, chặn lối đi của tôi.

Tôi ngẩng đầu.

Anh bạn phù rể điển trai của tiệc cưới hôm nay, đang chắn trước mặt tôi.

Sao anh lại ở đây? Cũng cần đi vệ sinh à?

Tôi nên chào hỏi không? Hay không nói gì cứ thế mà đi?

Không nghĩ là anh lại lên tiếng trước.

“Số điện thoại của cậu là bao nhiêu?”

Cước bộ chần chừ dừng lại, qua vài giây, tôi nói: “Vẫn như cũ.”

“Số của tôi vẫn như cũ.”, anh nhìn tôi, ánh mắt trầm lãnh.

“Nhớ đưa số tài khoản ngân hàng cho tôi.”

Quả nhiên... Anh là muốn trả tiền trang phục cho tôi?

Sao tôi một chút cũng không ngạc nhiên.

“... Không cần.” .

“Cũng nên mà”, anh gật đầu, trong giọng nói mang theo chút giễu nhẹ, “Còn chưa chúc mừng cậu, môn đăng hộ đối.”

Anh và Diệp Dung mới thật sự là môn đăng hộ đối.

“Cậu cũng vậy, chúc mừng.”

Một hồi trầm mặc.

Tôi nhắc chân, đang muốn bỏ đi, anh lại đột nhiên giễu một tiếng.

“Nhiếp Hi Quang, vừa rồi ánh mắt của cậu sao lại nhìn tôi như thế?”, anh nhắc mắt nhìn tôi, trong mắt đầy mỉa mai, “Chần chờ sao? Là với tôi tình cũ khó quên sao?”

Tôi bỗng chốc bối rối.

Anh muốn chứng minh gì chứ? Chứng minh tôi với anh chưa chết lòng hẳn, vẫn còn thích anh?

Đúng vậy...

Tôi vẫn còn!

Tôi ngẩng lên, ép bản thân kiên cường nhìn thẳng vào mắt anh, “Hôm qua Diệp Dung xin lỗi tôi, tôi đã rất ngạc nhiên. Tôi nghĩ cô ấy cả đời sẽ vờ như chưa từng có chuyện đó xảy ra, sẽ không chấp nhận nó. Nhưng mà nếu cô ấy đã xin lỗi, tôi nghĩ mình còn nợ cô ấy một câu trả lời.”

Tôi không chớp mắt nhìn anh, “Khi đó cô ấy hỏi tôi, ‘Chẳng lẽ cậu không thích Trang Tự sao?’, tôi nghĩ giờ đã có thể trả lời cô ấy rồi.”

“Là không thích.”, tôi ngừng một lát rồi nói.

“Nhờ nhần với cô ấy, mong cô ấy yên tâm. Hạnh phúc của người khác, tôi không thèm.”

35. Chương 33

“Không cần nhắc lại với Diệp Dung. Nhưng mà, tôi yên tâm rồi.”, anh cực kỳ nhàn nhã, hay tay dút vào túi quần tây, “Thật nực cười, thì ra có người hứa hẹn rồi lại xem như không có gì, lời nói gió bay.”

Anh. . . là đang nói tôi?

Hứa hẹn?

Giữa chúng tôi, đã hứa hẹn khi nào chứ? Chẳng lẽ đang ám chỉ lâu thật lâu trước đây, câu nói đầy hài hước kia của tôi? —— Trang Tự tôi vẫn sẽ thích cậu, cho dù bây giờ cậu không chấp nhận, tôi cũng sẽ không thay đổi. Cứ chờ tôi bắt được cậu đi!

Anh không thích tôi cũng được, đã hẹn hò cùng người khác cũng được, sao lại còn chạy đến đây, kể chuyện quá khứ, khiến tôi khó xử chứ?

Hứa hẹn không đáng giá, lại đột nhiên trở nên có giá trị, ai cần chứ! Anh cần sao?

Tôi nén chua xót nơi khóe mắt, nhẹ giọng nói: “Tôi cũng không có ý chí sắt đá, có người thích tôi, đối xử tốt với tôi, tôi cũng sẽ động lòng, sẽ. . . thay lòng đổi dạ. Có gì ngạc nhiên đâu chứ.”

Lại là một lúc trầm mặc, sau đó anh cười châm biếm: “Cậu nói đúng. Cũng không phải ý chí sắt đá, nên thay lòng đổi dạ có gì mà ngạc nhiên chứ. Ai lại không thay đổi.”

“Nhiếp Hi Quang, cảm ơn em khiến tôi, lầm đường nhưng vẫn quay đầu được.”

Lầm đường gì? Anh lầm đường lạc lối gì chứ? Thực sự là... quá buồn cười đi.

Trước nay, người vẫn luôn lầm đường chẳng phải là tôi sao?

Khóe mắt cực kỳ nóng. Tôi cố gắng mở lớn hai mắt, cố gắng kìm nén, nhưng trong lòng liên tục co thắt không thể không chế được, đến mức cơ thể như sắp co lại.

Bóng dáng Trang Tự khuất hẳn sau ngã rẽ.

Tôi chẳng còn chút lực nào, dựa vào tường, cuối cùng chậm rãi trượt dọc theo lưng tường xuống dưới, vùi đầu ôm lấy đầu gối.

Tôi biết thế này sẽ làm người khác chú ý. Tôi biết hành lang luôn có người qua lại. Nhưng tôi không có cách nào, không có biện pháp nào để sử dụng nhiều sức lực như thế, ra về tự nhiên, ra về như không có chuyện gì cả.

“Không được khóc, không được khóc. Chỉ có ngốc nghếch mới lại khóc vì anh.”

Trong lòng chỉ có những lời này hiện lên.

Nhưng tôi cuối cùng vẫn là một đứa ngốc.

Ở đây lúc nào cũng có người qua lại. Vùi đầu vào trong, tôi khóc mà không dám gây tiếng động.

Tận đến khi bị ai đó mạnh mẽ kéo dậy.

Lâm Tự Sâm chăm chú nhìn thẳng vào mắt tôi, tâm trạng phức tạp khó xác định.

Thật mất mặt quá. Tôi lắc lắc đầu, cố sức lau mắt.

“Đừng lo cho tôi”, tôi rầu rĩ nói, “Tôi ổn ngay ấy mà, một phút thôi.”

“Sao lại bất lực như thế? Em mà lại không có dũng khí thế này ư.”

Anh thở dài nhẹ một hơi.

“Ở đây mà thổ lộ hết thì thật hạ thấp đẳng cấp của tôi quá. Nhưng mà em khóc đến như thế kia, nếu không tranh thủ giậu đổ bìm leo, thật có lỗi với chỉ số thông minh của tôi quá. Nhiếp Hi Quang, nói cho tôi biết, tôi phải thế nào mới được?”

Giọng của anh trầm thấp, lại dịu dàng, cảm giác như một làn gió nhẹ thổi qua, trong giọng nói hình như thật sự mang theo chút hoang mang, nhẹ nhàng len vào tim tôi.

Nhưng chậm chạp hiểu ra ý tứ trong lời nói của anh, đột nhiên cảm thấy mình như bị một trận cuồng phong thổi cho đầu óc choáng váng.

Thổ lộ? Là ý gì? .

Giậu đổ bìm leo? Là ý gì?

“Ở cửa khi này, gặp phải bạn học hiện đang làm việc ở Thịnh Viễn, tôi có nói với cô ấy, ‘Nếu tôi là cô, sẽ không gặp lại nữa.’. Nhưng tôi lại tự phủ định lời của mình. Tôi nói với bản thân, hai năm nữa là ba mươi rồi, cũng chẳng thiếu kiên nhẫn như một nam sinh nữa. Nhưng tôi vẫn là thiếu kiên nhẫn như thế.”

“Tôi vẫn sẽ quyết tâm, mong cô ấy nhanh nhanh thay lòng đổi dạ.”, anh nhìn tôi, giọng nói nhẹ nhàng như thế, “Nhiếp Hi Quang, đừng giả ngốc nữa.”

“Tôi không giả ngốc.”, trong đầu tôi đặc quánh lại, nhìn trực diện vào anh, nói: “Tôi cũng vừa ngộ ra, còn chưa kịp vỡ ngốc.”

Anh bỗng dừng bật cười, trong tiếng cười tràn ngập sung sướng.

“Nhiếp Hi Quang em thật lả...” .

Anh cúi sát xuống, hơi thở ấm áp đột nhiên tràn đến, bao phủ khắp cơ thể tôi, khiến tôi gần như không có không gian nhúc nhích. Tôi mất tự nhiên nhìn lên. Anh dừng lại một chút, hơi buông tay của tôi ra.

Lúc này tôi mới nhận ra, vừa rồi anh vẫn nắm lấy tay mình.

Thời gian hình như dừng lại rất lâu. Hô hấp của anh vững vàng rồi mới đưa túi xách cho tôi.

“Tôi lấy trong xe đó. Đi thay đi. Mua váy đẹp như thế, không mặc để người ngắm thật tiếc.”

Tôi cầm theo y phục bị nhét vào tay, lại đi vào nhà vệ sinh, cảm thấy như đang đi trên mây.

Lúc rẽ, tôi không kịp được dừng lại, nhìn về phía Lâm Tự Sâm. Anh đứng dựa sát tường, ánh mắt rơi xuống nền đất. Anh luôn là người nhiệt tình, tự tin, bình tĩnh là vậy, nhưng trong nháy mắt đó, tôi lại nghĩ, bóng dáng của anh thật sự rất cô đơn.

Vừa rồi anh là nói . . . anh thích tôi?

Lâm Tự Sâm... .

... Tôi?

Tôi thay quần áo, cùng Lâm Tự Sâm quay về buổi tiệc. Ngồi thêm một lúc nữa, chúng tôi đứng dậy chào tạm biệt.

Đôi tân hôn và phù dâu phù rể đều đang đứng ở cửa để tiễn khách.

Lão đại vỗ vỗ tôi: “Không phải chứ, bỏ lại đi thay hẳn cả bộ quần áo. Ai, bộ này cũng rất đẹp đó. Tiểu thư bỏ ra ngoài ăn mặc trang điểm so với cô dâu mình đây còn đẹp hơn nữa.”

Tôi ngơ ngẩn nhìn cô ấy, trong đầu không thể nghĩ được gì để trả lời lại.

Lâm Tự Sâm ở bên cạnh mỉm cười nói: “Chiều nay giống như sẽ có tuyết rơi. Đến lúc đó giao thông cũng bất tiện, chúng tôi về trước đây.”

Lão đại cũng thể hiện khí thế chủ nhân bữa tiệc: “Cám ơn hai người hôm nay đến dự hôn lễ của chúng tôi.”

Lúc đi ra ngoài, Trang Tự vừa lúc tiễn xong một người khách quay đầu lại. Dáng người cao lớn tôi khó khăn lắm mới nhìn thấy được. Chạm phải cái lạnh buốt ở ngoài trời, tôi vô ý thức nép vào người Lâm Tự Sâm

Bên ngoài quả thật đã bắt đầu rơi vài bông tuyết nhỏ.

Tôi đi bên cạnh Lâm Tự Sâm, cũng chưa từng thấy mất tự nhiên như lúc này, trong một lúc cảm thấy sự tồn tại của người ở bên cạnh khiến tôi không biết phải làm sao. Hai tay anh đút vào túi áo khoác, không nhanh không chậm đi một đoạn, bỗng nhiên mở miệng.

“Thì ra thổ lộ của tôi còn có tác dụng gây tê toàn thân.”

Tôi cứng ngắt dừng lại, cúi đầu nhìn ngón chân.

“Xin lỗi!”

Phía trên thật yên ắng.

“Nhiếp Hi Quang, em có từ chối tôi cũng không nên là thế này.”

“Em hẳn là sẽ phải hùng hồn mà nói, Lâm Tự Sâm, tôi chưa thấy anh vừa mắt, anh cũng chẳng đạt được các tiêu chuẩn của tôi. Không phải thế này, cứ làm như làm gì có lỗi với tôi.”

“Không phải.”

Tôi vội ngẩng lên, gần như ngay lập tức phủ định một cách vô thức lời của anh.

Sao anh lại không đạt được các tiêu chuẩn của tôi chứ. Một người tài hoa, xuất chúng như thế, ngay cả trong trí tưởng tượng của tôi, cũng không thể hoàn mỹ đến vậy.

Thế nhưng nếu như còn có thể vì ai đó mà cảm thấy đau lòng, không quên được, thì làm sao có thể chấp nhận được một người khác?

“Tôi chỉ là. . .”, tôi ngập ngừng, “Chỉ là còn chưa quên được người từng thích trước đây. . . Vừa rồi anh cũng thấy đó. Nếu hai người là đang yêu nhau, phải là toàn tâm toàn ý. Tôi hiện tại, không thể nào làm được.”

Lâm Tự Sâm cười, nhìn tôi.

“Thật ra, vừa rồi ở nhà hàng, tôi lừa em.”

Cái gì? Tôi ngạc nhiên nhìn anh, trong lòng nảy lên một nhịp.

“Tôi nói, không tranh thủ giậu đồ bìm leo thì thật có lỗi với chỉ số thông minh của tôi. Thật ra thổ lộ với em khi đó, mới chính là có lỗi với chỉ số thông minh này, có lỗi với việc thức đêm suy nghĩ kế hoạch thường niên của tôi. Nhưng mà. . . thật ra việc này, đều là không tự quyết định được, cũng không có cách nào khác.”

Anh cười cười, “Lần đầu tiên trải nghiệm loại cảm giác này, thực sự là mới mẻ.”

“Tôi biết em sẽ từ chối. Nhưng lại nhanh như thế. . . . Làm sao đây nhỉ, tôi thấy hơi, ờ thì, không có mặt mũi nào gặp Giang Đông phụ lão nữa [1]. Nhưng cũng xem như có dự liệu trước, tuy là một khối u, như cảm giác cũng tốt lắm.”

[1] Ý là không còn mặt mũi gặp mọi người.

Anh gật đầu, cảm giác đúng là không tệ lắm, “Được rồi, xem ra chỉ có thể thực hiện nâng cao chất lượng. Vậy chỉ nói đến đây thôi. Chúng ta về Tô Châu rồi nói tiếp nhé?”

Nói tiếp, nói cái gì nữa chứ?

Anh không thấy tôi đang đầu óc choáng váng, thấy sao bay đầy trời sao?

Tôi rõ ràng vô cùng nghiêm túc thể hiện suy nghĩ của mình, nhưng đột nhiên lại không theo kịp chuyển biến của sự việc là thế nào đây?

Khối u gì đó, đột nhiên xuất hiện trong cuộc nói chuyện của chúng tôi, thực sự không có gì vấn đề sao?

Tôi cố điều chỉnh lại tâm tình đã bị anh làm cho lộn xộn mất phương hướng. Một phút sau, không có kết quả. Tôi chỉ nắm sơ qua được vấn đề đơn giản nhất.

“Tôi không về Tô Châu đâu. Tôi. . . muốn về Vô Tích một chuyến”, tôi nhanh chóng bổ sung, “Dù sao cũng còn được nghỉ một ngày rưỡi nữa, tôi cùng nên về thăm mẹ. Nghĩ đến việc uống canh xương mẹ nấu, tôi. . .”

“Về nhà mà cần nhiều lý do vậy à?”, Lâm Tự Sâm gần như bật cười, “Được rồi, tôi đưa em đến. . . ga tàu lửa.”

“... Không cần đâu, tôi tự bắt xe được rồi mà.”

Cuối cùng anh cũng thở dài.

“Nhiếp Hi Quang, em dự tính là sau đó sẽ tránh thật xa tôi à?”

“Không phải”, tôi cẩn nhẹ môi dưới, không biết làm sao có thể biểu đạt ý tứ một cách khéo léo, cuối cùng bị mấy suy nghĩ rối bởi đánh bại, quyết định đi thẳng vào vấn đề.

Anh thông minh như thế, trực tiếp hay nói khéo, đại khái cũng chẳng khác nhau là mấy.

“Rõ ràng không chấp nhận, nhưng lại thần nhiên tiếp nhận sự chăm sóc của người đó, vậy không phải hơi quá đáng sao?”

Anh hơi nhíu mày, làm ra vẻ tự hỏi, “Việc này tôi cũng không có kinh nghiệm lắm. Nhưng mà như tôi đây, chẳng lẽ không giống đang theo đuổi người ta sao? Cho nên ý của em là, không những không chấp nhận tôi, cũng sẽ không cho phép tôi theo đuổi em?”

Hai chữ “theo đuổi” từ miệng Lâm Tự Sâm nói ra, tôi nhất thời tay chân luống cuống. Hơn nữa, qua lời anh tổng kết, tôi hình như cảm thấy mình thật bá đạo.

“Nếu như cuối cùng tôi vẫn không được. . . vậy sao lại còn lãng phí thời gian của anh chứ?”

“Nhiếp Hi Quang, em không có lòng tin với bản thân rồi, sao cũng chẳng có lòng tin với tôi?”, Lâm Tự Sâm nhìn tôi, ánh mắt nhu hòa.

“Chẳng phải em nói tôi làm gì cũng rất lợi hại sao?”, lông mày anh khẽ nhíu, “Em như trẻ con thế, ngay cả câu “cuối cùng sẽ không chấp nhận tôi” cũng không đành lòng nói ra. Mềm lòng như vậy, tôi phải chậm chạp thế nào mới không đuổi kịp em chứ?”

Cái này vừa khen lại vừa cười nhạo tôi... .

Tôi không nói gì nhìn anh, giữa lúc xấu hổ đột nhiên thấy hơi buồn cười.

“Sợ đến mức cả xe của tôi cũng không dám ngồi...”, anh thở dài nói, “Tôi chỉ là theo đuổi em thôi, cũng chẳng phải bàn chuyện hợp tác làm ăn gì, còn phải giảng giải việc đầu tư có lời cho em. Sao em không nghĩ đến, em không chấp nhận chính là có lỗi với tôi?”

“Tôi là theo đuổi em, là lợi cho em, không phải gánh nặng của em.”

Tôi nhìn anh chăm chú.

“Em nói em còn đang thích người khác, thì đã sao chứ?”, anh mỉm cười nhìn tôi, nói như đinh đóng cột, “Tôi sẽ để em lựa chọn.”

36. Chương 34

Gần hai mươi hai năm sống trên đời, đến bây giờ tôi vẫn chưa được nghe qua câu nói nào như thế, khiến tôi liên tục một tuần ngủ không ngon. . .

Cho dù ngủ được, cũng là mơ thấy mấy giấc mơ rối loạn.

Lại mơ thấy Trang Tự một lần nữa.

Thật ra không thể tính là mơ thấy anh, vì anh không trực tiếp xuất hiện trong giấc mơ của tôi.

Tôi mơ thấy mình và Khương Duệ ở vườn hoa nhà cậu. Tôi lòng đầy niềm tin hỏi Khương Duệ: “Sao hả, có phải không tệ lắm không. Nhanh chóng dùng gốc độ của nam sinh như em mà giúp chị phân tích thử xem, có phải bây giờ thổ lộ thì thành công rất lớn?”

Khương Duệ so với tôi còn có vẻ tự tin hơn: “Đúng ra chị phải xông ra ngay từ đầu rồi. Còn cái gì mà mức độ ưa thích, chị của em mà cần đến sao?”

Sau đó là hình ảnh tôi hứng khởi trên đường đi tìm Trang Tự.

Chờ đón tôi là một dòng nhiệt nóng.

Tôi ôm chần ngồi ở trên giường, cảm thấy vô cùng may mắn là sao lại đến đúng lúc như thế, nếu không thì sẽ nhìn thấy cảnh tượng bị cự tuyệt đó.

Tôi một chút cũng không muốn nhớ lại lúc đó.

Tuy rằng khi đó tôi không hề cảm thấy lúng túng, thậm chí không hề cảm thấy nản lòng, vô cùng tin tưởng mà lập tức chuẩn bị cho lần tác chiến tiếp theo.

Thật sự xấu hổ và nản lòng là khi biết được quan hệ giữa Dung Dung và anh, là khi gửi đi tin nhắn xin lỗi nhưng không nhận được hồi âm, là khi thấy ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn tôi bị Dung Dung chỉ trích, cứ theo thời gian từng giây từng phút dồn nén lại. . .

Lại nói tiếp, lúc đó tôi cũng như thế, tỉ mỉ cẩn thận lên kế hoạch. . .

Nghiêm nghiêm túc túc thu thập thông tin về anh. Hỏi về bạn thanh mai trúc mã, về những thứ anh yêu thích này nọ. Nhờ Khương Duệ giúp tôi bóng gió hỏi xem anh thích bạn gái thế nào, đến tối lại ở trên giường mà so sánh với bản thân, lúc bật cười lúc rầu rĩ. . .

Lâm Tự Sâm nói anh suốt đêm thức làm kế hoạch cả một năm. . .

Cũng là như thế này sao?

Tôi bò xuống giường, lấy điện thoại di động, mở ra ảnh lúc ở Thượng Hải anh gửi và tin nhắn của anh.

Bóng đêm hạ xuống sông Hoàng Phố. Trên sân thượng có một ly rượu đỏ uống dở, cơ bản là một hình ảnh không gợi cảm xúc gì. Nhưng lúc này xem lại, đột nhiên cảm thấy từng giọt chưa xốt dâng trào.

“Đang suy nghĩ chỉnh sửa bản kế hoạch thường niên.”

Tin nhắn của anh có nội dung như thế.

Lúc anh nói những lời này, tâm trạng là như thế nào?

Sau đó anh lại nói, “Tôi cho em lựa chọn”. Lúc này, lại là tâm trạng như thế nào?

Tôi đã từng thích Trang Tự nhiều như thế, nhưng khi tôi đến thổ lộ với anh, tôi và Dung Dung lúc đó trở thành sự lựa chọn của người khác. Thế thì giết tôi đi còn thoải mái hơn.

Lâm Tự Sâm, vì sao nhất định phải từ miệng anh nói ra?

Tôi buông điện thoại di động, ghé vào trên bàn, rõ ràng rất mệt mỏi, nhưng tôi biết, đêm nay mình sẽ lại mất ngủ.

Thiếu ngủ nên kết quả là đến trưa tôi đã ỉu xiu. May là hôm nay, cấp trên không ở đây. Buổi trưa đến căn tin ăn cơm, mùi thức ăn thơm phức cũng không xốc tinh thần tôi lên được.

“Hi Quang, bà đi Thượng Hải dự đám cưới lần này, không phải lại cũng phó tổng Lâm cãi nhau ầm ĩ chứ?”

Tôi đột nhiên giật mình, thức ăn vừa gắp lên lại trượt tay làm rơi xuống bàn.

Ân Khiết tiếc, “Trời ơi! Bà này lãng phí thức ăn quá! Thịt ngon thế không ăn mà lại ném đi, thịt mỡ cũng đâu có nhiều lắm đâu!”

Ai mà ngại mỡ chứ. . .Tôi là bị bà làm cho giật mình đó! Đang ăn lại nhắc đến từ then chốt kia làm gì!

Vũ Hoa thấy trên bàn có một miếng thịt, cũng liếc ánh mắt sang trách tôi: “Thật là, ngại thịt mỡ thì đưa cho tôi với Ân Khiết là được rồi. Đầu bếp mới tới làm thịt kho rất là được đó. Đi ăn quán ở ngoài chưa chắc có thịt ngon thế để ăn đâu.”

“Có cam kết lương cao đó.”, Ân Khiết vừa ăn vừa lơ mơ nói, “Năm nay công ty bắt đầu tăng phụ cấp tiền ăn mà. Hầy ta nói, bây giờ công ty đã hào phóng thế này, vậy biên độ tăng lương cuối năm chắc sẽ không thấp chứ?”

“Cũng khó nói lắm. Nghe mấy người làm lâu năm nói năm ngoái cũng thế thôi.”

“Quý bốn năm nay lợi nhuận và hiệu quả cao như vậy, chắc là sẽ không tệ đâu. Phó tổng Lâm không giống mấy người trước đây. Bà xem người ta vừa đến là đồ ăn liền ngon hơn.”

“Chẳng phải một mình anh ta không thể quyết sao? Còn phải chờ bên tổng bộ phê duyệt đó.”

Nghe chủ đề đã chuyển đến chuyện tăng lương, tôi trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Ai ngờ đâu cơm nước xong xuôi trên đường quay về làm việc, Ân Khiết lại vòng về chủ đề cũ.

“Hi Quang, bà lại đắc tội gì với phó tổng rồi?”

“. . . Không có mà.”

“Vậy hôm trước lúc anh ta gọi bà đi ghi chú cho cuộc họp, bà nói bị đau bụng phải đi vệ sinh rồi không đi họp được là sao?”

“Làm xong rồi đưa cho tôi, cùng nhau đưa lên phó tổng kí tên là thế nào?”

“Đúng vậy.”, Vũ Hoa bên cạnh bổ sung, “Lần trước tôi với bà đi vào thang máy, phó tổng Lâm vừa đến, bà lập tức cúi đầu nhìn chân là sao? Còn chưa đến tầng trệt bà đã bỏ chạy là sao?”

Tôi mới muốn hỏi, hai bà quan sát tỉ mỉ vậy làm gì hả?!

Tôi chỉ là không muốn trái tim nhỏ chịu rèn giũa không được sao?

Tôi yên lặng nhìn họ vài giây, rốt cục lựa chọn giữa “diệt khẩu” và “chặn miệng bọn họ” mà quyết.

“Tối nay chúng ta ra ngoài ăn thì sao? Cá sốt cay và hạt khiếm thảo được không?”

“Đừng có mà đánh lạc hướng! Thật ra tôi thấy bà không giống như đắc tội với phó tổng. Không phải là. . . Ai ui, sao bà lại đánh tôi? Tôi cái gì cũng chưa nói nhé! Là bà có tật giật mình!”

Ân Khiết còn đang nói thì điện thoại của tôi kêu lên. Tôi đi sang bên cạnh để nghe, giọng nói đầy bi phần của bác sĩ Phương lập tức truyền đến: “Tiểu Nhiếp à, mời anh ăn cơm đi! Anh cho em kế sách này. Cái đồ sư đệ chết tiệt kia, nói là giúp anh viết luận văn, vậy mà dám cúp điện thoại của anh. Qua cầu rút ván

Vì thế tối hôm đó tôi thả hai chú chim Ân Khiết và Vũ Hoa đi, cùng Phương sư huynh ngồi đối diện nhau trong nhà hàng trước cửa nhà người nào đó.

“Chết tiệt. Anh giúp nó nhiều như thế, nó nói cúp là cúp luôn điện thoại! Tiểu Nhiếp, em nhất định phải nhìn cho rõ bộ dạng mặt người dạ thú của nó!”

“Để em nằm viện mười ngày, là nó làm. Y đức của anh rất tốt.”

“ . . . ”

“Còn có việc nó thường xuyên đến thảo luận mấy ca bệnh ở bệnh viện. Tất nhiên nó cũng giúp anh viết bệnh án rồi khám bệnh nữa. . . Còn gì nữa nhỉ? À, cùng đi ăn? Mấy cái đó đều là nó sắp xếp chắc là em cũng biết rồi. Rồi mang em đi đám cưới của sư muội, loại chuyện vô sỉ này chắc không cần anh nói ra nữa ha?”

“ . . . Không cần., tôi nhấp miệng ăn một chút, “Nhưng mà, việc kia, anh Phương này. . . anh thật sự có kế sách gì sao?”

Bác sĩ Phương trừng mắt nhìn tôi, “Ồi” một tiếng, “Tiểu Nhiếp, em theo sư đệ lâu vậy, có tiến bộ rồi. Không sai!”

Anh ta không hề có vẻ bối rối khi bị vạch trần, cười cười nói: “Anh mà, đơn giản là buồn chán quá. Cậu ta bây giờ thành ra như thế, anh sợ ảnh hưởng khí chất bài luận văn của anh. Em cũng biết mà!”

. . . Thật ra cũng không hiểu gì mấy. Luận văn mà cũng có khí chất sao?

Tôi đâm tới đâm lui, vô ý chọc được tới đầu cá, “Anh ấy. . . là như anh nói sao?”

“Cậu ta là phiền muộn rối loạn mà. Lúc trước nếu không nhờ anh hỗ trợ thì không còn cách nào. Theo đuổi em gái cũng không nói với anh. Bây giờ mà, còn phải nói sao?”, Phương sư huynh rầm rì nói, “Gọi điện cho cậu ta, một chữ “bạn”, lập tức cúp. Rõ ràng là không còn mặt mũi nào gặp Giang Đông phụ lão mà.”

Thì ra là có Giang Đông phụ lão thật. . .

Phương sư huynh tò mò nhìn tôi, “Tiểu Nhiếp à, sư đệ của anh mà em còn thấy không hợp mắt, vậy thì mắt nhìn của em cũng cao thật.”

“ . . . ”

Sao đột nhiên tôi lại cùng đàn anh của Lâm Tự Sâm ngồi đây thảo luận vấn đề tình cảm của tôi chứ? Nhưng Phương sư huynh vẫn cứ là bộ dáng bất quá ngây ngốc như thế, tôi lại không hề thấy kỳ lạ là thế nào đây?

“Phúc lợi thế cũng giống như chưa đóng tiền bảo hiểm đã có thể hưởng vậy”, tôi nhỏ giọng nói một câu.

Trên đời này, không có gì khiến người ta bất an hơn là không làm mà hưởng.

“Phúc lợi gì? Tiền bảo hiểm gì? Tiểu Nhiếp à em đang nói gì anh nghe chả hiểu gì cả. Cảm giác huyền bí thế này, càng lúc càng giống sư đệ rồi đấy.”

“ . . . Sư huynh, ăn cá này!”

Tôi ân cần dùng đũa gấp một miếng cá cho anh ta.

Tốc độ ăn của Phương sư huynh vô cùng nhanh. Ăn hết hai chén cơm, anh ta buông đũa, vô cùng thỏa mãn nói: “À, hôm nay anh phải trực đêm, không đưa em đi được. Anh nhắn tin cho sư đệ rồi, lát nữa cậu ta sẽ đến đưa em về thay anh.”

Tôi trừng mắt há miệng ngậy ngốc nửa ngày: “Sư huynh, anh thế kia cũng quá rõ ràng mà. . .”

Phương sư huynh không chút xấu hổ nói: “Sao cơ? Hầy thật ngại quá. Bọn anh là bác sĩ khoa ngoại mà, trong phẫu thuật đã tinh tế tỉ mỉ lắm rồi, nên trong cuộc sống thường ngày lại đặc biệt đơn giản thô tục. Thói quen đáng khen mà!”

Vừa nghe anh ta nói duyên duyên, tôi đột nhiên cảm thấy gì đó mà ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Lâm Tự Sâm. Anh đang băng qua đường, hướng về phía chúng tôi.

Phương sư huynh nhìn theo ánh mắt của tôi, lại chặc chặc quay đầu về: “Thấy không. Sư đệ của anh, ngày xưa mang một hộp cơm đi ăn thôi, cũng có thể đẹp nhất căn tin đó. Hôm nay tuy là có già hơn một chút, nhưng không hề giảm khí thế năm xưa đúng không?! Tiểu Nhiếp à, em nghĩ lại đi, nếu bắt được cậu ta. toàn bộ khóa học năm đó của bọn anh gồm sư phụ sư tỷ sư muội lại còn không ghen tỵ đổ kị với em chết luôn sao! Kích động không? Thích không?”

“Sư huynh, đừng dọa cô ấy sợ.”

Nhìn theo hướng giọng nói hòa nhã đó, Lâm Tự Sâm đã đến bên cạnh. Chiếc áo khoác màu xám lơ đãng chạm vào vài sợi tóc trên vai tôi.

Tôi đột nhiên cảm thấy bầu không khí không được tự nhiên nữa.

Anh cởi áo khoác rồi đem để trên tay ghế bên cạnh, tao nhã ngồi xuống: “Tôi còn chưa ăn cơm, không ngại để tôi ăn phần còn lại chứ?”

“Hôm nay là Tiểu Nhiếp mời khách, em ấy không có ý kiến thì anh đây cũng không có ý kiến.”

Tôi vội vàng lắc đầu, sau đó bắt đầu nhìn chằm chằm vào đầu cá trong bát, vô cùng nghiêm túc nghiên cứu xem sẽ ăn như thế nào.

Đến khi tôi nghiên cứu xong xuôi, Phương sư huynh đã quẹt miệng chạy mất. Lâm Tự Sâm không nói gì mà cứ ăn, hình như là rất đói. Cũng phải, gần cuối năm rồi, việc ở công ty rất nhiều, mở rộng thêm lại càng phát sinh thêm việc. Anh còn phải đi tổng hộ ở Thượng hải dự họp đầu năm, Trương tổng thì lại mặc kệ hết các việc, anh hẳn là vô cùng bận rộn. . .

Nếu không phải do anh bận như thế, tôi cũng sẽ không dễ dàng trốn anh như vậy. . .

“Đi thôi.”

“A. . . Được!”, tôi lập tức đứng dậy, nhanh chóng muốn lấy ví tiền, lại bị Lâm Tự Sâm giữ tay lại.

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, là lần đầu tiên trong hôm nay mắt chúng tôi gặp nhau.

Rõ ràng chỉ ngăn ngủi trong nháy mắt, nhưng tôi lại đột nhiên để ý được rất nhiều điều trước đây chưa từng nhìn thấy, ví như lông mi của anh rất dài, nên khiến đôi mắt trở nên sâu thẳm.

“Tôi trả.”

“Nhưng mà, hôm nay là tôi mời anh Phương. . .”

Đôi mắt sâu thẳm kia của anh chăm chú nhìn tôi, “Trước kia là đùa giỡn với em, bây giờ đã nói rõ ra hết rồi, chẳng lẽ còn để cho em trả được?”

Tôi cũng không biết nói gì nữa, lặng lẽ rút tay lại. Nhìn anh cất tiền thừa, lại theo anh ra ngoài.

Khí lạnh và ồn ào lập tức đập vào mặt tôi.

Tôi hơi co người lại. Lâm Tự Sâm nhìn sang tôi, “Nơi tôi đỗ xe cách không xa lắm.”

“Ừm.” Tôi lên tiếng.

Đi được vài bước, Lâm Tự Sâm nói: “Hôm nay anh ấy tìm em, trước đó tôi cũng không biết. Mấy lời anh ấy nói, em đừng để ý quá.”

Không cần để ý sao?

“Anh ấy nói, lúc đó em thật ra không cần nằm viện đến mười ngày.”

Lâm Tự Sâm “A” một tiếng, mỉm cười, “Thì ra là đi mách lẻo.”

“Thật sự như thế?”

“Đúng vậy, khi đó trong lòng có dụng kế, y đức không theo kịp, hiệp ước không bình đẳng cũng đồng ý.”

Tôi lại không còn gì để nói nữa. Tôi phát hiện bản thân đã đánh giá thấp sự thản nhiên cùng. . . vô sỉ của Lâm Tự Sâm rồi. Tôi cho rằng anh ít nhất sẽ cảm thấy xấu hổ một chút. Nhưng mà, lại đột nhiên nghĩ đến bản thân thật lâu trước đây, hình như cũng từng thẳng thắn như thế.

Tôi lại bắt đầu nghĩ, nếu tôi sớm gặp được Lâm Tự Sâm, sẽ trở nên thế nào?

Tôi liệu có thể vừa gặp đã yêu anh?

Là anh thích tôi trước, hay tôi sẽ thích anh trước?

Hai người đều thích đi thẳng vào vấn đề như thế, liệu có thể hợp nhịp với nhau. . .

Thế chắc cũng tốt. . .

“Nếu như tôi gặp anh trước thì tốt rồi.”

Lời vừa dứt, tôi lại rầu rĩ, sao lại ngơ ngác mà đem lời trong lòng nói ra ngoài rồi. Lời này thật sự không hề ổn.

Thật là, sao bây giờ tôi cứ gặp Lâm Tự Sâm là cứ chỉ khác thường chứ.

Quả nhiên, Lâm Tự Sâm trầm mặc thật lâu. Ánh đèn đường hắt bóng trên mặt anh, nét mặt anh trở nên sâu thẳm khó đoán khác thường. Tôi hơi bất an, tìm chủ đề nói: “Anh phải giúp anh Phương viết luận văn sao?”

Mất một lúc anh mới trả lời tôi, có chút nhàn nhã: “Ừm, luận văn của anh ấy có liên quan đến đề luận trước đây của tôi, tôi chỉ cho ý kiến thôi.”

Tôi đột nhiên nhớ đến nghi hoặc trước đây: “Phương sư huynh, có biết anh. . .”

Lâm Tự Sâm nhanh chóng hiểu được lời nói lấp lửng của tôi, vẫn nhàn nhạt như trước nói: “Biết. Lúc trước tôi bị tai nạn trên đường cao tốc, là ở gần Tô Châu, nên trực tiếp đưa đến bệnh viện của anh ấy.”

Tôi đột nhiên thấy hơi bức bác sĩ Phương.

“Vậy mà anh ta còn nhờ anh viết luận văn!”, vậy không phải là đâm vào vết sẹo của người ta sao!

Anh hơi bất ngờ, nghiêng đầu, đột nhiên cười, “Đối diện với cuộc sống thôi. Khác người hơn một năm đã đủ rồi, chẳng lẽ lại khác người cả đời sao?”

Tôi hơi giật mình.

Người này, luôn luôn gây bất ngờ, lơ đãng tản ra một loại khiến người ta tâm loạn.

Là khí thế.

“Thật ra mấy ngày nay tôi có nghĩ rồi”, anh thở dài rồi nói: “Hôm đó tôi thật kích động quá, khiến em sợ.”

Anh đột nhiên nhắc đến việc này, làm cho sự giả vờ tự nhiên của tôi biến mất, có hơi khó khăn nói: “Không, không có.”

“Chỗ nào không có hả. Mới có mấy ngày, thâm quầng đầy mắt rồi kìa.”, ánh mắt anh nhìn tôi vừa dịu dàng lại như tự trách. “Hi Quang, xin lỗi. Tôi không nên ngay lúc em không chuẩn bị gì lại nói ra những lời đó. Nếu khiến tâm trạng em phức tạp, tôi rất xin lỗi.”

Tôi đứng lại, chăm chú nhìn anh.

Những lời này sao lại quen thuộc như thế. Thật giống như . . . những lời tôi đã từng nói qua.

— xin lỗi, tôi không biết cậu và Dung Dung đang hẹn hò, nếu không tôi sẽ không nói với cậu những lời đó. Hy vọng không làm chuyện của cậu phức tạp hơn.

Trong phút chốc, cả người đột nhiên bị cảm giác chua xót nặng nề tấn công.

Cuộc sống đúng ra không nên có lời xin lỗi.

“Đừng nói như vậy!”

Tôi làm sao có thể nói với anh, việc thích tôi của anh rất đáng trân trọng. Tuy tôi không dám nhận, nhưng tôi rất quý trọng rất tôn trọng rất cảm động, nên đứng ngồi không yên trần trọc là bởi vì không báo đáp nổi, không phải vì né tránh.

Nhưng mà người không khéo ăn nói như tôi, chỉ có thể lặp lại lần nữa, “Đừng nói thế.”

Anh hình như cũng ngạc nhiên, chắc là bị phản ứng của tôi làm cho sợ. Trên mặt anh xuất hiện một tia nhìn rầu rĩ, thậm chí còn có chút bộ dạng không biết phải làm sao: “Được rồi, tôi không nói thế nữa. Nhưng mà, tôi đã nói gì chứ? Lại khiến em rơi nước mắt rồi. Thích khóc thế sao?”

“Đừng xin lỗi.”

“Được, không xin lỗi nữa, tôi chỉ là. . . cứ thấy em trốn tránh tôi cũng thật khổ”. Anh mỉm cười, “Sau này tôi không như thế nữa, đảm bảo luôn.”

“Vậy em cũng đừng trốn tránh tôi nữa được không? Em vất vả như thế, tôi còn phải phối hợp để em trốn tránh tôi, cũng rất mệt mà.”

Ồ?

Chẳng lẽ mấy hôm nay tôi thành công né tránh anh lại không phải do tôi thông minh nhanh trí sao?

Anh cười khổ, “Mỗi ngày đều nghĩ cách chạy tới lui giữa phân xưởng và Thượng Hải, ngày mai tôi chắc sẽ không tìm cách đi Thượng Hải nữa, em cũng đừng trốn nữa được không?”

Tôi đột nhiên cảm thấy áy náy, gật đầu lung tung: “Sẽ không nữa.”

“Thật nhé?”

Lại gật đầu.

“Ừ, vậy hôm nay theo tôi đi tăng ca nhé?”

Tôi gật đầu. . . mới được một nửa, “Hả?”

Tôi cuối cùng lại “hàng ngày” tăng ca, quay về nhịp điệu ở cùng Lâm Tự Sâm ngày ngày. Sau tối hôm đó, tôi rốt cục hết bị mất ngủ, đêm nào cũng ngủ rất ngon.

Sáng sớm thức dậy nhìn bản thân trong gương, quầng mắt đã biến mất. Tôi nghiêm túc tự vấn, bản thân đã mắc chứng nghiện tăng ca đến thế nào, mà việc tăng ca trái lại còn làm thần thái tôi tốt hơn, không tăng ca lại làm bản thân buồn bã tiu nghỉu chứ?

Như thường lệ, hôm nay lại là một ngày bận rộn.

Lâm Tự Sâm vài ngày đã không đến phòng làm việc, công việc chất đống không ít. Đến tận trưa cũng chỉ ngồi ở bàn mà làm việc. Tôi chỉ cần quay đầu một cái, là có thể nhìn thấy sau cửa sổ thủy tinh, dáng người cao ngạo của anh.

Đương nhiên tôi là không phải không có việc gì mà cứ quay đầu nhìn mãi.

Việc của tôi cũng chất thành một đống lớn. Sáng phải làm dự toán, chiều thì có phần thưởng dành cho buổi họp tổng kết hàng năm đưa đến, tôi và bên bộ phận hậu cần cùng nhau ở dưới lầu nhận hàng.

Đồng nghiệp bên hậu cần gọi là Tiểu Đoàn, với tôi cũng khá quen thuộc. Cậu ấy đếm hàng, tôi cầm danh sách để đối chiếu. Tiểu Đoàn đột nhiên nhắc tới một bộ phim, “Không biết cô đã xem qua chưa. Nghe nói là rất hay, không xem thật đáng tiếc. Thứ bảy tôi. . .”

“Phim đó không thích hợp để cô ấy xem.”

Một giọng nói ấm áp bỗng nhiên vang lên ở bên cạnh.

Tôi và Tiểu Đoàn cùng quay đầu sang nhìn, thấy phó tổng Lâm Tự Sâm cùng mấy quản lý nhà máy đang đứng sau lưng chúng tôi.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người anh. Anh vẫn bình tĩnh như thường, không nhanh không chậm thêm vào một câu: “Lần trước tại rạp chiếu phim cô ấy xem đến phân nửa đã lẫn ra ngủ.”

Tôi: “. . .”

Cũng hay lắm, ánh mắt mọi người trong chớp mắt chuyển sang trên người tôi, trừ Lâm Tự Sâm.

Anh giống như chưa từng nói qua hai câu kia, “Anh cùng bên thi công làm việc với nhau một chút, phương án hệ thống thoát nước cần phải sửa một lần nữa.”

Nếu như không phải do vị quản lý kia như đang mơ mơ màng màng, tôi quả thực sẽ nghi ngờ hai câu vừa rồi là do tôi bị ảo giác mà nghe thấy.

Mấy người họ nhanh chóng rời đi.

Để lại tôi và Tiểu Đoàn nhìn nhau, cuối cùng Tiểu Đoàn ngại ngùng nhìn tôi cười: “Vậy khi xem phim đó cô ngủ gật thật hả?”

“Đúng vậy.”

Hình như. . . còn là tựa lên vai của anh ấy.

“Thật ra tôi muốn hỏi qua cô có xem chưa, xem có thấy hay không. Thứ bảy tôi và bạn gái muốn đi xem đó mà.”

“Thật ra cũng không tệ lắm đâu, ít nhất thì nửa đầu phim xem cũng được lắm, tôi ngủ gật là vì . . .”

Vì bên cạnh có một loại khí lực khiến người khác rất an tâm. . .

Nhận hàng xong, Tiểu Đoàn lên lầu trên gọi người xuống khuân đồ. Tôi ở lại duyệt thêm một lần nữa, ghi chú vài điểm thêm vào.

Nhất thời ở cửa ký túc xá chỉ còn lại mình tôi.

Ghi chú một lúc, tôi dừng bút, một mình đứng tại chỗ, nghĩ nghĩ, liền bật cười.

Đột nhiên bị vỗ một cái ở lưng.

Vừa quay đầu lại, Ân Khiết đã nhào về phía tôi, “A a a, tôi nghe nói rồi, Nhiếp Hi Quang, nếu mà bà phủ nhận phó tổng Lâm đang theo đuổi bà, tôi với bà lập tức tuyệt giao luôn!”

Giống như Lâm Tự Sâm đã nói, anh theo đuổi tôi, cũng không phải là trách nhiệm của tôi, cũng không phải là không thể gặp người. Chỉ là bây giờ tôi chưa thể buông tay, nên không có cách đón nhận, cũng không cần phải nhần nhần nhó nhó, né né tránh tránh như thế.

Tôi đã từng theo đuổi một người dũng cảm như thế, vì sao không thể cũng dũng cảm như thế đón nhận một người theo đuổi tôi?

Tôi thở dài thật dài, giống như đã buông ra được gông xiềng đã ở trong lòng tự bao giờ.

Ân Khiết còn đang nắm cánh tay tôi mà lắc, ép tôi nói ra đáp án. Tôi hướng cô ấy mà cười, đối với ánh mắt chờ mong của cô ấy, thật tình nói ra hai chữ——

“Đoán đi?”

37. Chương 35

Tôi bị Ân Khiết đánh cho chạy bỏ hơi.

Chờ Tiểu Đoàn gọi người xuống khuôn đồ xong, thì tôi cũng xong việc của mình. Về lại phòng làm việc, không hề ngoài ý muốn nhận được một lần song ánh mắt như của Ân Khiết khi nãy. . .

Tốc độ truyền của lời đồn quả nhiên là rất nhanh!

Qua mấy phút nữa là tan làm rồi. Lâm Tự Sâm còn đang họp cùng mấy vị quản lí nữa. Tôi dọn dẹp này nọ một chút, chuẩn bị rời đi, lại nhận được một tin nhắn.

“Xin lỗi, vừa rồi là đột nhiên phát sinh, dẫn đến nguy cơ khủng hoảng xã hội một chút. Bây giờ nghĩ lại thấy mình có hơi thiếu cẩn trọng.”

Tôi lập tức quay về phía phòng làm việc hướng nhìn Lâm Tự Sâm. Anh đang nghiêm túc ngồi họp, mắt không hề chớp, quả thật không thể nghĩ anh và người vừa rồi nhắn tin là có liên quan với nhau.

Tôi nghĩ ngợi, lặng lẽ tắt điện thoại đi. Chuông báo hết giờ vừa vang lên, tôi cũng thẳng tiến rời khỏi phòng làm việc, sau đó nhanh chóng chạy về ký túc xá.

Ồ, tôi cũng không hiểu vì sao mình cần phải chạy, dù sao cũng cứ chạy đã.

Ở căn tin cũng không ăn được, đành ở ký túc xá mà gặm bánh quy. Khô a khô a, cuối cùng cũng đến chín giờ, tôi lại chạy đến bãi đỗ xe bên cạnh ký túc nhìn xem thử. Xác định xe Lâm Tự Sâm đã đi rồi, tôi mới mở lại điện thoại hồi âm cho anh, sau đó lại nhanh chóng tắt máy lần nữa.

Làm xong hết những việc này, tâm trạng của tôi trở nên tốt vô cùng. Để giải sầu, nhanh chóng đến siêu thị của công ty mua một đồng thức ăn về. Quay về ký túc xá mở mở cái này, ăn ăn cái kia. Còn đang suy nghĩ xem có nên mở mỳ ăn liền ra không, đột nhiên có tiếng đập cửa vang lên.

Động tác của tôi nhất thời dừng lại. Tiếng gõ cửa có tiết tấu, không nhanh không chậm, trong nháy mắt khiến lòng tôi nghĩ đến ba chữ ——

Không! Thế! Nào!

Tôi phân vân đứng một phút, đến khi tiếng gõ cửa ngừng, mới đứng dậy chậm chậm chập chập mở cửa. Không ngoài dự tính, dáng vẻ cao lớn của người đàn ông kia đang dựa ở phía đối diện cửa phòng, không nói gì chỉ cười nhìn tôi.

Tôi khụ một tiếng: “. . .Anh còn chưa về sao?”

Không thể nào mà. Rõ ràng là xe đi rồi.

“Xe đi được nửa đường, lại nhận được tin nhắn của em, gọi điện lại thì em đã tắt máy”, anh thông dong bước về phía tôi, cầm điện thoại trong tay đưa đến trước mặt tôi: “Đây là có ý gì?”

Trên màn hình điện thoại, chính là tin nhắn tôi gửi anh, ba chữ một dấu chấm câu —— cố lên nhé!

Tôi rất vô tội nhìn anh, “À, gửi nhầm rồi.”

Này thì “nguy cơ khủng hoảng xã hội”, này thì “thiếu cẩn trọng”, đã trải qua bao nhiêu chuyện như vậy rồi, hôm qua còn phải đi tặng ca, anh cho là tôi có thể tin là anh “thiếu cẩn trọng” sao?

“À, là gửi nhầm sao. Tôi còn nghĩ rằng em cố tình khiến tôi mất ngủ nữa chứ.”

“Ha ha ha. . . sao lại thế được?”, sao anh lại biết tôi nghĩ thế nào chứ. . . Rõ ràng thế à?

“Vậy thật khiến cho người ta thất vọng.”

Trong giọng nói của anh tràn ngập tiếu nuối, mắt thầy đầy ý cười, “Vậy nếu như không gửi nhầm thì sao? Em muốn nói gì với tôi?”

Anh không đợi tôi trả lời, “Là cho tôi biết, tuy rằng cách mạng chưa thành công, tôi vẫn cần nỗ lực, nhưng chính sách đã mở ra với tôi à?”

Phong cách lý giải thế này thì thật là. . .

“Anh không cần phải suy diễn ra nhiều như thế. . . Cũng không sai.”, tôi khó khăn gạt đầu một cái. “Ồ thì, tôi là nói, nếu như không nhầm nhầm.”, tôi không biểu tình bổ sung thêm một câu.

“Đương nhiên, tôi hiểu rồi.”, ý cười của anh càng sâu, mắt thoáng cái lóe sáng. Tôi cuối cùng vẫn là do dự, chần chừ nói, “Nhưng mà. . .”

“Đừng nhưng gì cả.”, anh chặn lời tôi, nâng cổ tay lên nhìn một chút, “Bây giờ còn chưa muộn, vừa rồi tôi đi đổ xăng đầy bình rồi. Cô Nhiếp đây liệu có hứng thú cùng tôi đi ăn bữa khuya không?”

“. . . Bây giờ? Đã hơn chín giờ rồi mà?”

“Tôi luôn phải ăn khuya thế này, làm ngày làm đêm mà.”

“Ày, thôi không đi đâu. Gần đây tôi ngủ không ngon, hôm nay định là sẽ đi ngủ sớm một chút.”

Anh “À” một tiếng thật dài, sau đó nói, “Nhiếp Hi Quang, vừa rồi tôi lên đây, rất nhiều người đã nhìn thấy.”
“. . .”

“Vậy chắc em vẫn sẽ muốn đứng nói chuyện phiếm với tôi ở đây chứ? Nếu người ta một lúc lâu sau vẫn không thấy tôi ra ngoài. . . ờ thì. . .”

Nhìn anh thêm nửa phút, sau đó tôi nói: “. . . Đi thôi. Đi đâu đây?”

Đồn ãi nổi lên khắp nơi, hoàn toàn có thể hình dung được tình trạng lúc này.

Biểu hiện của Lâm tiên sinh vẫn là rất bình tĩnh. Cũng phải, đầu sỏ thì lúc nào lại có thể mất bình tĩnh chứ. Tôi rất nghi ngờ cái anh muốn chính là kết quả này.

Tôi cũng rất bình tĩnh.

Thật ra tôi luôn không quan tâm mấy đến lời đồn ãi trong công ty. Đại khái là vì trải qua một màn thử thách hồi đại học rồi, tôi đối với những việc này đã không còn quá nhạy cảm. Cái tôi quan tâm là—— vì sao lần nào tôi cũng chỉ bị vài ba câu của Lâm Tự Sâm mang đi mất? Đi ăn này, đi xem phim này. . . Lần nào tôi cũng rất kiên định nói không, nhưng nói được mười câu thì. . .

Tôi chẳng muốn nghĩ đến nữa.

Lại nghĩ về câu nói kia của Lâm Tự Sâm —— tôi phải ngốc lắm mới không đuổi kịp em.

Bỗng nhiên có một loại dự cảm “binh bại như núi” chẳng lành. [1]

[1] ý là bạn Dưa sẽ thua tan tác đấy ^w^

Dù sao thì, tuy nói là không quan tâm đến lời đồn, nhưng nếu nghe được người ta nói lời khó nghe nào, tôi cũng sẽ rất tức giận.

Tôi cầm chén trà đứng trước cửa phòng nước, cửa khép hờ hoàn toàn không thể ngăn được tiếng nói từ bên trong truyền ra.

“Lúc trước mặt dày mày dạn ngày nào cũng tăng ca là đã biết cô ta có vấn đề mà. Mọi người còn không tin, thấy chưa, tôi nói có sai đâu.”

“Nhưng mà mấy người cũng đừng hăm mộ cô ta. Cô cho là Lâm tổng thật để ý cô ta sao. Ha ha, đừng có ngốc qua. Chỉ cần thấy xe của người ta thôi, là đủ biết người ta rất có địa vị rồi. Loại đàn ông như thế làm sao có thể để ý một nhân viên nhỏ bé bình thường chứ. Chỉ là trưởng thành có hơi xinh đẹp thôi.”

Nữ đồng nghiệp kia không nói gì, chắc là cũng biết nói cái gì cho phải, chỉ ha ha cười ứng phó.

Tôi đẩy cửa ra.

Tiếng động làm ảnh hưởng đến người đang nói chuyện ở bên trong. Tương Á và nữ đồng nghiệp kia cùng quay đầu lại, nhất thời, người kia lập tức đứng lên.

“Ha ha ha, Hi Quang sao, thật khéo, ha ha. Tôi pha trà xong rồi, trên đầu còn một đồng việc, tôi đi trước đây.”

Cô ta nhanh chóng rời đi, trong phòng nước chỉ còn tôi và Tương Á.

Tôi đến châm thêm nước.

Tương Á quay đầu tránh được ánh mắt của tôi.

“Tương Á, quản lý Lý bộ phận Marketing theo đuổi một em gái, cô đi khắp nơi nói anh ta nhất định muốn đùa bốn cô ấy. Bây giờ cô lại đi khắp nơi rêu rao phó tổng Lâm chỉ muốn chơi đùa với tôi. Tôi thật sự rất hiếu kỳ, trong đầu của cô thật sự không có chỗ nào sạch sẽ trong sáng à?”

Tương Á chắc là không nghĩ đến tôi sẽ trực tiếp chất vấn cô ta, nửa ngày sau mới nói: “. . . Cô, bản thân không biết tự trọng cũng đừng trách người ta nói ra nói vào.”

Tôi thấy thực tức cười, “Tôi không tự trọng thế nào. Phó tổng Lâm theo đuổi tôi, là tôi không có tự trọng?”

“Không phải cô ý vào sắc đẹp của mình sao?”, Tương Á cười nhạt, “Tôi thừa nhận cô rất tốt, trưởng thành trở thành một cô gái rất xinh đẹp, nhưng có thể được bao lâu chứ? Tôi khuyên cô nên tỉnh táo một chút, thân phận địa vị Lâm tổng như thế, sẽ nghiêm túc với cô sao?”

“Ừ, tôi là rất nghiêm túc.”

...

Tôi và Tương Á cùng quay đầu lại.

Lâm phó tổng nhiều người quan tâm của chúng tôi đang cầm chén trà, ngọc thụ lâm phong [2] đứng ở cửa phòng nước, phỏng chừng là đã đứng nghe được một lúc lâu.

[2] Xinh đẹp động lòng người, có thể hiểu đại khái là vậy =]] Mỗi lần nhìn thấy câu này mình lại tưởng tượng ra một bạn nữ vương thụ TT^TT xin hãy tha thứ cho đầu óc không được trong sáng của mình TT^TT

Loại chuyện “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn” này là thế nào đây? [3]

[3] trong bản gốc tác giả dùng câu “ ”.

Bạn Rubi giúp mình giải thích như sau: Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn. Tức là ngỡ mình đã giăng lưới con mồi xong, không ngờ sau đây cả 2 lại cùng rơi vào bẫy của người thứ 3. Tương tự Dưa Hấu vừa nghe 2 cô nàng nói vậy, định chỉnh sửa thì anh Lâm lại từ đầu nghe hết từ đầu đến cuối,

Cám ơn bạn Rubi nhiều nhé

38. Chương 36

Tôi nghĩ rằng việc xảy ra trong phòng nước sẽ không giải quyết được, không nghĩ đến vài ngày sau, Tương Á bị điều sang bộ phận marketing, ý của phó tổng Lâm là, bộ phận Marketing cần một nhân tài nhanh miện lợi như Tương Á.

Cứ như vậy, Tương Á phải làm việc dưới trướng người trước đây cô ta đã rêu rao nói xấu.

Nên tôi cảm nhận sâu sắc được bản chất của Lâm Tự Sâm tiên sinh, không hề giống vẻ ôn hòa vô hại của anh chút nào.

Thế nhưng điều tôi không ngờ là, qua vài ngày sau, tôi cũng bị triệu tập.

Trong phòng làm việc của Lâm Tự Sâm, tôi bị gọi đến hoàn toàn ngây ngốc nhìn chiến trận trước mắt —— Trưởng tổng, phó tổng Lâm Tự Sâm, còn có quản lý bộ phận tài vụ trước đây của tôi. . .Bọn họ đến đây làm gì?

Trương tổng thấy thấy tôi đến, cười ha ha nói: “Tiểu Nhiếp à, cô ở bộ phận quản lý cũng lâu rồi nhỉ. Thế nào, có muốn quay về bộ phận tài vụ không?”, ông ta vỗ vỗ vai trưởng phòng tài vụ, “Lão Ngô có ý kiến với tôi, nói là mượn người của bọn họ sao còn chưa trả lại.”

Trưởng phòng Ngô thoát nhìn qua cũng rất mờ mịt, nhưng cũng không khàn phụ họa theo: “Đúng vậy, số người bên phòng tài vụ có hơi thiếu.”

Chuyện gì thế này?

Tôi nghi hoặc nhìn về phía Lâm Tự Sâm.

Lâm Tự Sâm cười, “Tiểu Nhiếp sang đây, vốn chỉ là tạm thời điều đi, bây giờ về lại cũng là bình thường, đương nhiên. . .”

Tôi đột nhiên thấy tức giận, chặn lời anh: “Chuyện này chẳng lẽ không cần hỏi qua ý của tôi trước sao?”

Lâm Dục Sắc [1] bỗng nhiên cười. Tôi bị anh cười đến ngơ ngẩn ngẩn. Anh nhìn về phía Trương tổng: “Trương tổng, chuyện này tôi trước tiên sẽ bàn qua với Tiểu Nhiếp một chút. Chúng ta cũng không thể không tôn trọng ý kiến của nhân viên.”

[1] Lâm Dục Sắc: là ý nói trại tên anh Lâm thành vừa mê dục vừa mê sắc O_O =]]]] Hoặc có thể hiểu cả cụm là “tắm vôi hoa sen”.

Lâm Tự Sâm và Lâm Dục Sắc phát âm tương đối giống nhau.

“Được được, thanh nhiên các người trước tiên cứ tâm sự đi.”, Trương tổng đứng lên, vẻ hứng thú nói: “Thật ra, tôi lớn tuổi rồi. Chuyện của công ty, chuyện nhân sự, tôi không quản nhiều nữa.”

Nói rồi ông cùng người từ đầu đến giờ không hiểu chuyện gì là trưởng phòng Ngô đi ra ngoài.

Lâm Tự Sâm đứng dậy khách sáo tiễn Trương tổng, sau đó đóng cửa lại.

Tôi hỏi: “Cuối cùng là chuyện gì?”

“Hôm nay Trương tổng đột nhiên nói với tôi, muốn để em quay về bộ phận tài vụ, tôi còn tưởng là em. . .”, anh hơi trầm ngâm, “Thì ta là ý của Nhiếp tổng.”

Tôi kinh ngạc: “Anh nói. . . là ba tôi?”

Anh gạt đầu, “Ý của Trương tổng, hẳn là thế.”

“Nhưng ba tôi không phải là không quản hoạt động của công ty này sao?”

“Ừ, là do tôi sơ ý”, bộ dạng anh trầm tư, sau đó nói, “Hi Quang, tối nay tôi mời cơm.”

Choáng. Tôi còn nghĩ anh muốn nói gì, tự hỏi nửa ngày cuối cùng lại là mời tôi đi ăn? Tôi rơi đầy hắc tuyến nói: “. . . Suy nghĩ của anh sao lúc nào cũng là về ăn uống thế?”

“Nhiếp tổng đối với tôi. . .chắc là có chút hiểu lầm. Chắc là rất nhanh ông sẽ tìm em, muốn em tránh xa tôi nhanh chóng, tôi muốn nắm lấy cơ hội này. . . Ồ, dùng cách nghĩ của em thì nói là, kiểm tra độ ưa thích.”

“. . . Anh sao lại đắc tội với ba tôi?”

Lâm Tự Sâm cười khỏ, thản nhiên nói: “Trước đây tại tổng bộ, lập phương án hợp tác cùng nhà họ Nhiếp, từng có ý kiến bất đồng. Rốt cuộc chặn đường tài của Nhiếp tổng đến hai lần, là đắc tội không nhẹ đó.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh: “Thì ra anh thật là đối với nhà tôi có thù mà. . .”

“Là chuyện thương trường mà thôi.”

“Cho nên ba tôi với anh ấn tượng không tốt lắm?”

“Khá tốt mà.”, anh rất nghiêm túc suy tư rồi nói, “Nhiếp tổng từng khen tôi tiểu lý tàng đao [2].”

[2] Tiểu lý tàng đao: nụ cười có chứa dao, hiểu câu thành ngữ này như khẩu Phật tâm xà, nam hiểm, miệng nam mô, bụng một bồ dao găm, . . .

Tôi “phụt” một tiếng, bật cười.

“Anh tưởng tôi không hiểu thành ngữ hử. Này mà tính là khen ngợi sao?”

“Bác sĩ ngoại khoa, cầm dao là chuyện bình thường thôi, nhưng mà, không cười nói gì, bệnh nhân làm sao mà thả lỏng được. Đó không phải khen chúc trách nghề nghiệp của tôi thì là gì nữa?”

“Này!”

Đâu là giới hạn của Lâm tiên sinh vậy?

“Thật ra mà, em về lại bộ phận tài vụ cũng không tệ lắm.”, Lâm Tự Sâm như trút được gánh nặng, “Đối diện với người ngay dưới trướng của mình, tôi cũng thấy ngại. Nhiếp tổng cũng xem như là giúp tôi để ý.

Cuộc đối thoại hiển nhiên là không thể tiếp tục.

“... Được rồi, tôi đi trước đây.”, tôi nhanh chóng lách người, ra đến cửa lại quay đầu lại, “Phó tổng, lúc đi làm, mọi người không nên bàn việc tư, từ sau không được như thế nữa.”

Phán đoán của Lâm Tự Sâm không sai chút nào. Quả nhiên cuối tuần ba đích thân đến Tô Châu gặp tôi.

Tôi vừa ngồi xuống, ông đã lên tiếng hỏi: “Con và Lâm Tự Sâm là thế nào?”

Giọng điệu của ông không thể nói là nhu hòa, lại có điểm như đang chất vấn. Tôi hơi mất hứng, một lúc cũng không trả lời lại.

“Hai đứa là thật sự đang hẹn hò?”, vẻ mặt của ba nhìn qua có vẻ rất khó coi, tưởng như là không đợi được câu trả lời của tôi, liền nổi giận, “Không thể được. Con nhanh chóng chia tay với nó, ba lập tức chuyển con sang công ty khác làm việc.”

Tôi không biết nói gì, nghĩ ông thật là vô lý. Thật sự là tôi và Lâm Tự Sâm có hẹn hò đâu, nhưng mà lại ném xuống mệnh lệnh như thế. Khó khăn lắm mới nhìn thấy ông tức giận thế này, tôi quyết định cứ để ông hiểu lầm luôn. Ông đã kéo dài lâu vậy mà vẫn chưa giải quyết được mớ lộn xộn kia, tôi xem như cũng là vì mẹ mà xả giận vậy.

“Ba, đó là chuyện của con.”

“Cái gì mà chuyện của con chuyện của ba hử! Con là con gái của ba! Là con gái duy nhất của ba!”

“À, nhưng quyền nuôi con là của mẹ mà.”

Mặt ông cứng đờ, thở dài, bày ra điệu bộ giảng giải cho tôi, “Ba biết là con giận ba. Gần đây ba bận quá, chưa giải quyết xong việc gì đó. Nhưng mà con là con của ba, chẳng lẽ ba muốn hại con sao? Con còn nhỏ tuổi, không biết lòng người hiểm ác đáng sợ. Biết bao nhiêu người chăm chăm nhìn vào tái sản của nhà con... “

“Nhà họ cũng rất có tiền mà. “

“Nó không có quyền thừa kế!”

Tuy ông là ba tôi, nhưng tôi cũng không kiềm được mà xem thường nhìn ông một cái. “Ba, trước đây anh ấy là bác sĩ ngoại khoa rất có tiếng. Bây giờ, ít nhất cũng là ở công ty cao cấp. Không có quyền thừa kế thì sao, tiền nhiều là được rồi. Lâm Tự Sâm cũng không phải loại người đã tâm bừa bừa.”

” Không phải loại người đã tâm bừa bừa.“, giọng nói của ba đặc biệt không vui, “Con cháu họ Thịnh bọn họ không có ai là không đã tâm bừa bừa cả. Chỉ là một số thì không có khả năng, một số thì không có mệnh tốt.”

Giọng điệu của ông nặng thêm một phần, “Lâm Tự Sâm không có mệnh đó, nhưng là con có!”

“Nó ở tổng bộ Thịnh Viễn hơn một năm qua không biết đã loại bỏ bao nhiêu kẻ năng đường của chúng ta. Còn trẻ đã mở ám chơi ngược lại ba rồi. Hi Quang làm sao con có thể đấu lại nó.”

Ba càng nói càng kích động, “Ba đã ở thương trường bao nhiêu năm như vậy, nhìn người còn nhầm nữa sao? Người này bản tính lạnh lùng, tiểu kỹ tàng đao, có mà mười con thì cũng không phải đối thủ của nó. Con

cho rằng nó ở Tô Châu là cam tâm tình nguyện sao? Nó là lấy lui làm tiền, tùy thời mà sống. Cũng là do ba không để ý, chỉ biết nó rời tổng bộ Thịnh Viễn, không để ý nó đi đâu. Không đúng!", ba lại như nhớ đến gì đó, nói: "Nó là có ý tung hỏa mù. Hi Quang, nó là nhằm về phía con."

"Được rồi được rồi."

Suy nghĩ của ông tập trung không phải là chuyện thứ người nhà Lâm Tự Sâm nhắm vào là tôi, mà là tiền của ông.

Tôi cố ý chọc giận ông, "Nếu như anh ấy thật sự là vì tài sản của ba mà để ý con, chẳng lẽ không thể so được với việc anh ấy để ý về ngoài và tính cách của con sao. Còn những thứ khác, chẳng phải không gì phá được sao? Dù sao tài khoản của ba cũng là nhiều vạn vạn năm mà."

Hừ, hơn nữa tôi còn không đánh giá mình thấp như thế, chẳng lẽ tôi không xứng đáng là "con gái Nhiếp Trình Xa" sao? Tôi thật không rõ, ông là đang mắng Lâm Tự Sâm hay đang đả kích tôi.

Nhưng trong lòng tôi cũng hơi động. Tôi đối với Lâm Tự Sâm lại có thể tin tưởng như thế?

Nét mặt ba như chỉ hận rèn sắt không thành thép [3] nhìn tôi, mấp máy môi vài lần, muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng lại nói, "Ba là vốn không muốn nói, ba không muốn tổn thương con."

[3] có thể ví với việc có yêu cầu nghiêm khắc với người khác, muốn họ được tốt hơn.

"Nó đã từng theo đuổi Niệm Viện."

Tôi ngẩng đầu nhìn ông.

"Năm ngoái, à, năm kia rồi, cũng khoảng thời gian này, tiệc ở nhà mẹ nuôi của con, con cũng đến dự, sau đó rất nhanh nổi giận bỏ đi, còn nhớ rõ không? Lúc đó là nó cùng Thịnh Tiên Dân đến dự, Niệm Viện có vẻ thích nó, sau khi tiệc kết thúc có mời nó đến Vô Tích xem hoa mai. Kết quả là trên đường đến Vô Tích xảy ra tai nạn xe cộ."

Tôi lặng người nghe ông nói, trong lòng vừa sợ vừa giận, thậm chí còn cảm thấy xấu hổ và tức giận, quả thực không biết nên phản ứng thế nào.

"Việc này nếu không phải Niệm Viện nói với ba, ba cũng không biết". Ánh mắt ông nhìn tôi vô cùng đau xót, "Hi Quang, con còn chưa rõ sao? Cái nó để ý là khả năng tạo ra một vị trí tốt của nhà chúng ta cho nó. Mà Niệm Viện chỉ là. . . một tiểu bối khá thân thuộc của ba, mà nó là theo đuổi rất sát rồi, huống gì là con, là con gái thuộc yêu quý của ba chứ."

Tôi chết trân nhìn ông, vẻ mặt của ba không hề giả dối.

Bầu không khí trầm mặc len giữa tôi và ba trong lúc đó.

Một lúc lâu sau, tôi đứng dậy, chậm rãi nói ra ba chữ —— "Con không tin."

39. Chương 37

"Cô ơi, đến rồi."

"Cô gì ơi?! Đến nơi rồi!"

Tài xế taxi lớn tiếng gọi đến lần thứ hai, tôi mới hồi hồn trở về, lấy tiền thanh toán rồi xuống xe.

Trước mặt chính là khu nhà của Lâm Tự Sâm.

Từ khi rời khỏi nơi gặp ba tôi, tôi thật sự không hề do dự bắt xe đi đến đây. Nhưng vào trong khu nhà rồi, đứng trước cửa nhà anh, nhìn cánh cửa trước mặt, tôi lại chần chừ không nhấn chuông cửa.

Nhìn chăm chăm vào hoa văn trên cửa, tôi đứng đó mất nửa giờ.

Tôi đang sợ gì chứ?

Sợ không thể tiếp nhận sự thật?

Không phải, tôi vẫn là tin tưởng anh. Chuyện thế này tuyệt đối anh sẽ không làm. Tôi nếu là không tin tưởng nhân phẩm của anh. cũng có thể tin tưởng vào sự thông minh của anh mà.

Nhưng ba tại sao lại tự tin nói những lời đó?

Tôi hít sâu một hơi, quyết định không miên man suy nghĩ gì nữa, nhấc tay muốn ấn chuông. Thế nhưng cửa đột nhiên “ầm” mở ra, vài người cùng bước ra. Người cao lớn đi đầu tiên đang lớn tiếng.

“Há, lần này ỷ vào sức, có ăn hết bọn họ không chứ. . .”

Thấy tôi, giọng anh ta đang líu lo thì ngừng lại. Mọi người dồn mắt về phía tôi. Lâm Tự Sâm đi ở sau cùng, anh có hơi ngạc nhiên, mặt nghiêm túc nở một nụ cười, đến gần, “Hi Quang? Em sao lại đến đây?”

Ánh mắt của tôi dừng lại trên quần áo của anh. “Có chút việc muốn hỏi anh.”

Anh nghe, vài giây sau mới “ừm” một tiếng.

Nhưng người khác thấy thế đều chào ra về. Lâm Tự Sâm tiến họ vài bước rồi quay lại, quan sát tôi, rồi thở dài.

“Gặp Nhiếp tổng rồi hả?”

Tôi không trả lời anh, trực tiếp hỏi: “Lâm Tự Sâm, anh quen Mã Niệm Viện sao?”

Tôi không hỏi anh có từng “theo đuổi” Mã Niệm Viện không, vì tôi hoàn toàn không chấp nhận khả năng này, nên không muốn hỏi.

Anh thoáng chốc nhăn chặt vùng quanh lông mày: “Người đó là ai?”

Trong lòng đang rối bời đột nhiên cảm thấy thả lỏng, trên mặt bày ra một nụ cười. Nhưng nghĩ lại lại thấy có chỗ không đúng. Ba tôi sao lại phải nói ra những lời nói dối để phá đám chứ? Còn nữa, Lâm Tự Sâm cũng sẽ không dùng cách đơn giản này để lừa dối tôi.

Vậy thì vấn đề nằm ở đâu? Tuy tôi nghe đến mẹ con hai người đó thấy rất khó chịu, nhưng vẫn chịu đựng giải thích cho anh nghe.

“Chuyện nhà của tôi, anh hẳn là biết?”

Lâm Tự Sâm gật đầu, “Từng nghe qua.”

“Cho nên, Mã Niệm Viện. . . Thật ra là con nuôi của ba tôi. Ba tôi nói hai người ở bữa tiệc nhà mẹ nuôi tôi năm đó gặp gỡ, sau đó cô ta mời anh đi ngắm hoa mai. . .”

Mặt anh đột nhiên đổi sắc.

Tôi bị sắc mặt anh dọa sợ, cũng không nói được hết câu.

Anh đột nhiên nắm chặt vai tôi, “Em nói gì?!” Tôi bị anh dọa cho sợ, trong một lúc không nói được gì, anh lại nhìn tôi chăm chăm, từng chữ khó khăn nói ra: “Mời tôi đi Vô Tích không phải là em?!”

Tôi hồi phục lại từ trạng thái kinh ngạc, “Sao lại là tôi được. Lúc đó tôi đâu có biết anh.”

Ánh mắt anh dò xét tôi, hình như muốn xác định gì, sau đó chậm rãi thả vai tôi ra, giống như đã hiểu rõ tất cả, nhưng vẫn mang theo một tia mong chờ hỏi tôi: “Hai năm trước, chúng ta đã từng gặp nhau ở tiệc của phu nhân. Tôi đi cùng ông ngoại, em nhớ kỹ lại xem, không có chút ấn tượng nào sao?”

Có...có sao?

Tiệc tùng ở nhà mẹ nuôi lần nào cũng rất náo nhiệt. Người vào người ra, tôi thật sự không có chút ấn tượng nào.

“A.”, anh chắc là tìm được đáp án từ vẻ mặt của tôi, buông hẳn tay xuống.

Anh nắm chặt tay, dường như đang khắc chế tâm trạng, cuối cùng không chịu được, giận dữ nắm một quyền lên tường, chậm rãi phun ra bốn chữ.

“Thật là nhục nhã!”

Một mũi nhọn lóe lên trong đáy mắt anh. Thở dốc mấy hơi, anh lấy điện thoại ra, nhấn gọi một dãy số.

Tôi không biết anh gọi cho ai, chỉ nghe được giọng nói dọa người của anh.

“Cậu đang ở đâu?”

“Tôi lập tức đến đó.”

Anh cúp điện thoại rồi, trực tiếp kéo tay tôi.

“Đi theo tôi.”

Về mặt và thái độ của anh quả nhiên không cho tôi cơ hội từ chối, bước đi thật nhanh, tôi hốt hải đi theo anh, một đường bị kéo về phía xe của anh. Xe đi được một đoạn, tôi mới định thần hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Đến nhanh thôi.”

Anh không nói gì tập trung lái xe, không bao lâu đã đến đường cao tốc. Tôi nhìn bảng hướng dẫn bên đường, điểm đến hẳn là ở Thượng Hải. Vài tiếng sau, trời đã sẩm tối, xe dừng trước một biệt thự, Lâm Tự Sâm lấy điện thoại ra gọi, lạnh lùng nói hai chữ: “Ra đây.”

Một người đàn ông trẻ tuổi quần áo xộc xệch chạy đến.

“Vincent, ít ra cậu phải gọi trước mấy ngày chứ, để tiểu nhân còn quét đường chào đón mà.”

Tôi thấy người nọ trông thật quen mắt. Nhìn kỹ lại, anh ta là con của mẹ nuôi, Thiệu Gia Kỳ. Nhưng từ nhỏ anh ta đã ra nước ngoài, vẫn luôn ở lại đó, gần đây cũng vừa về lại, tôi cũng không quen thuộc lắm với anh ta.

“Gia Kỳ?”

“Hi Quang?”, anh ta cũng rất kinh ngạc, “Sao em lại. . .”

Anh ta nhìn tôi rồi nhìn Lâm Tự Sâm, không rõ tình hình lắm.

Lâm Tự Sâm phá vỡ bầu không khí, “Thiệu Gia Kỳ, hai năm trước, trước khi tôi bị tai nạn, có phải cậu gọi cho tôi, bảo tôi đến Vô Tích?”

Thiệu Gia Kỳ lập tức khổ não: “Sao lại nhắc đến chuyện này. Cả đời này tôi đều thấy có lỗi với cậu.”

“Hôm đó cậu nói gì với tôi qua điện thoại, nhắc lại một lần nữa.”

“Trời ơi. Người anh em ơi tha cho tôi đi. Tôi biết mình sai còn chưa được à? Nếu tôi biết người đàn bà kia là loại thể nào, tôi chắc chắn sẽ không để cô ta giết đây. Bà nó chứ, tôi vừa nói với cô ta cậu bị tai nạn, cô ta liền xem cũng chẳng thèm xem nữa.”

“Được rồi, cậu chỉ cần lặp lại câu đó không sai một chữ là được.”

Gia Kỳ vò vò đầu, “Sao tôi nhớ rõ được.”

Ánh mắt Lâm Tự Sâm lạnh lẽo, “Vậy được. Tôi lặp lại, cậu xác định xem tôi nói đúng hay sai.”

“Cậu nói, ‘Người anh em cậu thật có phúc. Hôm trước có party ở nhà mẹ tôi, có một người đẹp nhìn trúng cậu, muốn mời cậu đến Vô Tích ngắm mai. Nếu thứ bảy cậu rảnh, đến Vô Tích tìm tôi, tôi đưa cậu đi gặp người đẹp.’”

Anh dùng giọng nói lạnh nhạt, thuật lại một câu nói đùa cợt đó, không khí trong một lúc trở nên kỳ lạ.

“Tôi nói: ‘Không có hứng thú, thứ bảy còn có một ca mổ rất quan trọng.’”

“Có phải như vậy không?”

Thiệu Gia Kỳ liên tục gật đầu: “Người anh em cậu trí nhớ thật tốt quá. Chính là như thế.”

“Không phải do trí nhớ tôi tốt, mà là do sau tai nạn nằm ở trên giường không động đậy được, đem những lời này suy nghĩ lại rất nhiều lần.” Anh tiếp tục: “Sau đó cậu nói: ‘Rất xinh đẹp, là con gái của Nhiếp Trình Viễn.’”

Tôi ngẩng phắt đầu, nhìn Thiệu Gia Kỳ. Anh ta nhìn thoáng qua tôi, ừ ừ nói: “Đúng, không phải khi đó tôi vừa về nước sao? Cô ta bộ dạng ra vẻ thật đáng thương, tôi bị lừa, còn tưởng là con ruột của chú Nhiếp.”

Nói đến đây, anh ta nhìn tôi vẻ có lỗi, sau đó bỗng nhiên tỉnh ra, mặt đổi sắc: “Mẹ nó! Trời ơi, sao hai người lại ở cùng nhau. Không phải cậu cho rằng người đó là Hi Quang chứ?! Fuck, không phải đâu. Không phải là cậu sẽ trả thù người ta chứ hả!”

Tôi không biết mình nên nói gì, lại nhìn lại Lâm Tự Sâm, anh cũng nhìn tôi, trong ánh mắt không thể che giấu được tấm tức và đau đớn.

Có lẽ bị ảnh hưởng lây, Thiệu Gia Kỳ cũng không nói gì. Chúng tôi lúc đó cảm thấy vô cùng nặng nề.

Nửa ngày sau, Lâm Tự Sâm mở xe, nói: “Tôi đưa em về lại.”

40. Chương 38

Tôi không biết nói gì thì tốt.

Anh hình như cũng thế.

Trong lòng đầy rối loạn. Anh đưa tôi về ký túc xá của công ty. Suốt đường đi, chúng tôi không nói gì, thậm chí lúc tôi xuống xe, anh cũng chỉ gật đầu.

Tôi nhìn theo xe anh, đến khi hoàn toàn biến mất.

Sáng sớm hôm sau, tôi hoàn toàn dự liệu được dưới hai mắt mình sẽ lại mọc lên vành đen.

Chuông báo giờ làm vang lên, tôi không kiềm chế được nhìn sang phòng làm việc của anh mấy lần. Nhưng đã đến giờ làm, trong phòng vẫn không có ai như cũ.

Rất nhanh sau đó Trương tổng gọi tôi vào phòng của ông ta. “Tiểu Nhiếp à, Lâm tổng có liên hệ gì với cô không?”

Tôi lắc đầu.

“Tôi gọi thì cậu ta tắt máy”, Trương tổng tỏ vẻ sốt ruột, nhưng nhìn tôi một lúc cũng không hỏi thêm gì, lại nhắc đến ba của tôi, hàn huyên vài câu, khách khí tiễn tôi ra ngoài.

Vừa đến buổi trưa, tôi đã xem điện thoại đến mấy lần, nhưng vẫn không nhận được cuộc gọi từ ai.

Đến chiều, Trương tổng gọi mấy người bộ phận chúng tôi lại họp ngắn, nói công việc thời gian tới sẽ giao cho ông ta, Lâm tổng xin nghỉ phép đi du lịch rồi.

Chỉ là đi du lịch sao. . .

Trong lòng tôi thở ra, nhưng không hiểu sao, lại cảm thấy buồn bực.

Tôi gọi cho ba, dùng giọng điệu không cảm xúc gì kể mọi việc lại hết một lần. vốn chỉ định là không thêm không bớt gì, nhưng đến sau cùng, bản thân không nhịn được chêm chọc một câu.

“Ba, vậy có phải là mẹ tài tất có con gái giỏi không?”

Mẹ của Mã Niệm Viện đương nhiên ghét người trong nhà của ba, lúc đó thủ đoạn leo cao đến thế mà, Mã Niệm Viện vừa nghe đến Lâm Tự Sâm bị tai nạn thì không thềm đến thăm một chút. Là cô ta chủ động kể lại việc, chắc là tranh thủ trước mặt ba níu kéo chút thương xót. Thật tình, chẳng lẽ Lâm Tự Sâm lại muốn đến bắt cô ta chịu trách nhiệm sao?

Thực sự là quá sức buồn cười, quá sức đáng khinh.

Vài ngày sau, Lâm Tự Sâm vẫn chưa xuất hiện trở lại. Tôi bắt đầu suy nghĩ lung tung, anh đang ở nơi nào? Là một mình, hay cùng bạn đi?

Anh liệu có đi thật xa, hoàn toàn không nhớ đến tôi?

Không phải không phải ~ tôi đang suy nghĩ gì thế này.

Nhưng mà tôi không kiểm chế được, bắt đầu mơ mơ màng màng lên mạng tìm tư vấn du lịch.

Chớp mắt đã đến thứ sáu. Trưa hôm đó tôi cùng mấy người Ân Khiết đi ra ngoài ăn. Chuẩn bị ra cửa ký túc, lại bị người ta gọi lại.

“Nhiếp Hi Quang, có thư của cô.”

Thời buổi e-mail thịnh hành, tôi đã rất lâu không nhận được thư bưu điện. Sau khi cầm được phong thư trên tay rồi, lại cảm thấy thật khác lạ.

Ân Khiết hiểu kỳ sấp lại: “Thư gì thế, là thư tình sao?”

Tôi không để ý để vào trong túi, thuận miệng nói: “Giấy tờ ngân hàng thôi.”

Ân Khiết lập tức mất đi hứng thú, lại suy đoán xem hôm nay nhà ăn cho ăn gì. Tôi một bên ừ hử cho qua, lại nắm chặt thư trong túi.

Lúc xếp hàng ở nhà ăn, tôi lên mở xem một góc thư ——

Là chữ viết phiêu dật phóng khoáng lại lộn xộn kia.

Là chữ viết của Lâm Tự Sâm.

Tôi kiên nhẫn chờ đến khi tan làm cũng không mở ra xem.

Hôm nay là cuối tuần, tôi đã sớm nói với mẹ hôm nay sẽ về nhà. Vì vậy vừa tan làm đã đi đến bến xe.

Tôi mua một vé khứ hồi.

Xe buýt chạy trên đường cao tốc nối giữa Tô Châu và Vô Tích. Tôi nhìn mặt đường cứ kéo dài, lại suy nghĩ, Lâm Tự Sâm có phải tại đây đã gặp chuyện không may? Như vậy, lúc trước anh đưa tôi ngang qua đây, trong lòng là đang suy nghĩ gì?

Khi đó anh cho rằng người bên cạnh anh, là người đã mời anh đến, lại quảng anh đi không quan tâm, khiến anh không thể cầm dao phẫu thuật nữa.

Nghĩ đến đây, tôi cũng không nhìn được, từ trong túi lấy ra lá thư đã chạm vào rất nhiều lần, chậm chậm mở ra.

Xấp thư rất dày, nhưng đa phần là bưu thiếp, thư viết chỉ có một tờ.

Hi Quang, lần đầu tiên gặp em, là ở bữa tiệc do phu nhân tổ chức. Thật ra đó là bữa tiệc anh không hề muốn tham dự, tất cả điều rất buồn chán, còn không bằng ở nhà xem tạp chí y học còn hay hơn. Nhưng ở đó, anh gặp được em.

Khi đó em đang phát giận, tất cả mọi người đều đặt sự chú ý ở em. Anh vốn là nên giống mọi người, nên đối với cô gái đang bị em mắng kia sinh ra đồng tình. Nhưng anh lại hoàn toàn bị em thu hút, cảm thấy vẻ ngoài của em thực rất xinh đẹp.

Tôi đã từng có thời điểm khí phách như thế sao? Chắc là khi nóng nảy cũng sẽ hơn người bình thường rất nhiều? Lần đó thấy ba đưa Mã Niệm Viện đến dự sinh nhật mẹ nuôi, tôi thật sự là phát điên. Dem con gái của người đàn bà đó đến dự tiệc nhà người thân, mẹ tôi phải khổ sở thế nào chứ. Cô ta lại còn tỏ vẻ rất đáng thương, tôi còn chưa nói gì đã tỏ vẻ bị ăn hiếp. Thế nên tôi cứ thế mà phát tác.

Anh nghĩ mình nhất định phải tìm cách làm quen với cô bé này. Vừa lúc Gia Kỳ đưa anh đi giới thiệu với bạn của cậu ta, trong đó cũng có em. Bây giờ anh đã rất khẳng định, lúc đó em không hề để ý đến anh, nên với anh không hề có chút ấn tượng nào. Anh cố gắng theo dấu mà tiếp cận em, vậy mà em cũng rất nhanh đã rời khỏi bữa tiệc đó. Anh nghĩ mình không cần gấp quá như thế, trước tiên cứ lập phương án cẩn thận đã.

Cho nên, vài ngày sau, khi anh nhận được lời mời đi ngắm hoa mai của em, anh quả thực đã mừng phát điên.

Hôm đó anh hoàn thành một cuộc giải phẫu rất thành công. Sau khi kết thúc, anh lái xe đi Vô Tích. Anh hoàn toàn không nghĩ đến, đây là lần cuối cùng anh có thể cầm dao phẫu thuật.

Trên đường cao tốc, anh bị tai nạn xe.

Mạng sống thì không gặp nguy hiểm, nhưng anh cuối cùng vẫn không thể trở thành bác sĩ ngoại khoa giỏi nhất. Nguyên nhân là vì ngoài tay, còn cả mắt nữa. Thời gian đó phải che gạc, nằm trên giường bệnh, nghĩ rằng đây là cái giá anh phải trả để gặp người con gái kia sao? Anh sẽ không giận chó đánh mèo mà giận cô ấy. Thậm chí anh còn không hề nói với ai là trên đường đi gặp cô ấy, anh xảy ra chuyện. Thế nhưng, sao cô ấy lại chẳng hề đến thăm anh.

Không nhìn thấy rồi, em đã trở thành trái tim của tôi.

Lại như chưa hề quen biết.

Nên, khi nghe được từ người khác, biết được em đi thực tập ở đây, anh liền rời tổng bộ ở Thịnh Viên đến Tô Châu. Không nghĩ đến, em hoàn toàn không nhận ra anh. Cũng phải. Em làm sao nhận ra anh chứ. Mời anh đi Vô Tích là người kia, không phải em.

Nhưng mà Hi Quang, anh từ trước đến nay, đều là vì em mà đến.

em đã trở thành trái tim của tôi. Tôi chờ đợi nhìn lá thư.

Thật ra từ đầu đến cuối, hại anh thành ra như thế chính là Mã Niệm Viện, như vậy, trả thù của anh ngay từ đầu phải bắt đầu từ Mã Niệm Viện mới đúng.

Không không không. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, tôi đã hung hăng dìm nó xuống.

Sao lại là người khác được. Trong mắt, trong lòng, trong suy nghĩ của Lâm Tự Sâm từ trước đến nay ——

...

Là tôi đó!

“Anh từ trước đến nay, đều là vì em mà đến.”

Rõ ràng chỉ là một câu nói trên giấy, trong đầu tôi đã hện ra hình ảnh ôn tồn của Lâm Tự Sâm, dùng giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng đó. . .

Bỗng nhiên, tôi nổi lên một đợt kích động. Cầm lấy điện thoại, nhấn số của anh, ngón tay chưa chuẩn bị đã nhấn xuống. Đầu bên kia cũng chẳng cho tôi cơ hội đổi ý, nhanh chóng kết nối được.

Cả hai đều không nói gì. Thật lâu sau, là tôi lên tiếng.

“Lâm Tự Sâm.”

Anh hình như bây giờ mới xác định là tôi, “Hi Quang”.

“Nhận được thư của anh rồi.”

“Ừm.”

“Bưu thiếp rất đẹp.”

“Em thích là được rồi.”

“Anh đi du lịch sao. . . Khi nào thì về lại?”

Bên kia ngừng một chút: “Anh đang ở trạm xe lửa rồi. Sáng sớm mai sẽ đến Tô Châu.”

“Ừm. . . Quay về Tô Châu, chắc là cũng sẽ đi ngang qua Vô Tích mà. . . hay là, anh xuống xe ở Vô Tích đi.”

Tôi không biết bản thân sao có thể nói ra được những lời này. Nhưng nói ra rồi, tôi lại im lặng, đầu bên kia cũng im lặng. Một lúc sau mới nghe được anh nhẹ giọng hỏi: “Hi Quang, em chắc không?”

“. . . Ừm. Khi nào anh đến Vô Tích, em đi đón anh.”

41. Chương 39

Vì vậy, giữa mùa đông khắc nghiệt, mới hơn sáu giờ, tôi đã đứng trên lễ đường ray ở nhà ga Vô Tích, trên tay cầm theo thứ mà người Vô Tích chúng tôi hiểu rất rõ, thứ làm du khách luôn ấn tượng, bánh bao thịt.

Còn hơn mười ngày nữa là đến Tết âm lịch. Ở nhà ga có rất đông người. Ở đây rất nhộn nháo. Tôi đứng trong đoàn người nhích từng chút nhìn về hướng xe đến, trong lòng có hơi hồi hộp.

Đến khi Lâm Tự Sâm thấy tôi đang đứng bên đường ray chờ anh, liệu anh có thấy rất kì lạ không? Đón người bình thường chỉ cần đứng ở cửa, nhưng tôi lại chạy đến tận sát đường ray, vậy có quá long trọng không nhỉ?

Không thì bây giờ tôi đi ra ngoài cửa lại vậy?

Còn đang do dự, xe lửa đã vào trạm. Đoàn tàu sắt màu trắng lướt qua bên cạnh tôi, sau đó liền giảm tốc, từ từ tiến vào trong. Tôi đã có thể nhìn thấy hành khách qua mấy ô cửa sổ.

Tôi nhìn thấy Lâm Tự Sâm.

Tôi cũng không rõ vì sao liếc mắt là có thể xác định được anh. Thật ra chỉ là gương mặt chợt lóe lên mà thôi.

Thế nhưng tôi đã không dừng được cứ đi theo hướng toa xe đó.

Tốc độ của đoàn tàu rất chậm, nên dáng người kia vẫn luôn ở trong tầm mắt của tôi. Tôi thấy anh đứng lên, từ phía trên ô hành lý kéo xuống chiếc va li màu đen, sau đó một cô gái mặc áo khoác xanh nói với anh gì đó, anh gật đầu, lại lấy túi hành lý màu hồng của cô ấy xuống.

Đoàn tàu dừng hẳn.

Cửa toa mở ra, hành khách lục tục ra ngoài. Đến khi dáng người cao lớn quen thuộc kia từ bên trong đi ra, tôi vô thức bám vào một cây cột mà trốn.

Đến khi tôi nhận thấy cửa ra không ở phía bên này, Lâm Tự Sâm đã đi được khá xa. Tôi không đuổi theo ngay, chỉ đi theo sau anh. . .

Lại nói, rốt cuộc tôi xoắn quýt gì chứ.

Rất nhanh lại nhìn thấy đi theo anh cũng có một người, là cô gái mặc áo xanh kia đang đuổi theo anh. Tôi loáng thoáng nghe được cô ấy đang nói cảm ơn.

“Vừa rồi cảm ơn anh giúp tôi lấy túi hành lý. Nặng như thế, tôi không thể lấy được.”

Lâm Tự Sâm nhẹ gật đầu, không nói gì.

Tôi đứng từ xa nghe thấy, trong lòng đột nhiên thấy tự mãn. Anh là vì tôi mà đến, nếu không anh sẽ không dừng ở đây, cũng sẽ không giúp người ta lấy hành lý đâu nhé.

Thế nhưng ngay lập tức lại cảm thấy xấu hổ.

Cô gái áo lam còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng thái độ xa cách của Lâm Tự Sâm khiến cô ấy dừng lại, có chút ngại ngùng đi về hướng khác.

Tôi đi theo sau anh, thấy anh không nói một lời nhưng lại đuổi khéo được người có ý kia, không khỏi cảm thấy sung sướng, bước chân cũng đột nhiên nhanh lên.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy, đi len lén theo sau anh, thoải mái mà đánh giá bóng lưng của anh cũng là một việc làm rất vui vẻ. Thế nên tôi quyết định không gọi anh, cứ thế đi theo. Nhưng vừa quyết xong, người phía trước đột nhiên dừng lại.

Anh quay người lại, ánh mắt dừng trên người tôi.

Một lát sau, anh nhanh chóng bước về phía tôi, hình như muốn xác định lại, về mặt chăm chú nhìn tôi, “Nhiếp Hi Quang?”

...

Tóm lại là sao anh phát hiện ra tôi chứ. . .

Tôi ngẩng đầu nhìn anh: “Đúng vậy.”

“Sao em lại ở đây?”

Tôi cố ý nhìn xung quanh, không nhìn anh, “Hầy, anh không biết ở ngoài cửa lạnh lắm hả. Em chỉ mặc áo khoác thôi nên đông cứng luôn rồi, cho nên trực tiếp mua vé rồi vào đây luôn. Có hệ thống sưởi đó. Sau đó kiểm soát vé, em lại đi ra đây. Không xé vé kịp, xe đành phải xuất phát luôn, em phải làm sao đây?”

Tôi cho rằng anh cũng biết xe lửa không phải là máy bay, không có đợi người, không ngờ anh lại bày ra vẻ mặt rất đồng tình: “Nói cũng phải. Vé của cô Nhiếp đây quan trọng như vậy, không xé vé xe làm sao dám đi chứ.”

“ . . . Này!”

Anh khẽ cười: “Không phải anh nói với em là tám giờ?”

Tôi hừ hừ hai tiếng. Anh lại còn dám nói cái này.

“Anh nói với em là tám giờ, nhưng mà em xem lịch xe đến, từ đó đến đây, một chuyến sáng sớm sáu giờ đã đến, một chuyến mười giờ đến, đâu có xe tám giờ. Sao anh lại gạt em?”

Thật ra khi hỏi anh cái này, trong đầu tôi đã tự nghĩ ra được đáp án, ví dụ như. . . sợ em dậy sớm sẽ mệt gì gì đó. . .

Vậy mà anh lại thờ dài nói: “Anh sợ em nói, ‘Bỏ đi Lâm Tự Sâm. Sớm thế em không dậy đâu, anh cứ thế mà về Tô Châu đi!’”

Tôi vừa bực vừa buồn cười: “Em đâu có như thế!”

“Ừm, giờ anh biết rồi.”, anh chăm chú nhìn tôi.

Tôi vốn nghĩ gặp lại anh sẽ rất mất tự nhiên, nhưng hoàn toàn không hề có, lại thoải mái giống như trước đây. Nhưng bây giờ đối diện với anh mất như thế của anh, tôi lại đột nhiên cảm thấy tay chân mình thật thừa thãi.

Tôi né tránh ánh mắt của anh, vờ vịt trêu: “Phải rồi, rất lợi hại nhỉ.”

“Sao cơ?”

“Vừa rồi em thấy hết cả rồi. Cô gái áo xanh kia đó.”

Anh cười: “Thế thì là điểm cộng hay điểm trừ đây?”

Tôi ngạc nhiên một lúc mới hiểu ra ý của anh, nhất thời túng quẫn. “Cái gì cộng cái gì trừ chứ. Em học toán không giỏi. . .”

Không đợi anh nói thêm, tôi lung tung nhét một cái hộp vào tay anh: “Cho anh đóm bánh bao mua giúp anh.”

Bánh bao nóng lúc này bây giờ đã đông cứng lại. Mùa đông thế này mà gói bánh thế kia thì cũng ngốc lắm. Nhưng mà. . . dù sao thì tôi cũng rất hay bị không bình thường.

“Ở ngoài cổng bên cạnh có một quán cà phê, ra đó ăn đi.”

“Được.”

Thấy anh trả lời nhanh vậy, tôi muốn nhắc anh: “Ngon lắm đó.”

Anh cười cười: “Vậy à? Vậy bây giờ thích hợp ăn nhất rồi.”

Tôi cúi đầu, nhưng khóe miệng tự giác cong lên đã tổ giác trong lòng tôi bắt đầu động, “Đi thôi!”

Lúc này tôi đi trước.

Chắc là do còn sớm, ở quán cà phê này rất yên tĩnh, không có nhiều khách lắm.

Người phục vụ nhiệt tình giúp chúng tôi hấp lại bánh bao, lại còn rất thân thiện mang ra tận nơi giúp, khiến tôi thật ngạc nhiên. Ăn xong, chúng tôi chậm rãi đi về phía bãi đỗ xe.

“Anh muốn đi chơi sao? Vô Tích thật ra cũng không có gì đẹp. Thái Hồ bây giờ cũng lạnh lắm.”, tôi cố gắng suy nghĩ, “Hay đi Linh Sơn Tự nhỉ, ít nhất nóc chùa ở đó cũng rất đẹp. Hay là đi Thành Tam Quốc Thành Thủy Hử?” [1]

[1] Đây là các địa điểm du lịch ở Vô Tích. Thành Tam Quốc Thành Thủy Hử thật ra là trường quay phim Tam Quốc Diễn Nghĩa ngày xưa, bây giờ được cải tạo thành nơi tham quan.

Tôi đang thao thao bất tuyệt giới thiệu, anh lại lên tiếng.

“Anh vẫn muốn, em có thể đưa anh đi ngắm hoa mai.”

Tôi ngừng lại.

Nhớ đến trong thư anh có nói, nhận được lời mời đi ngắm hoa mai của tôi, anh đã mừng rỡ thế nào, trong lòng tôi lại cảm thấy thật chua xót. Hít vào một hơi lạnh, tôi mới có thể nhẹ nhàng nói: “Được, chúng ta đi thăm vườn mai. Vẽ vào cửa vườn mai rất rẻ, là anh giúp em tiết kiệm.”

Lúc đến đây là tôi tự lái xe đến. Thật ra tôi ngồi xe Lâm Tự Sâm nhiều lần rồi, nhưng từ khi xem thư anh gửi, đột nhiên thấy lo lắng, không muốn anh lái xe nữa. Nên khi đến bãi đỗ xe, tôi nhanh chóng giành vào vị trí ghế lái.

Lâm Tự Sâm quả nhiên không ngồi vào ghế bên cạnh, mà đứng bên ngoài cửa sổ ghế lái, gõ gõ vào kính xe.

Tôi mở cửa sổ xe.

“Ngoài đường tuyết nhiều lắm, để anh lái.”

“Không phải là em không tin tưởng khả năng lái của anh. . .”, vốn định tùy tiện mượn cớ để anh bỏ đi ý định muốn lái xe, nhưng lại nghĩ đến, sau này chúng tôi cần ra ngoài rất nhiều, không thể lần nào cũng mượn cớ này nọ. Vì thế nghiêm túc đổi giọng, “Em là thật sự không tin tưởng tay lái của anh lắm.”

Chắc là chạm đến tự ái của anh rồi. . . Anh một lúc không nói gì, nhìn tôi, muốn cười lại không cười được, sau đó thở dài.

Tôi giục: “Lên xe lên xe, không thì hoa rơi hết đấy.”

Tôi đã dự liệu được đường xá ngoằn ngoèo ở Vô Tích, rất tập trung nhìn vào tên từng con đường. Nhưng cứ đi cứ đi, đột nhiên thấy là lạ. . . Trước mắt là mặt Thái Hồ lấp lánh sao? Sao tôi lại đi dọc theo bờ hồ đến đây thế này?

Tôi chậm rãi tắt xe vào lề, lấy điện thoại, chưa kịp mở phần mềm bản đồ lên đã nghe người bên cạnh chậm rãi nói: “Lúc này có giao lộ, em nhìn nhầm rồi.”

Tôi yên lặng quay đầu nhìn anh.

“Bảng chỉ đường nói đúng ra em phải rẽ phải, nhưng em phải đi vào đường ở giữa.”

“ . . . Sao anh không nói sớm. . . ”

“À.” Anh nghiêm túc nói, “Anh cho là người bị khinh thường thì không có tư cách chỉ đường mà.”

Về mặt của tôi chắc là rất kỳ lạ, rầu rĩ bẻ tay lái dự định quay xe trở về, lại bị Lâm Tự Sâm cản.

“Đừng quay xe đi. Ở đây được rồi.”

“Sao?”

Lâm Tự Sâm nói: “Em xem kia.”

Tôi nhìn theo tầm mắt anh. Từ xa xa một tầng mây đỏ ập vào mắt. Hình như chính là hoa mai nở rộ.

Tôi đưa xe đến gần, dừng ở đường nhỏ bên cạnh. Quả nhiên là một vườn mai lớn.

Không biết lúc nào, bên cạnh Thái Hồ lại có nhiều cây mai thế này. Bây giờ chính là lúc hoa mai nở. Vừa rồi tuyết rơi, tuyết nhẹ nhàng đọng lại trên cánh hoa. Xung quanh bờ hồ đầy dấu chân in lại. Cảm giác thật yên tĩnh và trong lành.

Nước Thái Hồ thủy nhẹ nhàng gợn sóng.

Tôi cùng Lâm Tự Sâm lặng lẽ ghé vào rừng mai, trong một khoảnh khắc không ai lên tiếng, chỉ có tiếng giày đạp lên tuyết.

“Vậy là, suốt hai năm qua, anh vẫn cho rằng người hai năm trước mời anh đi ngắm hoa là em? Nên từ đầu lúc ở công ty, anh mới đối xử như thế với em?”

Lâm Tự Sâm mất một lúc mới trả lời: “Đúng.”

“Vậy sau đó, vì sao anh lại. . .”, tôi ngừng, “Rõ ràng trong lòng anh đã nghĩ em bỏ mặc anh.”

“Thân bất do kỷ.” [2]

[2] Thân bất do kỷ: muốn nhưng trái tim, thân thể lại không làm được.

Em chính thức chết vì anh TTWTT

Tôi dừng lại, nhìn anh.

“Anh đã từng tìm rất nhiều lý do để thuyết phục bản thân. Có thể do Gia Kỳ chưa nói rõ. Có thể do năm đó em còn nhỏ, không dám đối diện với chuyện nghiêm trọng như thế, cho nên lựa chọn quên đi. Trong y học cũng từng có chuyện đó xảy ra. Hoặc có lẽ em cũng không biết tên tiếng Trung của anh. Lúc đó Gia Kỳ giới thiệu là Vincent. Hoặc em đã quên dáng vẻ của anh, cho nên không biết anh và người hai năm trước là một. . . Anh đã tìm rất nhiều lý do. Nhưng cái nào cũng đều thật không hợp lý. Nhưng mỗi lý do anh đều tự thuyết phục bản thân tin vào. Nếu không, sao anh lại có thể buông tay, để bản thân lại theo đuổi em lần nữa?”

“Chẳng cảm động chút nào!”, tôi thật rất muốn nắm một quả cầu tuyết ném anh, “Anh hỏi cũng chẳng thêm hỏi, đã đóng một dấu đen trên đầu em. Em là người như thế sao?”

“Em không phải.”, anh sầm nã thở dài, “Nhưng Hi Quang, trừ em ra, anh không nghĩ sẽ làm thế với ai khác ngoài em. Từ đầu đến cuối, nếu không phải em, anh không cần.”

“Xin lỗi.” Anh nói.

“Nếu không phải là ba em vô ý vạch trần, anh có phải dự định cả đời này sẽ không cho em biết?”

Lâm Tự Sâm không trả lời, hiển nhiên là đồng tình.

Tôi không tránh khỏi cảm thấy giận. Nhưng giận bên ngoài, bên trong lại nổi lên cảm giác chua xót đau lòng. Vậy mà lại có một người, nguyện ý sẵn sàng vì tôi mà một mình chịu đau khổ, nguyện ý sẵn sàng chờ tôi kiên định, dù tôi đã phụ lòng của anh. . .

Một đợt gió nổi lên, cánh mai và tuyết cùng rào rào rơi xuống.

“Sao mấy hôm nay anh không nói gì đã chạy xa như vậy?”

Khiến em. . . lo lắng đến thế.

“Anh làm sao đối diện với em được?, giọng anh chua chát, “Anh vốn luôn cho rằng, vì em mà anh không thể tiếp tục cầm dao giải phẫu, anh vẫn là tự mình cam tâm tình nguyện. Thế mà cuối cùng lại là, vì một người không liên quan, vì một hiểu lầm?”

Anh nở nụ cười tự giễu, “Anh thậm chí còn không biết phải ăn nói với bản thân thế nào nữa.”

“Cuộc đời của anh thực trở thành trò cười cho người khác.”

Lòng tôi đau đớn từng cơn.

Trong lúc đó, không câu nói nào có thể thoát lên. Hình như ngôn ngữ đã trở nên vô dụng. Tất cả đều rất yếu ớt.

“Nhiếp Hi Quang, em quen biết cậu ta khi nào?”

Tôi hơi ngạc nhiên, mới ý thức được người anh nói là Trang Tự. Không biết vì sao anh lại hỏi, nhưng tôi vẫn trả lời: “Nghỉ hè năm ba lên năm tư”.

“Một năm rưỡi”, khóe miệng anh nhếch lên cười. “Mấy hôm nay anh vẫn nghĩ đến câu nói kia của em.”

“... Câu nào?”

“Em nói, ‘Nếu em biết anh trước thì tốt biết mấy’,. Nhưng, nếu là anh tình nguyện quen biết em sau, anh sẽ không oán trách, sẽ không nghĩ nếu không xui xẻo như thế thì chúng ta đã sớm ở cùng nhau. Nhưng mà,”, anh tiếp tục, “Lại là em quen biết anh trước.”

Tôi không nghĩ mấy câu nói đó lại có nhiều ma lực như thế, nhàn nhạt bình thường nhưng khiến tôi thật đau đóm. Kể cả câu ‘cuộc đời của anh thật sự trở thành trò cười’, tất cả khiến tôi thật sự khổ sở. Trong nháy mắt, tôi thốt ra,

“Từ nay, em và anh hẹn hò đi.”

Anh, chỉ kinh ngạc và thất thần trong chốc lát, sau đó lại như bị đốt cháy, nóng nảy tim đập mạnh. Nhưng rất nhanh, cảm giác đó liền biến mất. “Hi Quang, anh là hi vọng em cùng anh có thể đến với nhau. Nhưng không phải là vì nhất thời kích động của em.”

Tôi quật cường nói: “Em là đang nhất thời kích động đó. Anh có đồng ý không?”

Anh yên lặng nhìn tôi, cuối cùng lại như đầu hàng, thoáng chốc kéo tôi vào trong lòng anh, cẩn thận ôm lấy.

Áo khoác của anh có hơi lạnh, nhưng nhanh chóng vì cái ôm này mà cảm thấy ấm lên. Tôi nghe thấy tiếng tim mình đập mạnh như thế, nhưng không chút nào muốn né tránh.

Một hồi lâu sau, tôi nghe được một lời khẳng định bên tai vang lên: “Đồng ý.”

Sau đó anh lại lặp lại, trong giọng nói mang theo chút mệt mỏi nhẹ nhàng, “Anh đồng ý.”

42. Chương 40

Tôi đã có một quyết định rất khó khăn.

—— tôi phải quay về bộ phận tài vụ!

“Lý do?”

Phó tổng Lâm nhìn thư xin điều động của tôi, cũng không ngẩng lên nhìn mà hỏi.

“Trên đó đều viết cả rồi.”

“Trái ngành dẫn đến công tác hiệu quả thấp?”, anh gạt đầu, thoải mái cầm bút ký mấy chữ.

“... Anh không thèm nín kéo luôn sao?”

“Trời muốn mưa, bạn gái muốn chuyển bộ phận, anh có cách nào chứ.” Anh bị tôi trừng mắt, cười, đưa đơn đã ký lại cho tôi. “Vây đi được rồi, bàn giao công việc một chút, từ ngày mai có hiệu lực.”

Tôi cầm thư chuẩn bị rời đi, phía sau lại truyền đến thanh âm thản nhiên của anh: “Phải rồi. Năm nay quản lý các bộ phận đã thống nhất được tiêu chuẩn khen thưởng, đều cấp hết cho các bộ phận rồi.”

Tôi đột nhiên phát sinh một loại dự cảm chẳng lành. “Bộ phận quản lý và tài vụ, bên nào nhiều hơn?”

“Là bộ phận em vừa rời đi.”

“... Em là tính thuộc về bên nào?”

“À, không tính là người bên anh được.”, phó tổng Lâm rất tuyệt tình cho tôi biết.

“...”

Vì sao hẹn hò còn chưa được một tuần, tôi đã đổi mặt với cảm giác không phải người quen này?

Ân Khiết với chuyện tôi chuyển đổi bộ phận rất muốn tìm hiểu, lúc ăn trưa thiếu chút là cầm dưa gổ lên đầu tôi, “Bà động não chút đi, gần phát thương rồi mà con đổi bộ phận. Hầy, ta nói mà, có phải bà thật sự không chịu đựng được phó tổng Lâm quấy rầy không? Tuy anh ta thực đẹp trai, bà không thích thì cũng thấy hơi phiền nhỉ.”

Tôi phụt cười sặc sụa.

Sặc một hồi, thấy Ân Khiết không để ý, tôi lấy điện thoại nhắn cho Lâm Tự Sâm một tin, “Có người nói em không chịu được anh quấy rầy nên mới đổi bộ phận này.”

Rất nhanh, Lâm Tự Sâm trả lời: “Ân Khiết?”

Thôi xong! Hình như tôi vô ý bán đứng đồng đội rồi? Tôi không vững dạ nhìn sang Ân Khiết, vội vã nhấn lại: “Không phải. . . Là tin vừa hè.”

Một hồi sau, Lâm Tự Sâm trả lời: “Ừ.”

Ồ, thế mà là trả lời sao?

Lẽ nào là anh để bụng?

Tôi thấy thật phiền. Lần đầu tiên cùng người khác chân chân chính chính bàn chuyện yêu đương, nên nhiều lúc không biết mình nên nói gì không nên nói gì mà.

Lúc chiều đi làm, tôi lên quan sát anh vài lần — thấy chưa, đã nói là hiệu quả làm việc kém mà. Nếu cùng , à, bạn trai cùng ở một bộ phận, hình như thực sự rất phân tâm.

Đáng tiếc còn chưa nhìn được gì, vì có khách đến. Cửa sổ phòng làm việc của phó tổng che lại. Không nhìn xem được, tôi chỉ còn cách thật tập trung làm việc.

Tương Á đi rồi, bộ phận chúng tôi có hai người mới, đều là cấp trên. Chưa kể tôi chỉ là đổi bộ phận chứ không phải nghỉ việc, khả năng gặp lại cũng không thấp.

Trước khi tan làm liền tìm một cơ hội chạy đến phòng của anh.

Lâm Tự Sâm đang đứng trước kệ sách xem tài liệu.

“Không phải anh giận chứ?”

“Giận cái gì?”

Lâm Tự Sâm từ sắp tài liệu ngẩng lên, ngạc nhiên nhìn tôi.

Không có việc gì, sao tôi chủ động lên tiếng được chứ, đành vờ vịt ứng phó, “À, là chuyện em đổi bộ phận.”

“Điều em đến từ đầu là dụng ý của anh, có gì phải tức giận chứ.”, anh ôn hòa cười, ánh mắt dời về trên tài liệu. “Sang đây.”

“Hử?”, anh cúi đầu xem tư liệu khiến tôi không hề cảnh giác mà đến gần mấy bước.

“Hôm nay là ngày cuối cùng em ở bộ phận quản lý.”

“Đúng vậy.”

Anh nhìn xuống, sau đó không hề báo trước, tay khép lại tài liệu, hơi nghiêng người, cúi đầu hạ một nụ hôn xuống môi của tôi.

Cảm giác ấm áp qua đi, anh mỉm cười nhìn tôi, “Tốt rồi. Anh cũng không tính là chịu hư danh nữa.”

Tôi cảm thấy như bị sét đánh.

Chỉ ngây ngốc đứng ở đó, lại còn hỏi, “Hư danh gì cơ?”

“Quấy rối đó.”

Lâm Tự Sâm cười cười, tay giúp tôi vén vài sợi tóc ra phía sau, rất dịu dàng nhắc tôi, “Mai là về bên tài vụ rồi. Hôm nay không cần tăng ca, cứ thoải mái nghỉ ngơi.”

Khốn. . . Nạn. . . Thật. . .

Trong đầu tôi lúc đó chỉ xuất hiện ba chữ này.

Tôi thế nào cũng không nghĩ thông. Nụ hôn đầu của tôi, lại là ở trong phòng làm việc, dùng phương thức “quấy rối” mà đạt đi mất.

Tôi nghĩ lúc tôi nhìn anh, vẻ mặt rất bi phẫn. Anh nhin không được, cười, “Sao vậy? Biểu hiện của em, giống như. . . muốn đánh anh?”

Tôi cảm phẫn nói: “Lần đầu. . .quấy rối trong văn phòng rồi bị người ta đánh, anh lớn lên đẹp trai vậy cũng thực vô dụng!”

“Tuy rằng không ngoài dự tính lắm, nhưng anh đây thật rất vui vẻ.” Ánh mắt anh chăm chú nhìn môi của tôi, giống như hoàn toàn không hề nắm được trọng điểm. Cánh tay nhắc lên, ôm chặt thắt lưng tôi, lại cúi đầu lần nữa.

Lần này không nhẹ nhàng như trước nữa. Rõ ràng dựa sát vào như vậy, nhưng vẫn mạnh mẽ ôm chặt tôi vào người anh. Sức mạnh đàn ông khiến cố gắng vô lực của tôi không hề có tác dụng. Anh nhẹ nhàng lưu luyến môi tôi, chậm rãi không hề nóng vội, khiến tôi không thể thở nổi, cứ để anh tùy ý chiếm đóng, càn quét tới tới lui lui. . .

Lần trước, tôi còn chưa kịp nghĩ gì anh đã rời môi đi. Lần này thời gian dài như vậy, trong đầu tôi lại hoảng loạn thành một mớ bòng bong, tay chân đã không nghe tôi điều khiển nữa.

Đến khi anh rời khỏi môi tôi rồi, tôi phát hiện cánh tay của mình chẳng biết lúc nào đã bị anh để trên kệ sách, hai tay nắm chặt lấy áo của anh.

Tay nắm tay tôi vẫn không buông ra, vùi đầu vào gáy tôi, sợi tóc rơi trên mặt, khiến tôi ngứa ngáy phát loạn.

“Thật nguy rồi.”, rất lâu sau, hô hấp của đã bình tĩnh, rất dịu dàng rất không thành ý nói vào bên tai của tôi: “Lần thứ hai cũng là tại phòng làm việc bị cấp trên quấy rối, làm sao bây giờ?”

Để nhất cảm thú khoa Y gì gì đó. Phương sư huynh vẫn là không lừa tôi.

—— câu trên, là sau khi ngủ dậy sáng sớm hôm sau, trong lòng tôi đúc kết được.

Mang các vật phẩm cá nhân từ chỗ Lâm Tự Sâm về lại phòng tài vụ, cùng việc tôi lẩn qua lẩn lại trên giường không ngủ được là hai nguyên nhân chính, dẫn đến việc bây giờ tôi dùng điện thoại gọi cho Ân Khiết, làm phiền cô ấy đến giúp tôi dọn dẹp.

Ân Khiết thiếu ngủ nói nhỏ với tôi, “Bà bị khờ thật rồi. Còn có mấy ngày nữa đến Tết, khi không lại đi đổi bộ phận.”

Tôi thở ngắn thở dài nói: “Thế giới nội tâm phức tạp của tôi bà không hiểu được đâu.”

“Tôi chỉ thấy tiền thưởng của bà tự nhiên bị hụt rồi đó!”

Sẽ nhanh kiểm lại được thôi, yên tâm đi!

Đột nhiên mắt cô ấy lóe sáng. “Điện thoại của bà đổi cái mới khi nào vậy?”

Động tác thu dọn của tôi dừng lại, một lúc sau trả lời cô ấy: “. . . à, mấy hôm trước.”

“Đang yên lành sao lại đổi điện thoại. Cái trước bị hư sao?”

“Ừ, làm rớt.”

Về mặt Ân Khiết nhất thời đồng tình nhìn tôi, thuận miệng hỏi: “Nhưng mà bà còn có tôi mà?”

“...”

Phòng tài vụ bắt đầu có người đến, tôi cũng không muốn cùng cô ấy lằng nhằng, đẩy cô ấy đi ra, “Được rồi, bà về phòng làm việc đi. Trưa nay tôi mời khách.”

“Tiệc lớn hả?”

“Cần tin.”

Việc tôi đổi bộ phận có chút bất ngờ. Các đồng nghiệp tài vụ thấy tôi đều giật mình, vẻ mặt ít nhiều có chút dò xét. Tôi nghĩ thật kỳ, chắc là do cũng giống Ân Khiết, muốn sang bộ phận bên đó.

Quả nhiên, lúc ở trong phòng nước, Lý Kỳ Kỳ rất ý tứ an ủi tôi: “Em về là tốt rồi. Bên này ai cũng công nhận, trong sạch lúc nào cũng tốt hơn.”

Tôi mỉm cười, gạt đầu biểu thị đồng ý.

Xoay người ra ngoài, nhắn tin cho Lâm Tự Sâm: “Phó tổng à anh phải chú ý hình tượng nhé. Ai cũng nghĩ em là vì tránh né ma quỷ của anh mà phải đổi công tác đó.”

Sau đó tôi bỏ qua thất bại ngày hôm qua, rất vui vẻ mà làm việc.

Một ngày bận rộn rất nhanh trôi qua. Chuông báo tan tầm vang lên, tôi đột nhiên ý thức được, hôm nay đến tận giờ này, Lâm Tự Sâm vẫn chưa nhắn tin trả lời cho tôi?

Tôi cúi nhìn điện thoại trong túi.

Đồng nghiệp chung quanh đều dọn dẹp xong, chuẩn bị ra về, rồi lại đột nhiên cùng lúc ngồi ngược trở lại, ra vẻ như đang rất chuyên tâm làm việc.

Chuyện gì thế?

Tôi đang cầm điện thoại, ngẩng đầu nhìn ra hướng cửa. Lúc đó, phó tổng Lâm Tự Sâm tay rút vào túi quần, nhàn nhã bước vào phòng làm việc của chúng tôi.

Anh hình như hoàn toàn không khi đến bầu không khí kỳ lạ trong phòng, vô cùng tự nhiên đi đến bàn của tôi: “Tan làm rồi à? Hôm nay chúng ta cùng sư huynh đi ăn.”

Mười phút sau, tôi ngồi trên xe của Lâm Tự Sâm, vô cùng nghiêm khắc tiến hành khiển trách, “Anh đến phòng làm việc của em làm gì?”

“Vừa rồi anh ở văn phòng nhìn thấy Tiểu Trương bên bộ phận sản xuất. Cậu ấy không làm việc của mình, sao lại chạy đến chỗ của bọn em?”

Giọng nói của anh có vẻ cao ngạo hỏi tôi. Tôi lập tức thể hiện tình cảm đồng nghiệp giải thích, “Anh ấy đi đón Kỳ Kỳ tan làm đó. Cũng hết giờ rồi, đâu có sao.”

“Đương nhiên.” Lâm Tự Sâm thản nhiên nói, “Cho nên, vì sao anh không thể đi đón em tan làm?”

Sau đó, anh lại làm ra vẻ trầm ngâm, “Bây giờ họ hẳn là không nghĩ em tránh né anh quấy rối nữa chứ?”

...

Đúng vậy, sẽ không nữa.

Các hạ đã danh chính ngôn thuận rồi. . .

Ai ~ loại sinh vật tên “bạn trai” này đều khó trị thế này sao? Hay là do loại ở bên cạnh tôi là đặc biệt?

Cứ như vậy. . .

Kinh qua ngày đầu tiên thật kỳ diệu, sau đó những ngày tiếp theo của tôi ở phòng tài vụ, thật thuận lợi, thật thoải mái, thật quan hệ tốt đẹp. . . thật là vui. . .

Rất nhanh sau đó tôi bị thương phát hiện, tuy có thay đổi bộ phận, nhưng hiệu suất công tác cũng không cao lên nhiều — email của công ty có thể làm chứng.

Phương diện này phó tổng Lâm đã tạo nên một gương xấu. Hôm tôi đến phòng tài vụ đó, anh gửi cho tôi một mail vô cùng kỳ lạ.

Là toàn bộ lý lịch cá nhân của anh. Nói là tự truyện sẽ chuẩn xác hơn. Nay thì sinh nhật này thì quê quán. Lý lịch học vấn công tác, còn có ảnh của từng giai đoạn nữa.

Tôi hăng say đọc xong tự truyện của anh, cầm điện thoại gọi đến số phòng của anh, nhỏ giọng nói: “Anh gửi gì cho em vậy hả? Cho em cái này làm gì?”

“À, hướng dẫn sử dụng sản phẩm? Gửi cho em bản giải thích công năng đặc điểm của bạn trai em thôi mà.”

“... Nhưng mà anh cũng đâu cần kể cả việc mình thay bóng đèn gì đó.”

“À, đó là công dụng đại diện nhất. Phải rồi, anh may vá cũng được lắm”

“... Vậy anh viết lý lịch tình yêu của mình như vậy là để cho em biết anh là hàng bị lỗi trả về sao?”

“Cô Nhiếp này, khả năng đọc hiểu tiếng Trung của cô có phải có vấn đề không? Đó là lý lịch tình yêu sao?”

Ai bảo anh viết cả việc bị thầy bắt đi xem mặt vào làm gì.

Tôi nín cười, nghiêm túc nói, “Đương nhiên là phải.”

“Đó là do khách hàng tiềm năng không xác định được, sản phẩm ta đây liên chủ động rút khỏi chợ. Mặt khác cũng xin kính cẩn nhắc nhở quý bạn hàng, tất cả khả năng tài cán của sản phẩm tôi đã bày ra hết rồi. Cô Nhiếp. hy vọng cô có thể khai thác tận lực, tích cực sử dụng.”

Là tôi bị ảo giác sao? ! Sao lại liên tưởng đến câu “tích cực sử dụng” cuối cùng kia của anh đầy ý... đùa cợt chứ. Tôi nói lảng sang chuyện khác, giả vờ nghiêm túc hỏi: “Anh đừng có lừa bịp em nhé. Giai đoạn lịch sử đen tối của anh em đều nghe hết rồi.”

Anh dở khóc dở cười nói: “Cái gì lịch sử đen tối chứ. Thuần khiết còn không có nữa là. Chờ chút.”

Bên kia ống loa truyền đến tiếng đập cửa, chắc là có người tìm anh. Anh cũng không vội. Anh không cúp tôi cũng không cúp, vừa đeo tai nghe vừa tính toán.

Bên kia truyền đến tiếng anh và đối phương đang nói chuyện. Nhanh chóng, giọng của anh lại cất lên: “Lúc anh đi học ở Mỹ có quen biết một vị giáo sư Hoa kiều. Bây giờ đột nhiên mời anh đi ăn.”

Câu nói của anh kết thúc.

Tôi nghĩ đến anh trước đây từng nói qua, việc nhiều đến mức thời gian hẹn hò cũng không có, có chút hiếu kỳ hỏi: “Ồ trường anh bận rộn đến thế sao?”

Lâm Tự Sâm cười khê: “Không bận như bây giờ.”

Ồ ~ người ta nói chuyện yêu đương chỉ số thông minh sẽ giảm sút, nhưng tôi nghĩ của tôi lại đột nhiên tăng mạnh thì phải. Giống như bây giờ vậy, tôi vòng vo nói chuyện với Lâm tiên sinh, đột nhiên lại giải thích được ý tứ của anh. ...

Nhưng tôi vẫn giả vờ không nghe ra, “Hầy. anh bận thế thì em không nói với anh nữa.”

Nhanh chóng treo điện thoại rồi, tôi suy nghĩ một chút, cười tủm tỉm đem bản lý lịch xin việc của tôi gửi sang cho anh xem. Cuối cùng anh trả lời một câu: “Xem ra cô Nhiếp không hề ngoan ngoãn học hành nhỉ?”

“...” Học giỏi thì hay lắm sao? !

Tôi then quá hóa giận hỏi: “Chỉ là giải thích cho anh một chút về mục tiêu của chủ hàng thôi.”

“Đa tạ hảo ý, nhưng mà không cần. Anh đối với mục tiêu của khách hàng tiềm năng suy đoán ra, so với em còn phong phú hơn nhiều.”

“Phải không? Ví dụ?”

“Ví dụ như, anh biết khách hàng tiềm năng của anh, tối nay là muốn đi ăn thức ăn vùng Đông Bắc này.”

...

Anh Lâm này, anh có thể đi mua xổ số đó. Thật đó!

. . .

“Lâm Tự Sâm, sao tên của anh lại nhiều “mộc” như thế. Chẳng lẽ, ngũ hành của anh lại thiếu mộc?”

Chỉ một lúc đã nhận được tin hồi âm.

“Cây thì nhiều lắm, chỉ thiếu ánh sáng thôi.”

Tôi kiểm chế không được, cong khóe miệng, nghĩ một chút rồi trả lời: “Nhiều cây như vậy, ánh sáng thì lại vừa lên, chiếu sáng cũng không đủ mà.”

Hi Quang, là nắng sớm mà, nhất định là rất yếu.

Lúc này, thật lâu sau cũng không thấy anh trả lời. Tôi tìm cớ chạy sang phòng của họ, từ cửa thủy tinh nhìn vào, thấy anh đang cùng một vài người thảo luận gì đó.

Yên tâm quay về chỗ của mình, vùi đầu vào làm việc. Đột nhiên thấy điện thoại khẽ động. Mở ra hộp tin nhắn, quả nhiên thấy tin nhắn của anh nằm lặng lẽ bên trong.

Mở ra, thấy anh nói: anh chờ em, tặng cho anh ánh dương rực rỡ nhất.

HOÀN QUYỂN THUỢNG

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-nhu-anh-duong-ruc-ro>